

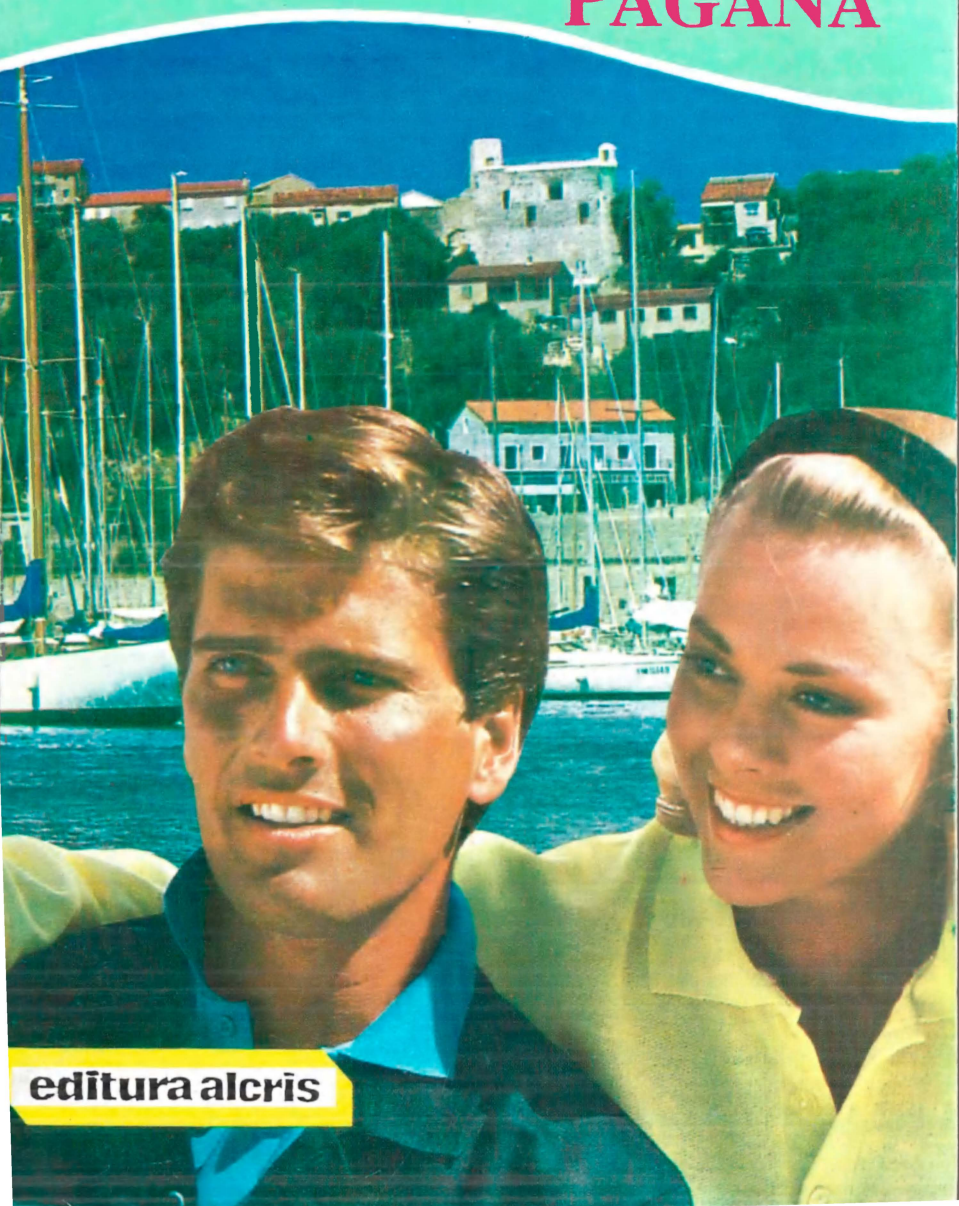
173

Violet Winspear

R COLECTIA
ROMANTIC

INSULA

PĂGÂNĂ

editura alcris

VIOLET WINSPEAR

INSULA PĂGÂNĂ

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

© 1972, Violet Winspear
THE PAGAN ISLAND

În românește de : Ioan Drăghici
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-142-6

Colecția „ROMANTIC“

Dat la cules 4.02.1997. Bun de tipar 21.02.1997.

Coli tipo 10. Format 16/54x84

Hârtie tipar de 50 g/m²

Apărut 1997

Tiparul executat sub ed. nr. 22 la
Societatea Comercială – Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

CAPITOLUL I

Hébé nu-și mai găsea somnul, bântuită de coșmaruri care o trezeau în lacrimi, gătită de hohote de plâns. La căderea nopții, începea să rățăcească pe plajă pentru a încerca, poate, să întâlnească fantoma lui Denis, la cârma iahtului său, bucuria de viață din ochii lui verzi pe un chip de o frumusețe aproape ireală. Vărul ei, tovarășul ei, sufletul ei geamăn. Soarele vieții ei, stins brusc de izbitura unui val care-l aruncase în apa clocotitoare în care se înecase.

Zeii îi iau de tineri la ei pe cei îndrăzneți și destoinici.

Hébé mergea singură pe țărm, în timp ce vântul scootea sunete melancolice de harpă în grementul vaselor, acolo unde Halcyon, zvelt și elegant, se balansase nu de mult la ancoră.

Acasă la verii Launay, crescuți împreună în vechea locuință din Essex, botezată *Suvenir*, nu curseseră lacrimi. Când sufereau, când le era teamă, își păstrau vitejește zâmbetul. Dar Hébé nu se mai putea baza pe curajul ei înăscut pentru a-și stăpâni lacrimile. Ele îi udau perna, o îndemnau spre refugiile secrete ale țărmului, de unde azvârlea cu furie pietre în marea neînduplecată și crudă și ura ideea zilei de mâine... a tuturor zilelor viitoare.

Pe cerul întunecat străluceau stele, iar vântul îi încurca părul, mătășos, des și auriu. Genele, mai închise la culoare, umbreau doi ochi verzi și triști, ca două smaralde păstrate în catifea neagră, la adăpost de soare. Gura ei fermecătoare avea o linie aproape păgână. Era frumoasă, dar, în scara aceasta, ca în fiecare zi după ce trupul fără viață a lui Denis, zvelt și bronzat, fusese scos pe nisipul plajei, avea chipul posomorât, ca și cum îi învinuia pe zei, și-i implora s-o ia la ei, s-o facă să-și reîntâlnească vărul.

Porni înapoi spre casă și se opri lângă vechea biserică normandă pentru a-l contempla pe Hristos răstignit. Orologiul bătuse ora zece și i se părea că tot orașul îi aparține; toți locuitorii se închisera în casele lor.

Hébé oftă, ridică privirea spre stele și se întrebă care era cea a lui Denis... Dar stelele se amestecară într-o ceață de lacrimi. „Nu plânge, i-ar fi spus el, vei speria corbii“.

Intră în casă și se strecură fără zgomot până în camera ei. Miss Prue, bătrâna guvernantă, trebuia să fie în camera ei, de partea cealaltă a palierului, și Hébé n-avea chef de ciocolată caldă, nici de consolare. Voia să rămână singură cu tristețea ei.

Dacă Denis i-ar fi fost luat de o altă fată, ar fi râs sincer, cum se întâmpla între veri, și n-ar fi fost atât de adânc mâhnită. Dar ea nu va mai revedea niciodată chipul lui vesel, malițios... decât în fotografiile pe care le făcuse cu el. Nu va mai auzi niciodată vocea lui veselă și ironică, nu va mai alerga niciodată înaintea lui pe nisip, până la mare...

Se arătase cutezător, increzător în puterile lui, dar zeii îi pedepsesc pe cei care îndrăznesc să li se asemene.

Mergea de colo până colo prin camera ei, atingând micile obiecte prețioase adunate în cei douăzeci de ani

de viață, pe care le privea ca și cum aparțineau altcuiva. Puse mâna pe o mică păpușă îmbrăcată într-o rochie de culoarea zmeurei ; Denis i-o dăruise de ziua ei. El avea atunci douăzeci și unu de ani și făcea puțin pe grozavul.

Oftă din nou... Apoi, luă icoana împodobită cu pietre prețioase și, îndată ce degetele ei atinseră rama lustruită, un mesaj ciudat păru să-și croiască drum spre inima ei. Tatăl lui Denis dorise să-și vadă fiul restituind proprietarului icoana, dar Denis avusese întotdeauna prea multe de făcut. El nu-și găsisese niciodată timpul necesar...

Ea, însă, avea tot timpul... zile... săptămâni...

Avionul mare se întâlnește cu umbra lui pe solul scăldat de soare și Hébé Launay ajunge în Grecia. Își petrecu noaptea într-un hotel din Atena. A doua zi dimineața, se duse să viziteze câteva ruine splendide din vârful unei coline. După un prânz grăbit se urcă împreună cu bagajele într-un taxi care trebuia s-o ducă pe cheiul de unde urma să ia vaporul spre Petra.

Se rezemă de spătarul banchetei din piele uzată și încercă să se destindă. Dar mintea ei era prea ocupată de Petra, insulă cunoscută în legendă drept logodnica fără voia ei a lui Apollon, zeul soarelui, insula unde stâncile aveau o strălucire aurie. Mâna i se așeză mașinal pe poșetă ; acolo unde într-o cutiută de piele se găsea icoana care o aducea în insula numită de greci „grădina de piatră”. Era ciudată forța aceasta care-o împingea să aducă icoana în Grecia, ca și cum ar fi fost constrânsă de Denis.

Privea pe geam fără să vadă nimic. Ți scăpă un oftat ușor. „Nikos trebuie să aibă icoana, părea să-i murmure Denis. Trebuie să-l găsești și să i-o restitui. Tatăl lui și ai noștri erau vechi prieteni. Icoana fusese oferită drept talisman, dar acum trebuia restituită.

Da, se gândi ea ; icoana nu-și îndeplinise misiunea... Norocul îl părăsise pe Denis și ea va repune obiectul în mâinile lui Nikos Stephanos.

Notarul familiei găsisese urma lui Nikos Stephanos, trăia în insula Petra, după ce petrecuse mai mulți ani în Statele Unite. Ar fi fost fără îndoială mai ușor pentru Hébé să-i trimită icoana, dar poate că voiajul acesta va alina puțin tristețea. Acum era singură și independentă și vânzarea vechii case îi permisesese să pornească spre Petra.

Tristă, Miss Prue plecase la sora ei, iar casa care purta numele de *Succur* își aștepta noii locatari. Pentru a-și stăpâni valul de lacrimi ce stăteau gata s-o năpădească, Hébé se gândi la bucuria de a se afla într-o țară fără nori, cu un cer de un albastru pur și orbitor. Mirosul pământului grec, al tavernelor și al cafelei prăjite, pătrundea prin ferestrele taxiului care se îndrepta spre partea cea mai izolată a portului.

Petra, „grădina de piatră“, se găsea în Marea Ionică și tânăra simțea din instinct că insula nu fusese degradată de afluența turiștilor, de lanțuri de hoteluri, de mulțimea de adepți ai băilor de soare pe plajele ei. Își dorea din toată inima să asculte fluiercele ciobanilor, sunetul clopotelor din vechile sanctuare și să respire parfumul cimbrisorului și al izmei sălbatice.

O jumătate de oră mai târziu, taxiul săltă pe pavajul cheiului și trecu prin fața câtorva barăci de unde se degaja un miros puternic de pește. Vehiculul se opri, iar Hébé coborî și plăti cursa. Șoferul descărcă бага-

jele și porni încet înapoi. Abia atunci tânăra, preocupată să-și numere valizele, zări vaporul care pornise fără ea spre insula Petra !

El privi cum se micșorează treptat în depărtare și își mușcă buzele. Dacă măcar n-ar fi cedat dorinței de a vedea ruinele templului lui Apollon înainte de a lua taxiul ! Din păcate, regretele n-o puteau ajuta să ajungă pe insulă. Aruncă în jurul ei o privire plină de speranță.

Câțiva bărbați cu o înfățișare cam grosolană lucrau în apropiere, dar după ce aruncă o privire curioasă spre tânăra străină în pantaloni, cu părul blond adunat într-un coc la ceafă, își reluară lucrul ca și cum nici nu exista. Pielea lor era tăbăcită de soare și vânt ; a ei era nctedă și albă. Pentru prima dată în viața ei, se simțea în mod ciudat fără apărare, ca un fluture rătăcit într-o grădină subtropicală.

Ochii ei verzi remarcară un grec cu statură înaltă care, singur pe chei, își concentra întrecaga atenție asupra pipei pe care o aprindea. Purta niște pantaloni de pânză decolorați de apa mării și o cămașă cu mânecile suflecate până la coate pe brațele musculoase.

Hébc ezită, dar avea nevoie de ajutor și se hotări să i se adreseze. Mulțumită tatălui ei, care-i dăduse chiar numele tinerei zeițe ce servise drept paharnic la ospetele din Olimp, vorbea cu ușurință limba greacă.

– Bună ziua, zise ea. Ați putea să mă ajutați ?

El își ridică privirea și scutură bățul de chibrit care era gata să-i ardă degetele. Îndreptă spre ea niște ochi atât de întunecați încât păreau fără fund. O privea fără o vorbă, fără să arate nici cel mai mic interes.

– Trebuie să ajung pe insula Petra... Mai face astăzi un vapor traversarea ? Dacă poți să-mi spunei v-aș fi foarte recunoscătoare.

El își strânse pipa între dinți. Privirea lui exprima forță, pasiune elementară și suferință. Era o privire greu de suportat și tânăra avu nevoie de întregul ei curaj ca să nu bată în retragere.

– Ultimul vapor a plecat, zise el în sfârșit. Nu mai este nici unul până mâine dimineață.

– Oh !...

Se simțea descumpănită de privirea întunecată a omului, de informația pe care i-o dăduse, de înfățișarea plină de autoritate care nu se potrivea cu ținuta neglijentă.

– Ce păcat ! adăugă ea.

– Îmi închipui.

El se întoarse și privi apa.

– Aș putea găsi un vas de închiriat ? întrebă ea. Voi plăti bine.

– Sunt sigur.

Ochii lui adânci ca marea, sub sprâncenele negre, examinară rapid ținuta elegantă a tinerei.

– Aveți un vas ? întrebă ea pe un ton rugător fără voia ei. Dacă da și dacă aveți timp... v-aș fi recunoscătoare să mă duceți până la insulă.

– Păreți foarte grăbită. Știți, sper, că Petra este extrem de liniștită, fără confortul căutat de obicei de turiști. Puțini străini vizitează insula. Nu există hoteluri cu apă curentă caldă și rece și cu paturi confortabile.

– Sunt mulțumită să aflu asta, zise ea.

Dar, față de cuvintele și atitudinea grecului, avea impresia că fusese ofensată. Privea în jurul ei, în căutarea unui bărbat mai săritor, când el reluă pe un ton nepăsător ;

– Dacă așteptați o jumătate de oră până îmi încarc proviziile pe *Kara*... și dacă mai rămâne loc, atunci vă iau.

Își trecu pipa în celălalt capăt al gurii, măsurând-o din nou, cu răceală, pe tânăra fată.

- Cred că nu cântăriți prea mult.

- Am câteva valize, zise ea roșind.

Îi arătă cu un gest bagajele.

- Am reținut o cameră la *Hanul licuriciului*. Îl cunoașteți ?

- Pe Petra, cunosc aproape totul. Să știți că hanul este destul de primitiv, iar Lefkes și Marula, care-l țin, sunt oameni fără pretenții, neobișnuiți cu manierele unei tinere englezoaice elegante.

- Vă garantez că nu sunt pretențioasă și, departe de a fi descurajată de descrierea pe care ați făcut-o hanului, sunt ușurată și nerăbdătoare să cunosc greci simpli.

- Veți constata că poporul meu este foarte diferit de al dumneavoastră. Grecia a fost numită leagănul civilizațiilor, dar în sângele insularilor ei persistă emoții primitive și datini care ar putea speria o tânără care a trăit în siguranță în Anglia.

- N-ar fi trebuit să vă părăsiți niciodată insula dacă îi considerați pe englezi atât de ocrotiți. Vă asigur că nu sunt genul sperios.

- Mai degrabă genul independent, nu-i așa ? zise el cu un licăr de amuzament ironic în adâncul ochilor. Trebuie să fie umilitor să cereți un serviciu unui bărbat.

- Am intenția să vă plătesc, zise ea ridicându-și bărbia marcată de o gropiță. Sper că veți accepta.

- V-ar fi groază să-mi datorați ceva, nu-i așa ?

Se îndepărtă de ea și ochii lui Hébé îl urmăriră văzându-l încărcând niște lăzi pe un vas îngust cu prora și pupa ascuțite, specific oriental, vopsit în albastru, ancorat la chei. Degcaba arăta stăpânul vasului cam neso-ciabil, era mulțumită acum că pierduse vaporul. Va fi

minunat să ajungă la Petra la bordul unei veritabile ambarcațiuni grecești și ca nu-i va acorda atenție bărbatului, pentru a se lăsa absorbită de tot ce-o înconjura. Cheiul de pildă, era deosebit de pitoresc. O fortăreață antică înainta în apă și pietrele ei, pe jumătate acoperite de apă, luaseră înfățișarea cumplită a unor pietre retezate. Pe una dintre ele, un corb își făcuse cuibul, iar pe o grămadă de năvoade de pescuit străluceau solzi de pește.

Ar fi trebuit să fii pictor, își spuse ea în sinea ei pentru a prinde frumusețea primitivă a tot ce vedea. Soarele devenea purpuriu, iar vântul își murmură cântecul grav în pânzele vasului. Pământul zeilor, sculpturi în ruină, cântece păgâne, marea de culoarea vinului...

Două degete tari și bronzate pocniră sub nasul ei.

– Treziți-vă ! *Kara* este gata de plecare. Să vedem dacă veți reuși să vă țineți pe ea.

Ridică spre el o privire pierdută încă în visare.

– Ușurel !

O mână o prinse de braț și o ajută să urce la bord.

– Când ați mâncat ultima dată ?

– Începeți să vă faceți griji pentru persoana mea ?

Ea răsă ușor nervos și se așeză pe o ladă acoperită cu un covor în culori vii. El îi aduse valizele și le înghesui în jurul ei astfel încât se trezi prizonieră.

– Dacă sunteți grăbită, surescitată, puteți uita să mâncați.

Porni motorul și vasul se îndepărtă de chei, plutind lin pe vălurelele pe care soarele ce se îndrepta către asfințit le făcea să pară mici flăcări. Profilul grecului și umerii săi largi se detașau pe fondul cerului și Hébé simți din nou puterea și misterul acestui bărbat.

Pânzele întinse de vânt, ca cele ale unui vas de pirăți, amplificau nota romantică a călătoriei. Tânăra fată

avea impresia că se află departe de orice semn de civilizație. La urma urmei, necunoscutul acesta bronzat o putea duce oriunde. Vedea aproape o amenințare în linia fermă și viguroasă a trăsăturilor lui ; dinții care țineau strâns pipa erau albi și destul de solizi pentru a devora o fată tânără.

Gândurile acestea îi aduseră pe buze un zâmbet trecător. Respira cu nesaț aerul sălbatic și sărat al acestei mări de legendă. Lui Denis i-ar fi plăcut acest vas și această clipă oferită ca un sacrificiu între sclipirile soarelui și adâncimile apei. Tristețea o cuprinsese din nou... acea aversiune față de plăcerea de a trăi și față de frumusețe, după ce viața vărului ei se stinsese. Plănuiseră adesea să viziteze împreună insulele grecești, să meargă în țara în care tații lor, frați gemeni, petrecuseră atâtea vacanțe fericite. Era sfâșietor pentru ea să vină singură aici și lacrimile îi ardeau ochii.

— Sper că stropii de apă nu vă deranjează.

Greul vorbise pe neașteptate și ea ridică privirea spre el, mulțumită să aibă o scuză pentru obrajii ei umezi.

— Este tonifiant, zise ea liniștit.

Și-ar fi dorit din tot sufletul ca în locul grecului să vadă la cârmă o siluetă mai zveltă, cu părul blond.

— Se pare că nu vă este teamă de mare, remarcă el cu o voce la fel de fermă cum îi erau trăsăturile. Pe chei, aproape că-mi imaginez că va trebui să vă țin capul la suprafață.

— Vă mulțumesc pentru încredere, replică ea, dar sunt obișnuită cu apa. Tatăl meu, care a practicat sportul cu vele cât timp a trăit, m-a învățat de timpuriu să înot. Ar trebui să vă feriți să trageți concluzii pripite asupra oamenilor ; cred că mulți bărbați au această tendință când e vorba despre femei.

- După ceea ce spuneiți, s-ar putea jura că nu cunoașteți bărbații.

Ea îi susținu privirea ; umbre și flăcări, gândi ea. Cărlionți de păr negru îi cădeau pe frunte, iar expresia gurii îmbina ironia cu o voință de fier. Era, în toate privințele, un bărbat impresionant, un grec autentic, care în adolescență trebuie să fi fost un Adonis.

- Nu toate tinerele au pasiunea de a colecționa prieteni. Unele se mulțumesc cu...

Se întrerupse. N-o să-i vorbească despre Denis și despre adâncă afecțiune pe care fusese fericită să i-o ofere. În comparație cu Denis, ceilalți tineri i se păruseră neînsemnați.

Soarele apusese și asupra mării se lăsa noaptea. Hébé îl privea pe grec și se simțea ciudat să fie singură cu el, fără să-l cunoască. Nu știa ce l-ar putea face să rădă sau să-i trezească mânia.

- Sunteți în vacanță ? Ați venit pentru câteva săptămâni ca să faceți plajă și să vă bronzati ?

- Da, asta este intenția mea și vreau de asemenea să vizitez insula.

Nu menționează adevăratul scop al vizitei sale. Asta nu-l privea pe proprietarul unui vas care probabil pescuia în apele acestea și-și transporta marfa.

- Locuiți pe insula Petra ? întrebă ea.

- Da, răspunse el pe un ton distant, ca și cum nu intenționa să dea amănunte despre persoana lui.

- Mai avem mult ?

Hébé n-avusese niciodată până acum impresia că este o povară, că obosește oamenii cu flecăreala ei. Din acest motiv, roși. Spera că el îi va răspunde că aproape sosiseră.

- Traversarea durează trei ore. Suntem aproximativ la jumătatea drumului.

- Oh !... nu știam că Petra este atât de departe de continent.

- Tonul vocii mă face încă o dată să cred că nu ați prea mâncat. Ascultați, în cabină se află câte ceva pentru a prepara o masă, dacă vreți, coborâți și pregătiți-o. Am putea mânca aici pe punte.

- Datoria mea față de dumneavoastră va fi și mai mare dacă sunt incapabilă să rezist acestei propuneri.

Ea se ridică și dădu la o parte valizele. Greul opri motorul, se îndreptă spre proră cu siguranța unei pisici și se ocupă de aprinderea a două felinare. Agăță unul de un catarg, i-l întinse pe celălalt lui Hébé și-i arătă cu un gest pe unde să coboare.

- Veți găsi acolo tot ce trebuie. Alimente, o tigare și un mic reșou cu petrol care se aprinde cu un chibrit, fără a deschide prea mult arzătorul.

- Voi încerca să nu vă distrug vasul.

Hébé nu se putu împiedica să zâmbească ; era atât de serios, atât de hotărât să nu se împlânzească în prezența tinerei englezoaice în pantaloni.

Purtând pantofi fără toc, reuși să coboare fără dificultate scara de fier care ducea la cabină. Aici găsi toate lucrurile într-o ordine perfectă, ceea ce era foarte normal din partea unui bărbat la care ficcare vorbă, ficcare gest, trădau mândria și dragostea pentru vasul lui. Tatăl ei îi spusese că unii greci se căsătoreau mai mult din datorie decât din dragoste, iar cel de pe punte părea să facă parte dintre aceștia ; purta o verighetă de aur la mâna stângă.

Aprinse reșoul, puse în ibric cafea dintr-un borcan și găsi o duzină de ouă într-o cutie de biscuiți. Căutând în dulăpiorul cu alimente, descoperi o cutie cu carne de vită conservată și se hotărî să frigă câteva felii cu ouăle. Taiе apoi felii mari dintr-o pâine a cărei coajă

era presărată cu grăunțe de susan. Va mânca pâinea necunoscutului și-și va potoli setea cu cafeaua lui, dar nu exista nici un pericol, ca asta să facă din ei cei mai buni prieteni. Era pur simplu pasagera lui și, după ce o va debarca la Petra, cu siguranță nu-l va mai vedea niciodată.

Ah, iată o conservă de piersici ! Ar putea servi drept desert, la sfârșitul unei mese care va rămâne, pentru ea, memorabilă.

Puse în tigaie feliile de carne de vită, adăugând după un timp ouăle. Când aprecie că sunt gata, le trecu în două farfurii pe care le acoperi. Adăugă pe o tavă ibricul cu cafea și ceștile, goli compotul de piersici într-un castron și se rugă Cerului să nu se poticnească pe scară și să aterizeze la picioarele grecului într-un amestec de carne, ouă, cafea și compot.

Norocul a fost de partea ei și simți privirea enigmatică a bărbatului trecând peste ea, în timp ce așeza o ladă între ei, în loc de masă.

– Miroase bine, zise el.

– Sper că va fi și bună la gust.

În mod ciudat, tocmai acum își aminti că singurul bărbat pentru care pregătise masa fusese vărul ei. Nu și-a închipuit niciodată că într-o zi va pregăti masa pentru proprietarul unui vas, în mijlocul Mării Ionice și se simți cuprinsă de un fior ciudat. Turnă cafea într-o ceașcă și-l servi.

– Eu... n-am găsit lapte. Nu vă deranjează ?

– O prefer așa, cu zahăr. Vreți zahăr ?

– Da, vă rog.

Ea se așeză pe o altă ladă în timp ce, în picioare lângă cărmă, el își înfulecă în grabă porția de trei ouă cu carne, rupând cu dinții lui puternici pâinea crocantă.

Părea flămând. La rândul ei, Hébé asaltă cu poftă această masă neobișnuită.

— Bravo, făcu el pe un ton de surpriză amuzată! Așadar, știți într-adevăr să folosiți o tigaie.

— Nu sunt o bucătăreasă foarte pricepută, dar mă descurc atunci când este vorba de preparate simple.

El umplu din nou ceștile cu cafea, după care se pierdu în contemplarea stelelor. Hébé era frapată de impresia de însingurare pe care o emana. Când ridică din nou ceașca, verigheta străluci la mâna lui și ea se întreabă ce soție putea să-și lase soțul să plece pe mare nemâncat. Cu siguranță, nu mâncase nimic toată ziua.

Hébé îi întinse compotul. Ea se săturase și își oferî plăcerea de a asculta clipocitul apei pe coca vasului care-și continua drumul cu ajutorul pânzelor. Noaptea era ușor răcoroasă, minunată după căldura zilei și atmosfera sufocantă a Atenci. Pe apă, tânăra se simțea în contact cu Denis, care iubise marca toată viața lui.

Fără să-și dea seama, oftă, și stăpânul vasului îi aruncă o privire iute cu ochii lui negri și strălucitori.

— Grecia, asemenea unei zeițe a mării, îi chemă uncori la ea pe cei nefericiți. Fugiți oare de o durere? Sau întrebarea mea este prea personală?

— Nu. După părerea dumneavoastră, insula îmi va vindeca suferința?

— Vă va învăța cel puțin că durerea și tristețea nu vă sunt rezervate în exclusivitate. Fiecare dintre noi, la rândul său, trebuie să le suporte. Sunteți la prima vizită în Grecia?

— Da. Tatăl și unchiul meu vorbeau adeseori despre Grecia. Și-au petrecut aici mai multe vacanțe, în tinerețea lor. Am știut toată viața că voi veni aici într-o zi. Insula Petra este foarte frumoasă?

- Pentru cei care au ochi să-i vadă frumusețea și suflet să-și dea seama. Unii numesc insula o grădină de piatră. Apollon a schimbat-o în piatră după ce a fost respins de Petra.

- Ați trăit tot timpul acolo ?

- Nu... Nu întotdeauna.

Vocea lui devenise rezervată, n-avea intenția să vorbească despre propriile lui neazuri.

- Așadar, tatăl dumneavoastră cunoștea bine Grecia. Păcat că nu v-a însoțit.

- Tata era inginer în Africa. Când a plecat acolo împreună cu mama, aveam treisprezece ani ; eram la internat. Anii au trecut, dar eu nu doream să părăsesc Anglia. Locuiam cu unchiul meu, fratele tatei, și cu vărul meu... Acum sunt singură și desigur, la sfârșitul vacanței, mă voi duce la părinți. Vom lăsa impresia unor înstrăinați... Ei adoră tropicele. Mama predă medicina.

Hébé se întrerupse ; pe buzele ei se contură un zâmbet.

- Nu-i semăn prea mult, continuă ea. Mie îmi place să visez.

- Este bine întotdeauna să ai visuri, chiar și în epoca noastră foarte realistă. Visurile și legendele se păstrează încă în insulele grecești și este bine cunoscut că, chiar dacă un grec pleacă foarte departe, ca Iason în căutarea lânii de aur, el va reveni, dacă poate, pe pământul natal, pentru a-și petrece aici ultimii ani de viață.

Acestea fiind spuse, motorul prinse din nou viață și vasul porni mai repede pe valuri, ca și cum stăpânul regreta timpul pierdut.

Hébé încărcase tava și cobora cu ea în cabină, când însoțitorul ei îi spuse scurt :

Lăsați totul așa deocamdată. Odihniți-vă. Să ne acordăm o clipă de răgaz ; când avem ocazia e bine să numărăm stelele. Marea și stelele sunt suflete gemene. Una este atât de adâncă, celelalte atât de departe.

Hébé întinse covorul și se înfășură acolo ca un pisoi docil. Denis îi spusese adeseori că avea ceva dintr-o pisică dar întotdeauna cu ghearele retrase. Cu el, da. Totuși, o dată sau de două ori, în misterioasa companie a greului, le simțise ieșind. Ceva, la el, nu se potrivea cu propria ei fire. O anume arogantă, poate... ca și cum, pentru un grec, o femeie era o ființă inferioară.

CAPITOLUL II

Hébé adormise. Se trezi brusc, simțind niște mâini pe umerii ei. Ochii i se deschiseră și văzu chipul unui bărbat foarte aproape de fața ei. „Denis“ i strigă inima ei. Numele era pe buzele ei când, la lumina felinarului agățat de catarg, văzu un păr negru ca noaptea, doi ochi întunecați, de nepătruns, și o gură care nu zâmbea.

– Am ajuns, îi comunică el. Suntem la Petra.

Ea se îndreptă cu promptitudine și în această mișcare, mâinile lui viguroase alunecară de-a lungul brațelor ei, lăsând în urma lor o dără de foc. Tânăra se ridică în picioare, fiind cât pe ce să cadă ; piciorul stâng îi amorțise.

– Oh !...

El o susținu din nou și ea se simți prost.

– Eu... nu mai știam unde mă aflu... Mulțumesc.

Bătu din picior pentru a-l dezmoști. Se îndepărtă repede de el ; avea impresia că dacă ar fi reținut-o, s-ar fi zbatut cu furie ca să se elibereze. Nu-i plăcea să se arate ingrată dar ajunseseră pe insulă și dorea să plece cât mai repede posibil. În apropierea lui, nu se simțea în largul ei. Denis era mort și prezența acestui bărbat atât de plin de vitalitate, atât de invulnerabil, i se părea un afront.

Se întoarse, își luă poșeta și o deschise.

- Ar fi mai bine să vă plătesc chiar acum. Riscăm să nu ne mai vedem.

El îi închise poșeta cu un pocnet sec.

- Un grec nu va accepta niciodată să fie plătit pentru un serviciu făcut. Tocmai mă întorceam la Petra. Nu m-a costat nimic să vă aduc.

- Mi-ați oferit o masă.

- V-ați plătit partea pregătind-o, replică el schișând un zâmbet. E timpul să coborâți pe uscat. Dacă vreți să luați valiza cea mică, pe celelalte le voi lua eu.

Hébé se supuse în tăcere. Își dorea să aibă curajul să-i lase bani pentru a plăti traversarea. Știa totuși des-tule despre greci ; datoria nu putca fi ștearsă decât prin întoarcerea unui serviciu.

- Veniți ! zise el, ca și cum se adresa unui hamal.

Îl urmă cu buzele strânse pe pasarela de lemn și, călcând pe nisipul insulei, respiră mirosul pinilor.

- Este departe până la han ? întrebă ea.

Traversară plaja pentru a se îndrepta spre luminile slabe care subliniau conturul portului : câteva hangare de vase și clădiri mici de piatră. Dincolo de niște străduțe care urcau într-o pantă accentuată, se distingeau zidurile de un alb fantomatic ale unei biserici. Un felinar mare arunca lumini roșii și verzi pentru a atrage atenția călătorului.

- Acolo este ! zise grecul. *Hanul licuriciului.*

La vreo două sute de pași, poate. Hébé își dorea să ajungă acolo cât mai repede posibil. Va mulțumi stăpânului vasului și va întoarce ușurată spatele siluetei înalte care exprima duritate și detașare.

Urcară cu greu, treaptă cu treaptă, o scară în spirală până când luminile felinarului deveneau mai puțin misterioase, scoțând în evidență forma hanului. Ajunse-

ră, în sfârșit, și Hébé se sprijini cu spatele de zid, cu respirația tăiată.

— Ce urcuș ! Nu-i de mirare că dumneavoastră, grecii, sunteți slabi ca niște ogari.

— Dacă ați fi prins vaporul, ați fi găsit un măgar să vă transporte. Ar trebui să învățați să fiți punctuală.

— Dacă am întârziat, replică ea, răspunzător este Apollon.

Și, fără altă explicație, trecu pragul hanului care o primi cu arome de salvie, de ceapă, de cafea, însoțite de privirea scrutătoare a unei femei care cârpea un ciorap.

— Marula, îți aduc o tânără care ar fi trebuit să soscască mai devreme, cu vaporul. Mi-a spus că a reținut o cameră la voi.

Grecul lăsa jos valizele lui Hébé. Uimită, femeia numită Marula lăsa să-i cadă ciorapul pe masă și se ridică.

— Într-adevăr, așteptam pe cineva. Sunteți amabil că ați adus-o pe tânăra englezoaică. Doriți un pahar de uzo ?

— Mulțumesc, nu acum. Trebuie să mă întorc acasă, altfel, Ariane va fi îngrijorată.

Îi aruncă o privire lui Hébé.

— Sper că insula noastră vă va oferi o vacanță plăcută și vă va consola. Acum vă spun la revedere.

— La revedere, domnule. Toate mulțumirile mele. Vă sunt foarte recunoscătoare. Sper că nu v-am incomodat prea mult.

O umbră de zâmbet luminează ochii bărbatului. Ea trebuia să-și lase capul pe spate pentru a-l privi și chipul ei puțin melancolic lăsa impresia unei ofrande către o divinitate păgână. Aceste două ființe, care împărțiseră o masă sub stele, ar fi putut acum să fie prietene;

dar între Hébé și bărbatul acesta nu exista nici un semn de prietenie. El era la fel de distant ca pe chei, când ea i se adresase pentru prima dată.

– Adio.

Înclinând brusc din cap spre Marula, ieși și ușile hanului se închiseră în urma lui. Urmă un moment de tăcere ciudată, puțin apăsătoare.

– Cred că doriți să vedeți camera, zise Marula. Dar, mai întâi, înscrieți-vă în registru, iar eu îl voi chema pe Lefkes să vă urce bagajele.

– Înțeleg că mai este o englezoaică aici, zise ea, zâmbind.

– Nu, este o americană din orașul Boston. Extrem de elegantă și bogată, cred.

Ochii negri trecură cu iuteală peste ținuta lui Hébé, acum foarte șifonată. Aceasta se simți puțin stânjenită. Probabil că unei grecoaice i se părea nepotrivit ca o tânără să sosească atât de târziu pe insulă, în compania proprietarului unui vas. Cu toate acestea, n-ar fi vrut să piardă unele momente ale acestei ciudate călătorii. În fond, era foarte normal ca un bărbat tare ca o stâncă s-o aducă într-o grădină de piatră.

– Înainte de culcare ați vrea să cinați ?

– Vă mulțumesc, dar am mâncat pe vas. N-aș avea nevoie decât să mă spăl și să dorm.. Este posibil să fac o baie la ora asta târzie ? La Atena se făcuse foarte cald și nu mă simt în largul meu după această lungă traversare.

Hébé zâmbi și Marula își descreți în sfârșit fruntea.

– Doamna americană a făcut o baie, dar trebuie să mai fi rămas apă în rezervor. Veniți să vă arăt unde e baia.

Urcară o scară de lemn până la primul etaj. Hébé își văzu mai întâi camera și după aceea sala de baie

de modă veche, apă caldă aflându-se într-un rezervor de aramă fixat într-un perete.

- Este suficient să răsuciți robinetul și apa caldă va curge în cadă, o anunță Marula zâmbind cu mândrie. Mă duc să caut prosoape și să mă asigur că în camera dumneavoastră totul este pregătit.

Hébé își petrecu o jumătate de oră într-o baie caldută. Se simțea într-o stare de spirit ciudată, ca și cum o parte din ființa ei se afla încă în țara natală. Nimic nu semăna cu ceea ce cunoscuse în cei douăzeci de ani ai săi. Figurile aveau o distincție păgână care se întipărea în memorie asemenea unor sculpturi. Vocile aveau un timbru aparte, care încălca fiecare cuvânt cu gravitate și poezie. Era fericită că venise, regretând doar că era singură pe aceste meleaguri.

Epuizată de această primă și lungă zi în Grecia, dormi ca un copil și pentru prima oară după săptămâni de zile, nu mai fu chinuită de coșmaruri obsedante.

Se trezi odihnită. Soarele își filtra razele prin deschizăturile vechilor ferestre, dungând pereții văruiți în alb. Se ridică și se întinse. Se simțea aproape vinovată pentru că încerca o senzație atât de plăcută, plină de speranță. Privirea i se întristă din nou. Își înconjură genunchii cu brațele, cu ochii ațintiți pe peretele din fața ei, luminat de soarele strălucitor al Greciei. Știuse, desigur, că tinerețea ei va ieși învingătoare, că durerea provocată de moartea lui Denis se va atenua, dar asta îi lăsa impresia unei trădări.

Tresări brusc, auzind bătăi în ușă. Accasta se deschise lăsând să treacă o fată cu un zâmbet șovăitor pe buze, cu o tavă în mâini. Când o văzu pe Hébé, tânără și plăpândă, cu părul blond căzându-i în dezordine peste ochii verzi, zâmbetul deveni mai deschis.

- Mă numesc Katina, anunță ea, și lucrez aici. V-am adus micul dejun.

- Bună dimineața, Katina, răspunse Hébé zâmbind la rândul ei. Mulțumesc, adăugă ea când tava ajunsese pe genunchii ei.

Fata ridică jaluzelele și soarele inundă literalmente camera.

- Vom avea o zi de vară de toată frumusețea. Aveți intenția să mergeți la plajă ?

Hébé își bea savuroasa cafea turcească, examinând conținutul tăvii : trei sardele fripte, o tartă cu brânză cu aromă de lămâie, caldă încă, și felii de pepene verde. În timp ce ungea cu unt o felie de pâine prăjită, îi aruncă o privire îngândurată Katinei. Trebuia să afle ceva despre Nikos Stephanos, și o fată de vârsta ei ar fi foarte dispusă s-o informeze.

- De fapt am venit aici pentru a vedea pe cineva. Fiul unui om pe care-l cunoștea tatăl meu. Cred că voi încerca să-l întâlnesc astăzi... Un oarecare Nikos Stephanos.

Katina își ridică sprâncenele negre.

- Domnul Stephanos este omul cel mai bogat din insulă. Locuiește în cea mai mare casă, și împreună cu asociatul său construiește nave. Nu este... foarte social... Se ține la distanță de oameni, iar casa lui este izolată, cu un paznic la poartă.

Hébé se simți cam descurajată de acest portret al bărbatului pe care venise de atât de departe să-l vadă.

Întrebă :

- Trăiește singur ? Mi-l închipuiam cu familie, dar îmi face mai degrabă impresia unui om retras.

- Domnul Stephanos a avut o soție, dar se spune că a omorât-o...

- Cum ?! exclamă Hébé uluită. Este un ucigaș ?

Katina ridică mâinile apoi le coborî.

- A spus că a căzut de pe stâncă, dar unii au șoptit că a fost împinsă de el. Toată lumea știa că ea nu voia să trăiască în Grecia... soția asociatului a depus mărturie... Dar soția lui era mică și blondă ca un copil, iar el era brunet și voinic, un bărbat cu o voință puternică... Temperamentul grec acceptă că un bărbat poate avea motive să ridice mâna asupra soției.

- Altfel spus, murmură Hébé, nu s-a dovedit niciodată că el a fost cauza căderii ei ?

- Erau singuri când s-a întâmplat. El face parte dintr-o familie puternică și influentă și a ieșit din anchetă fără să pătească nimic. Oamenii spun că n-ar fi trebuit să se însoare cu o străină. Un grec trebuie să ia în căsătorie o grecoaică.

- Era englezoaică ? întrebă Hébé.

- Nu, americană. Trăiau în America, au avut un copil acolo. Și apoi, pe neașteptate, s-au întors în Grecia și domnul Stephanos a cumpărat casa aceea mare și albă, care avea deja un trecut sumbru. Un bărbat cu cizme de piele păzea poarta și doamna Stephanos nu era văzută niciodată singură. Copilul rămăsese în America, la bunica lui. Dar, după moartea tragică a soției, s-a dus să-l ia. Acum trăiesc singuri în toată casa, cu servitorii. Uneori vine o guvernantă, dar curând pleacă. Unora le este milă de domnul Stephanos, dar eu tremur când îl văd. Este mai înalt decât un grec adevărat. Ochii lui sunt negri și adânci ; nu se poate citi nimic în ei. În plus, nu zâmbește niciodată.

- Se pare, Katina, că nu-ți place prea mult Nikos Stephanos pentru că nu zâmbește niciodată. Bărfele prezintă uneori în negru ceea ce este doar cenușiu. Poate că nu erau fericiți împreună...

- Dar era o căsătorie din dragoste ! o întrerupse Katina. Toată lumea știa, de la început... S-a îndrăgostit la nebunie de această americană, spre marea dezamăgire a familiei, care sperase că se va căsători cu verișoara lui, Kara, o adevărată grecoaică. Fără îndoială că ceva foarte grav, poate un alt bărbat, l-a făcut atât de furios încât...

- N-a existat nici o altă probă contra lui. Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat și dacă Nikos Stephanos a refuzat s-o lase să plece, poate că într-adevăr ea a vrut să moară.

Katina se gândi la această concluzie dar, fiind tânără și frumoasă, nu putea s-o admită.

-- Dacă l-ați vedea... este capabil să omoare.

- Aparența și faptele deseori n-au nimic în comun.

Dar, în timp ce vorbea, Hébé se întreba dacă în cele din urmă îi va duce icoana lui Nikos Stephanos. Fără îndoială, nu va fi încântat s-o vadă... Oricum, se va duce să se plimbe pe insulă și va căuta poate să observe casa înainte de a se apropia.

- Micul dejun a fost excelent, Katina. Acum, imi voi face toaleta și, o dată îmbrăcată, voi merge să vizitez puțin insula.

- Cu ce vă îmbrăcați ?

Servitoarea deschise șifonierul mare de modă veche și-i cercetă conținutul, cam pierdut în mobila enormă.

- Doamna americană are multe toalete... Trebuie să fie foarte bogată, după părerea Marulei.

- Iar eu, Katina, sunt moderat de săracă, zise Hébé râzând încet și punându-și capotul. Ai putea să-mi calci compleul de ieri ? Nu-l voi purta astăzi, dar am venit pe un vas încărcat...

- Acesta ? întreabă Katina.

Ea își puse pe lângă ea pantalonul de culoare verde.

– Dacă aş purta așa ceva, continuă ea râzând, tata și frații mei l-ar arunca în foc. Dar am auzit spunându-se că în Anglia fetele sunt libere să facă ce le place. Este adevărat ?

– Da, mai mult sau mai puțin. Cu toate acestea, mă întreb câteodată dacă suntem cu adevărat fericite. Tu ești, Katina ?

– Cred că da... Dumneavoastră nu ? Sunteți singură ? N-aveți frați, surori ?

– Am avut un văt...

O expresie dureroasă trecu peste chipul lui Hébé.

– Îmi calci compleul ? Îți voi plăti...

– Voi fi fericită s-o fac din prietenie.

Tenul bronzat al Katinei se coloră prompt.

– Îmi place la dumneavoastră, îndrăzni ea. Sunteți mult mai amabilă decât doamna din America. Ea nu cere, poruncește.

La întoarcerea de la baie, Hébé se hotărî să poarte o rochie foarte simplă, fără mâneci, de culoarea mandarinei și niște sandale bej, comode la mers. Își adună cocul la ceafă cu ajutorul unui pieptene de baga, își dădu pe față puțină cremă ca să se apere de razele soarelui și pe buze o păreră de ruj care amintea de culoarea rochiei. Sub imboldul unui impuls, strecură în geanta de plajă din rafie cutiuța cu icoana și un fular.

Ieși din camera ei și coborî scara alergând. Jos, un grec slab, cu o mustață mare, ștergea pahare în spatele tejghelei. Îi aruncă o privire rapidă, înregistrând parcă fiecare amănunt al ținutei tinerei și o salută :

– Bună dimineața. Eu sunt Lefkes. Vă simțiți bine la noi, domnișoară Launay ?

– Da, bineînțeles. Am dormit foarte bine, iar micul dejun a fost delicios. Acum mă duc să mă plimb

sub soarele acesta minunat. La ce oră trebuie să mă întorc pentru masa de prânz ?

– Între unu și trei. La orele unsprezece servim cafeaua. Dorește și domnișoara ?

– Voi vedea.

Merse până la ușa larg deschisă pentru a lăsa să intre aerul și soarele. Hébé îi zâmbi lui Lefkes.

– Soarele strălucește, dar aerul este răcoros. Este un amestec ciudat...

– Este *meltemi*, cum îi spunem noi, care suflă dinspre munți. Datorită lui, aerul de pe Petra este tare ca vinul.

Hangiul își mângâie mustața și fața lui brună se încreți într-un zâmbet.

– Păziți-vă de Petra. Vă va răpi inima, cum a pățit-o Apollon.

– Nu mă îndoiesc... Lefkes, este departe casa lui Nikos Stephanos ?

Zâmbetul grecului se stinse, iar mustața păru că se zbârleşte.

– Domnișoara nu poate merge acolo ! Vizitatorii nu sunt bine primiți la Vila Soarelui.

– Vila Soarelui... murmură ea.

Soția lui căzuse de pe Stânca Soarelui.

– Casa zeului Helios.

– Mă sfătuiți să nu merg acolo ? întrebă ea.

– Se spune că această casă trebuie să fi fost închisă lui Hades.

– Întunecatul zeu al infernului.

Hébé simțea că sângele îi aleargă mai repede prin vene ; ar fi vrut să înfrunte superstițiile locuitorilor insulei. Dacă bărbatul și-ar fi ucis într-adevăr soția, el n-ar fi ieșit liber din tribunal.

- Este un asemenea monstru ? murmură ea.

- Umblă pe insulă ca toată lumea, își bea vinul, și își face treaba, dar oamenii bombăne la trecerea lui. Marula a...

Hangiul se intrerupse deoarece cineva se apropia de intrare. Hébé profită de situație pentru a pleca, înainte de a afla alte povești în legătură cu Nikos Stephanos.

Dacă înțelesese bine, casa acestuia se înălța pe o colină, complet albă în mijlocul frunzișului verde al lă-mâilor. Trebuia să arunce o privire acolo, chiar dacă n-avea curajul să-i restituie icoana personal. Îi simțea greutatea în geanta de plajă ; un obiect de cult împodobit cu pietre prețioase, asociat în mintea ei cu ideea de ghinion. Poate că zeii îi doreau întoarcerea în casa bărbatului a cărui soție avusese un sfârșit atât de ciudat... Multe lucruri păreau posibile pe acest pământ pe care călcaseră zeii.

În drum spre coline, tânăra trecu prin fața unor praguri amenajate în pereții de stâncă aspră, înălbite cu var ; contrastul între negru și alb o ducea cu gândul la motivele antice ale vaselor grecești. Se încrucișă cu un bărbat care purta pe braț câteva șiruri de pâine caldă încă, înșirate pe sfoară. În apropierea unei arcade, un măgăruș mânca morcovi ; mărgelile albastre și clopoței minusculi dansau la gâtul lui. Mărgelile și clopoței pentru a-l feri de deochi. O bătrână îmbrăcată toată în negru își făcu semnul crucii la trecerea tinerei englezoaice cu brațele goale și cu ochii verzi plini de soare.

Denis îi explicase într-o zi că semnul distinctiv al unei vrăjitoare sunt ochii verzi, după care o sărutase repede pe ceafă. Hébé se înfioră ușor la amintirea contactului cu buzele lui, o flacăra stinsă de apa mării.

Lăsă curând străzile în urma ei, pentru a urma un drum marcat de numeroase urme de oi. Petra, grădina de piatră, avea culoarea mierii și a vinului alb. Miresmele de salvie și de cimbrisor se amestecau în aerul în-sorit, răcorit de *meltemi*, iar țărâitul amețitor a mii de greieri adâncea sentimentul de singurătate al lui Hébé.

Inspiră adânc. Aerul insulei i se păru că-i aleargă prin vene asemenea alcoolului. Ritmul inegal al țărâitului greierilor corespundea cu cel al inimii ei și briza îi smulse o șuviță de păr lipindu-i-o de buze.

Urcă și mai sus, fără să poată spune dacă fugea de prezența lui Helios, zeul soarelui, sau se grăbea spre el.

Auzi un sunet nou, acela al miilor de picături de apă căzând pe piatră și când ajunse în vârful colinei i se tăie respirația : o cascadă de argint se arunca pe stânci din înaltul unei cornișe de piatră înconjurată din toate părțile de roșcove, măslini răsuciți sau lămâi sălbatici.

Ca vrăjită, Hébé nu se putu stăpâni să nu treacă peste cornișă. Acolo, dreaptă ca o tânără zeiță sau ca o vrăjitoare cu ochii verzi, privi apa căzând liber într-o vale cu pereți abrupti, adâncă, întunecată și de nepătruns.

Gleznele i se adânceau în ferigile dese și țipătul unei păsări care traversa cerul era parcă țipătul inimii ei, de tristețe amestecată cu bucurie. Se lăsă să cadă pe o piatră, printre maci de un roșu-aprins și anemone. Lăsa impresia unei jertfe aduse acestei frumuseți sălbatice și n-avea nici un chef să continue căutarea casei lui Nikos Stephanos. Ar fi vrut să rămână acolo, pentru a visa la Denis care ar fi descoperit cu atâta bucurie cascada aceasta făcută din lacrimile numeroaselor fecioare sacrificate dragostei.

Hébé își deschise geanta și scoase cutiuța cu icoana. O deschise, și obiectul prețios străluci în soare ca o flăcără aurie. Pietrele prețioase încadrau imaginea unui sfânt... Sfântul Nikos, patronul acestui Stephanos. Dacă tot ce se spune despre el era adevărat, era ca o blasfemie.

Deodată, tot corpul i se încordă, mâna i se încheștă pe icoană și aruncă în jurul ei o privire îngrozită. Cornișa de deasupra văii în care se arunca apa rece și repede căpăta o semnificație deosebită. S-ar fi spus că este un altar păgân, înălțat spre gloria lui Helios, zeul soarelui ! Dintr-o dată înțelege : stânca aceasta era chiar stânca de pe care căzuse soția lui Stephanos, dacă nu fusese împinsă. Uitând orice senzație de liniște și frumusețe, Hébé sări în picioare cu un țipăt înăbușit. Mâna lăsa să-i scape icoana care alunecă în lungul peretelui abrupt și se pierdu în întunericul râpei.

– Să mă ajute Cerul ! zise ea cu voce tare.

Îngenunche, se aplecă și distinsese mult mai jos sclipirea nesigură a icoanei, prinsă în ramurile unui tufiș. Un cioban la fel de agil precum caprele lui ar fi putut să coboare până acolo ; ea și-ar fi rupt în mod sigur gâtul.

O voce gravă se făcu auzită de undeva de deasupra ei.

– Se poate ca tânăra englezoaică să aibă atât de curând nevoie din nou de ajutor ?

Întoarse surprinsă capul și ridică privirea spre silueta lui rămâneau de nepătruns. Părul lui negru forma o masă înaltă și întunecată care se profilă pe albastrul cerului. Trăsăturile bărbatului păreau turnate în bronz. Ochii ondulați. Cămașa albastră era deschisă larg, iar pantalonii strâmți îl făceau să pară și mai înalt. Picioarele goale în sandale erau înfipte temeinic între ferigile din spatele

tinerei. O domina asemenea destinului însuși și inima ei tresări.

– Căpitane ! îi scăpă ei fără să vrea. Vă deplasați la fel de tăcut ca un spărgător.

– Aș fi putut face multe lucruri, replică el, dar n-am fost niciodată hoț. Se pare că ați pierdut ceva.

– O icoană de valoare... nu este a mea și trebuie neapărat s-o recuperez.

El încrunță sprâncenele, înainte de a-i întinde o mână.

– Veniți, sunteți prea aproape de margine. Doar nu vreți să urmați drumul icoanei ?

Privea mâna întinsă, bronzată, aspră ca o mână de marinar și nu-i plăcea s-o apuce.

– Nu pot lăsa icoana aici, căpitane. Am venit pe insula asta ca s-o dau cuiva... Este foarte veche și...

Țipătul lui Hébé se pierdu în tumultul cascadei când grecul, petrecându-și brațul în jurul taliei ei, o ridică și o îndepărtă de la marginea râpei. Pentru o clipă, se găsi neîngăduit de aproape de el și înțelese puterea misterioasă a personalității lui, orgoliul nemăsurat al unui grec adevărat.

– Cred că locul are o reputație proastă, zise ea înăbușit, cu gura uscată.

– Este blestemat, făcu el.

O duse puțin mai departe și ea aruncă o privire spre Stânca Soarelui ; era într-adevăr un loc periculos, împrăscat cu sângele maicilor. Știa că bărbatul se gândea la tragedia desfășurată aici, motiv pentru care partea aceasta a insulei era pustie. Grecii sunt superstițioși din fire. Dar ce motiv îl adusese aici în dimineața asta ? Îi zărise oare rochia de departe ? Ce instinct îl avertizase că tânăra străină va veni în mod prostesc singură în locul acesta, blestemat în ochii localnicilor ?

- Nimeni n-o să vrea să meargă în căutarea icoanei, nu-i așa, căpitane ?

El nu-i răspunse. O ținea încă de talie, iar chipul îi încremenise, ca pe o friză elenă, calm și amenințător. Hébé rămase și ea nemișcată. O înghețase o idee : pentru bărbatul acesta fericirea nu era decât o vorbă. Vedea în ochii lui un șir nesfârșit de zile și nopți fără nici o bucurie, o simțea din atingerea lui, din propria ei dorință de a se îndepărta de el. Fiecare fibră a ființei ei striga : pericol !

- Veniți, îi spuse cu brutalitate bărbatul acesta atât de ciudat, atât de diferit de Denis. Sunt sigur că doriți să părăsiți locul acesta.

- Și icoana ?

- Va fi căutată, vă promit.

- Cine va îndrăzni să coboare ?

- Se găsește întotdeauna cineva. Dar asta nu se poate face fără o frânghie.

- Voi plăti, se înțelege. Mi se pare periculos.

- Sunteți întotdeauna grăbită să vă achitați datoriile, remarcă el trăgănat. Vă este într-adevăr neplăcut să acceptați ajutorul unui bărbat ? De ce vă este frică ? Vă temeți că l-ați putea vedea căutându-și plata pe buzele dumneavoastră și nu în carnetul de cecuri ?

- N-ar avea nici o șansă ! replică ea.

Dar avea impresia că-i pierise culoarea din obraji. Un bărbat putea birui cu ușurință o tânără ca ea într-un loc atât de singuratic. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el își lăsă privirea ironică să rătăcească pe chipul ei.

- Ați vrea să mă plătiți acum pentru că v-am adus pe insulă ? întrebă el laconic.

- Cu un sărut ? murmură ea.

- De ce nu ?

Își înclină capul spre al ei și ea simți că-și pierde respirația în fața ochilor lui însuflețiti de o flacără arzătoare.

- Nu !

Făcu un efort să se elibereze din mâinile care, asemenea unor magneti, o țineau lângă el.

- De ce vă este frică de mine ? Vă temeți că dacă refuzați, vă pot arunca în râpă ?

- Îmi păreți capabil s-o faceți !

Situația i se păru absurdă. Luase prea în serios o amenințare lansată în glumă.

- Ce prostic, zise ea cu un mic răs tremurat. Mă comport ca și cum aș fi singură aici cu Nikos Stephanos. Mi s-a spus că el practică răzbunarea din înaltul Stâncii Soarelui.

- Cu toate acestea, ați venit aici.

Vorbea cu o voce mai curând aspră decât ironică și continua s-o țină de mâini.

- Și dumneavoastră ați venit aici, domnule.

- Cunoașteți dictonul, domnișoară : un criminal revine întotdeauna la locul crimei.

Greierii țârlăiau, apa se prăbușea în cascadă. O pasăre solitară tipă neașteptat în înaltul cerului și Hébé simți în fiecare fibră a corpului ei șocul cuvintelor grecului.

- Eu sunt Nikos Stephanos.

Îi dădu drumul și își înclină fața bronzată într-un salut batjocoritor.

- M-aș oferi cu plăcere să vă însoțesc până la han, deoarece cobor spre mare dar, fără îndoială, preferați să vă întoarceți singură. Îmi voi ține cuvântul în ceea ce privește icoana. Adio !

Îi întoarse spatele și ea-l privi cum se îndepărtează cu pași mari. Mergea cum trebuie s-o fi făcut zeii an-

tici, cu corpul semeț foarte drept, în pofida acuzațiilor și, poate, a poverii păcatului. Pe Héb  o străbătu un fior.

Pașii lui mari crescuseră distanța dintre ei. Era prea târziu pentru a-i spune adevărul : a lui era icoana r -masă suspendată la jumătatea drumului de fundul r -pei... sub Stânca Soarelui.

CAPITOLUL III

În seara aceleiași zile, la ora cinei de la han, Hébé o întâlnește pentru prima dată pe Daphné Hilton.

Soarele apunea și cerul se umplea încetul cu încetul de stele. Tânăra le contemplă uimită. Se găsea pe veranda amenajată în spatele hanului; câte un delfin de piatră făcea de bardă la fiecare extremitate, iar pardoseala era făcută din plăci albe și negre. Pe verandă erau instalate mese și scaune din nuiele împletite. Hébé se hotărâse să cineze acolo, în aerul călduț al serii.

Lefkes veni și puse pe masă o lampă și meniul.

– Domnișoară Launay !

Se întoarse spre el, cu privirea încă voalată.

– Ce noapte minunată !

– Este foarte adevărat, făcu el cu un gest larg, ca și cum o comandase special pentru ea. Doamna Hilton dorește de asemenea să cineze pe verandă și m-a întrebat dacă v-ar face plăcere să împărțiți masa cu ea. A rămas toată ziua în cameră din cauza căldurii, cu o mare durere de cap. Detestă avionul, i-a destăinuit Marulei, dar era foarte hotărâtă să vină în Grecia. Ce spuneți, îi acceptați compania ?

Hébé șovăi ; nu era în dispoziție să suporte prezența unei femei care ar strica poate noaptea aceasta înstelată vorbind despre alergia ei la călătoria cu avio-

nul. Departe de a fi lipsită de sociabilitate, resimțea încă șocul provocat de descoperirea faptului că Nikos Stephanos era una și aceeași persoană cu stăpânul vasului cu care venise ea pe insulă. Fără nici un motiv, se simți străbătută de un fior.

Dacă rămânea singură, se va gândi tot timpul la această întâlnire ciudată. Prin urmare, acceptă prezența doamnei Hilton la masa ei. Dacă va fi cazul, putea oricând găsi o scuză pentru a pleca la sfârșitul cinei.

Hébé își făcuse comanda când auzi un zgomot de tocuri și văzu intrând pe verandă celălalt oaspete al pensiunii. Tânăra era încordată la gândul primei întâlniri cu o străină. Pierderea unchiului ei și a lui Denis îi lăsase un sentiment acut de solitudine. Trebui să facă un efort real ca s-o primească zâmbind pe Daphné Hilton.

– Bună seara, zise aceasta cu o voce fermecătoare.

O jupă de muselină de culoarea clarului de lună flutura în jurul unei rochii de mătase gen furou care se mula pe corpul admirabil al unei femei bruncte de vreo treizeci de ani. Avea un ten de o paloare surprinzătoare, iar buzele aveau strălucirea macilor de pe colinele lui Helios.

– Bună seara, răspunse Hébé.

Se simțea foarte tânără și naivă în rochia ei bleumarin cu guler mare de dantelă albă. În comparație cu eleganta americană, avea puțin din înfățișarea unei călugărițe. Se întreba de ce o femeie atât de atrăgătoare călătorea fără soțul ei, mulțumindu-se cu compania unei tinere englezoaice timide.

– Nu vorbesc deloc greaca, îi destăinuie doamna Hilton, fără s-o surprindă pe Hébé. Cunosc un cuvânt sau două, nu mai mult, ceea ce este într-adevăr îngrozitor din partea mea, pentru că, la Boston, mă vedeam des

cu un grec... Oh, trandafiri ! Seara par de catifea, nu-i așa ? Ați făcut deja comanda ?

– Da. Mai întâi pateuri cu carne și după aceea souvlaki.

– Pare interesant. Ce este ?

O adiere de parfum ajunsese la Hébé când Daphné se așeză în fața ei. Smaralde rotunde străluceau la urechile și pe degetele ei. Tânăra simți că i se trezește curiozitatea. Grădina aceasta de piatră părea un loc destul de ciudat de petrecut vacanța pentru o femeie atât de elegantă... Venise oare cu un scop precis. Ea și ea ?

Souvlaki este preparat din bucăți de carne de miel prăjită, tomate și ridichi. Se servește cu un sos delicios și cartofi, dacă doriți.

– Cartofi ! Draga mea, n-aș vrea să-mi stric silueta după ce m-am controlat douăzeci și nouă de ani.

Ochii mărginiți de gene nemaipomenite o cercetau pe tânăra fată, remarcându-i mâinile fine lipsite de inele, micuța inimă de aur agățată cu un lăntișor la gât.

– Știi, detest excesul de politețe. Numele meu este Daphné, al dumneavoastră... ?

Rostindu-și numele Hébé se aștepta la obișnuita reacție de surpriză.

– Ce ciudat ! Nu Hébé era aceea care turna de băut zeilor la ospetele olimpiene ? întrebă interlocutoarea ei zâmbind fără maliție. Grecul acela pe care l-am cunoscut la Boston repeta că Daphné este un nume din țara sa. Apollon se îndrăgostise de ea, mi-a spus el. A folosit cuvinte mai poetice, cum știu s-o facă oamenii aceștia. Sunteți englezoaică, nu-i așa ? Sau poate irlandeză, cu ochii aceștia verzi. Strălucesc în lumina lămpii ca cei ai unei pisici, dacă-mi permiteți această comparație.

- Vă rog, zise Héb   fără să-  i poată reține zâmbetul. Ave  i intenția să r  m  ne  i mult aici ?

- Planurile mele depind de altcineva.

Un zâmbet puțin cam misterios apăru pe buzele pline   i ro  ii ale doamnei Hilton.

-   i dumneata, pisicu  o ? Majoritatea tinerelor americance n-ar suporta să fie singure în vacan  a, fără cineva cu care să   mp  rt   easc   plăcerile acestei insule. Marea este minunată pentru baie, mi s-a spus, de  i în zilele foarte călduroase pot fi v  zu  i rechini ! După ce am mai trăit trei ani la Boston, m-am obi  nuit cu un climat mai rece. Sunt originară din New York unde eram achizitor de mărfuri pentru un mare magazin. M-am căsătorit cu unul dintre directori... Cliff era mult mai în v  rst   decât mine, dar am fost destul de ferici  i împreună. A murit acum câteva luni, în urma unei crize cardiace.

-   mi pare rău...

De fapt, H  b   era uluită. După toate aparen  ele, Petra atrăgea spre grădina ei de piatră fiin  ele aflate în doliu.

Lefkes, înarmat cu lista de bucate, se apropie de Daphné Hilton.

- Doamnă ! Vre  i să face  i comanda ?

- Souvlaki mi se pare o mâncare tipic greccasc  , dar a   dori ciuperci în locul cartofilor.

- Regret, doamnă, dar pământul nostru este prea uscat pentru a produce ciuperci. Putem să vă propunem vinete

- Perfect !   i pentru început, pateuri cu icre. Si vin, Lefkes. Dar nu acela de surcele căruia   i spune  i retsina ; un vin de Rodos, dacă aveți.

- Avem tot ce a  i putea dori, doamnă.

Orgoliul grec nuanțat de umor făcea să-i tremure mustața.

— Tot în afară de ciuperci.

Hangiul plecă, pentru a reveni cinci minute mai târziu cu o sticlă cu gâtul lung, înfășurată într-un șervet alb ca zăpada, două pahare cu picior și o farfurioară cu câteva felii de lămâie. Desfundă sticla și, ca într-un ritual religios, frecă marginea paharelor cu lămâie înainte de a turna vinul.

— Nu-i de mirare că grecii sunt actori excelenți, remarcă Daphné râzând după ce Lefkes se îndepărtase, cu suplețea caracteristică bărbaților din neamul lui. Ei pun o notă de dramatism în tot ce fac sau spun. Dar poate că nu-i cunoști încă destul de bine ?

— Observasem și eu.

Hébé sorbi o gură de vin. Își amintea de dramatica întâlnire cu Nikos Stephanos. Chipul și vehemența acestuia izvorau direct din tragedia greacă, dar n-avea intenția să-i vorbească lui Daphné Hilton despre el. Dorea doar să nu-l mai revadă ; cu toate acestea, trebuia să rezolve problema icoanei.

În timp ce mâncau, vedea în depărtare, pe apa întunecată a mării, felinarele vaselor de pescuit, iar mai târziu, savurându-și cafelele turcești, ascultară melodii cântate la buzuki. Ritmul era aprins, irezistibil.

Tinerei i-ar fi plăcut să asculte în tăcere, dar vinul dezlegase limba însoțitoarei sale. Aceasta îi întinse tabachera ; Hébé nu fuma. Sclipirea inelului împodobit cu un smarald semăna cu zborul unui licurici când Daphné își aprinse țigara cu ajutorul unei brichete mici, ornamentată cu pietre prețioase. Rochia ei, ținuta, totul la ea trăda înclinația spre lux. Un gust incontestabil, la o femeie seducătoare care cucerise un bărbat bogat, pe care fără îndoială nu-l înșelase niciodată, dar

acum se bucura de situația ei de văduvă bogată. Hébé o găsea destul de simpatcă.

- Ești cam misterioasă, pisicuțo. Ce te-a adus în Grecia ? Poveștile despre frumusețea grecilor, în pofida tendinței lor de a poza în oamenii cavernelor ?

- Nu, protestă Hébé zâmbind. Călătoria mea este un fel de pelerinaj. Voiam să cunosc țara care-i plăcea atât de mult tatălui meu.

- Este un motiv întemeiat. Dar în privința bărbaților, am dreptate...

- Poate...

Zâmbetul tinerei deveni enigmatic, ceea ce se potrivea cu ochii ei verzi și părul blond ușor roșcat.

- Fugi pentru că ai inima frântă, Hébé ?

- De asta nu se fuge, o duci cu tine.

- Deci asta este ? Te-a părăsit ?

- Nu....

Făcu un efort pentru a rosti groaznicele cuvinte :

- S-a înecat în largul coastei pe care o cunoșteam din copilăria noastră. Era tânăr, vesel, bun...

- Biată copilă ! zise Daphné Hilton, sincer emoționată. Este îngrozitor. Ar fi banal din partea mea să-ți spun că timpul îți va atenua durerea. Și totuși, acesta este adevărul. Într-un fel, este dureros ; în mod inevitabil uităm.

- Nu... vă rog.

Hébé strivea între degete petalele căzute ale trandafirilor.

- Nu vreau să uit niciodată chipul lui și felul în care râdea... Sunt sigură că zâmbea atunci când vasul a virat brusc și lumea înceta să mai existe pentru el.

- Asta este soarta, draga mea. Așa este viața, jumătate umbră, jumătate lumină.

Daphné rămase un timp nemișcată. Nu se mișca decât mâna care ducea țigara la gură. Mirosul tutunului se amesteca cu cel al vinului, cu aroma cafelei turcești și cu parfumul trandafirilor.

– Grecul despre care-ți vorbeam, de exemplu. Când l-am cunoscut, toată lumea era la picioarele lui. Era distins, avea o frumusețe aparte și cea mai fermecătoare tânără soție pe care și-o putea dori un bărbat... Dar destinul nemilos a lovit și universul lor s-a prăbușit în tenebre.

Daphné oftă și muzica grecească părea să se armonizeze cu această bruscă tristețe.

– Să știi că grecii sunt mari fataliști și cu siguranță filozofia acestui individ m-a influențat. Avea o privire atât de extraordinar de vie, atât de semeață. Întreaga lui personalitate degaja o calitate neobișnuită, fantastică, n-am întâlnit așa ceva la nici un bărbat... deși se pare că avea un văr la fel de remarcabil. Familiile foarte vechi dau naștere fără îndoială acestui gen de „pur-sânge“ care se distinge în mijlocul unci mulțimi. Tipul de personaj care se poate arăta incredibil de indulgent și fermecător în unele privințe, devenind apoi un adevărat sălbatic în situații pe care bărbații noștri le găsesc perfect normale.

– Privitor la căsătorie, vrei să spunei? întrebă Hébé.

– Da. Pentru ei, soția este cu adevărat coasta despre care vorbește Biblia. Ea face parte din ei înșiși; o păzesc, o apără, o tolerează, orice s-ar întâmpla. Îi cunoști pe americani: la cea mai mică ciocnire, se despart! Pentru greci, căsătoria este cu adevărat o legătură pe viață. Bucurie sau lacrimi... ei le acceptă cu un fel de înverșunare... Dar ești foarte tânără și poate că te plictisesc cu prelegerea mea.

- Nu. Prefer asta în locul unei conversații frivole. Iubeam râsul lui Denis, dar apreciam de asemenea inteligența lui. Pe lângă el ceilalți păreau neînsemnați. Nu va mai exista niciodată un alt Denis, spuse Hébé cu teribila certitudine a tristeții.

- Nu, desigur, draga mea, dar va veni un alt bărbat. Cu acești ochi verzi, nu vei scăpa de asta.

- Dacă un bărbat va încerca să-mi facă vreodată curte, îl voi urî. Pentru mine ar însemna... o trădare.

- Draga mea copilă... protestă ea puțin cam descumpănită. Câtă ardoare ! Și eu le credeam pe tinerele englezoaice atât de reci, atât de liniștite. Trebuie să ai sânge irlandez în tine.

- Bunica mea era irlandeză, dar cred că sentimentele mele nu sunt atât de deosebite. Uitați-vă la greci... Ați spus-o chiar dumneavoastră : ei iau dragostea foarte în serios.

- Căsătoria, draga mea. Mulți dintre ei se căsătoresc cu o fată pentru zestrea ei și după aceea este o chestiune de onoare să-i rămână fidel, chiar dacă nu-i vorba de dragoste. Nu se căsătoresc toți împotriva familiei, așa cum a făcut Nikos...

- Nikos ? o întrerupse Hébé.

- Acel prieten grec despre care-ți vorbeam. Clanul Stephanos voia să-l vadă căsătorindu-se cu tânăra soră a lui Paul, șeful clanului. Dar la Boston, unde trebuia să conducă filiala companiei de navigație care era proprietatea familiei, el s-a îndrăgostit de Cécile. Când i-a anunțat printr-o telegramă că s-a căsătorit cu o americană, se pare că familia a fost distrusă. Dar Paul Stephanos se căsătorise el însuși cu o englezoaică fermecătoare. Ce putea spune ? Din nenorocire, fericirea acestui cuplu minunat n-a durat veșnic.

- Știu, murmură Hébé. Soția lui Nikos Stephanos a murit căzând de pe o stâncă din apropierea casei lor și oamenii insulei șoptesc că n-a fost un accident.

Daphné o privi ținută. La lumina lămpii, ochii tinerei semănau cu cei ai unei vrăjitoare pregătind un descântec magic.

- Nik n-ar fi atins un fir de păr al Cécilei ! La Boston cinau adesea cu noi și erau minunați împreună, el era atât de brunet și Cécile atât de blondă. Era o bucurie să-i privești, să fii cu ei. Palpau de o viață intensă, de o veselie contagioasă.

- Veselie ? repetă tânăra fată. Nu mi-l pot imagina râzând.

- Te asigur că râdea deseori în timpul primilor ani ai căsătoriei.

- Dar ce s-a putut întâmpla încât să-și piardă râsul ?

- Nu prea știu... N-a vorbit niciodată despre asta... Au părăsit Bostonul pentru a se întoarce în Grecia. Am fost profund tulburată aflând de moartea tragică a Cécilei. Eram plecată într-o croazieră și am aflat de tragedie abia când m-am întors. M-am necăjit mult pentru Nik și pentru micuța Ariane. Trebuie să aibă șase ani acum și pentru un bărbat este greu să crească un copil. Guvernantele nu sunt bune de nimic... copilul are nevoie de o mamă !

A fost rândul lui Hébé s-o privească ținută pe Daphné. Deodată vizita pe insulă a unei asemenea femei nu mai avea nimic misterios. Venise să-l revadă pe grecul care o fascinase în America ; bărbatul care acum era văduv, liber să-și ia o altă soție.

- L-ai întâlnit ? o chestionă Daphné.

Vocea ei fermecătoare devenise ușor tăioasă.

-- Da... M-a adus pe insulă cu vasul lui.

Hébé se abținu să-i vorbească despre icoana care-o legase într-un mod atât de ciudat de bărbatul acesta.

– Nu reușesc să mi-l imaginez cum l-ați descris... spusese ea. Mi-a făcut impresia că este sculptat în piatră și este atât de grav, ca și cum tinerețea lui a trecut de mult. Nu mă pot împiedica să-mi fie milă de copilă, închisă într-o casă fără vizitatori, cu pază la porți. Trebuie să se simtă ca într-o închisoare.

– Poate că se teme de un accident pentru Ariane.

Daphne își adună poșeta, tabachera, bricheta și se ridică, adăugând :

– Mă gândesc să-l văd mâine pe Nik și, pot s-o recunosc, am intenția să mă invit să mă stabilesc la vilă. L-am cunoscut pe vremea când era tipul cel mai fermecător din Boston. Nu pot să cred că s-a schimbat într-un bărbat de piatră.

Se îndepărtă maiestuos, fără să spună măcar bună scara.

Hébé nu-și putea schimba părerea în privința lui Nikos Stephanos. Pentru ea, era un bărbat care purta cu sine un secret teribil.

Se ridică la rândul ei și cobori să facă un tur prin grădină. Respiră adânc mireasma ametoitoare a pinilor, atât de tipici pentru Grecia. Printre ramurile lor, se vedeau strălucind stelele.

Bătrâna grădină era fermecătoare, așa cum era plasată între treptele de piatră care permiteau accesul la ea. Un loc unde putea să-și plimbe amintirile... Tânăra zări deodată o fântână antică de piatră, construită în mijlocul câtorva peri sălbatici încărcăți de fructe minuscule. Apropiindu-se, văzu că fântâna era sculptată adânc cu motive ciudate, mai curând turcești decât grecești după cât erau de complicate. Arta greacă fusese întotdeauna pură și clar conturată, ca profilul unui adevărat fiu al Greciei.

Fericirea și speranța, își zise tânăra fată. În ochii și în înfățișarea acestor oameni cărora le place să simtă șiragul de mătânii între degetele lor, încheindu-și rugăciunile cu un sărut pe o icoană, a căror mână este de asemenea un torent care coboară de pe stânci pentru a anunța o femeie în genunchi.

Fermecător și de temut. Cu toate acestea, Hébé încercă în această veche grădină o bucurie profundă că se află pe insula Petra... Se întâmpla ceva ciudat ; simțea aici prezența lui Denis... atât de reală, încât tresări cu toată ființa când prorsepu zgomotul unor pași printre măslinii contorsionați și printre peri. Se întoarse brusc, încordată, sprijinită de ghizdul de piatră al fântânii... Dar silueta care apără dintre pomi nu era cea a lui Denis ; era mai înaltă, puternică și în același timp rezervată. Bărbatul se opri în fața ei și o privi. Lumina lunii îngălbenea și mai mult părul tinerei în jurul chipului ei.

– Se pare, zise el pe un ton repezit, că am luat obișnuința de a ne întâlni în locuri neașteptate. De data asta v-ați rătăcit ?

– Nu... noaptea este atât de frumoasă... mă plimbam puțin. Dar acum voi pleca...

– Așteptați ! îi ceru el pe un ton imperativ. Veneam să vă văd. Am ceea ce mi-ați cerut de dimineață.

Îi întinse un mic pachet. Fără îndoială, icoana, își zise ea.

– Ați găsit pe cineva care să meargă s-o caute ?

Își ridică fruntea spre el și părul îi căzu pe spate, dezvelindu-i tâmpilele. Avea un aer implorator de care-și dădea seama și nu-i plăcea deloc.

– Este chiar icoana ?

– Da, și este foarte frumoasă. Am putut efectua coborârea cu ajutorul unei frânghii.

– Dumneavoastră ?

- Cine altul? Pentru majoritatea oamenilor Stânca Soarelui este blestemată.

- Pentru dumneavoastră nu? întrebă Hébé pe un ton acuzator.

Se hotărâse totuși să rămână obiectivă. Dar dacă era înzestrat cu cel mai mic sentiment, trebuia să fie o tortură pentru el să se apropie de locul acela blestemat.

- Icoana este intactă, spuse el fără să-i răspundă la întrebare. Luați-o, vă rog.

- Vă aparține. Am venit pe insula Petra cu intenția să v-o restituie. În seara când m-ați adus, nu vă cunoșteam identitatea. Unchiul meu era prieten apropiat cu tatăl dumneavoastră și acesta i-a oferit icoana. El a lăsat-o vărului meu și la moartea lui, am considerat că trebuie să o restituie primilor proprietari.

Degetele lui Nikos se închiseră încet peste micul pachet.

- De ce nu mi-ați spus nimic când mi-am rostit numele?

- Ați plecat prea repede, protestă ea. Nu m-ați lăsat să vă explic. Nu m-am gândit nici o clipă că veți coborî chiar dumneavoastră în râpă. Desigur, dacă ați fi știut că icoana vă aparținea, a-ți fi lăsat-o acolo, unde era?

- Nu. Așadar, țineți să mi-o dați? Nu doriți s-o păstrați ca amintire?

- Vărul meu a vrut să v-o restituie. Eu doar v-am adus-o, asta-i tot.

- Hébé, care aducea paharele zeilor?

Privirea ochilor negri întârzia pe chipul ei aureolat de lumina stelelor. Greul puse la loc icoana în buzunar.

- Acum, că scopul vizitei la Petra este atins, veți părăsi insula?

Ea își mușcă buzele. De ce să-i încredințeze ce planuri avea ? Dar el își riscase viața pentru ea. Făcu un efort pentru a-i susține privirea.

- Poate că voi mai rămâne puțin. Vreau să cunosc mai bine oamenii, să fac baie în Marea Ionică, să savurez bucătăria greacă. Asta v-ar deranja ?

- Nu, de ce ? răspunse el cu o licărire ironică în ochi. Eu trăiesc pe insula aceasta și aici lucrez. Activitățile turistice nu mă privesc... Mă feresc doar să ofer casa mea privirii vizitatorilor. Unii ar fi fără îndoială încântați să poată arunca o privire casei unui bărbat cu o reputație detestabilă.

- Nu am nici cea mai mică intenție să vin să dau târcoale vilei dumneavoastră, ripostă Hébé indignată. Acum aveți icoana. Nu mai avem nici un motiv să ne întâlnim. Bună seara... și adio !

Se îndepărtă repede de el, de-a curmezișul grădinii. Nu mai încercase niciodată un asemenea sentiment de furie și de nedreptate. El se purtase cu cruzime. Căutase într-adins s-o jignească.

Intrând în camera ei, simți cum tremura din tot corpul. Începând din copilărie, întâlnise numai bunătate și acum avea impresia că fusese lovită fără motiv. Se simți cuprinsă de dezolare, dar refuză să cedeze ; nu se va lăsa alungată de pe Petra. Va alege ea însăși momentul plecării... sperând că pașii ei să nu se mai încrucișeze cu cei ai acestui bărbat.

Își îndepărtă din minte orice gând despre Nikos Stephanos dar, în mod subtil, el rămânea prezent. Începu o scrisoare către părinții ei ; va rămâne în Grecia, spuse ea, aproximativ o lună. Se va întoarce după aceea în Anglia și va lucra pentru Jolyon Astley, acel prieten al unchiului ei care avea o galerie de artă. Dacă nu-i

va plăcea la el, va veni la ei, în Africa, și va căuta o slujbă.

Terminând scrisoarea, se culcă. Voia să doarmă adânc, fără îngrozitorul coșmar în care se scufunda : alergând pe colină, traversa înnebunită podul și-l găsea pe Denis, nemișcat și mut, ca o statuie de marmură prăbusită.

Plcoapele i se închiseră și încordarea o cuprinse ; percepu chemarea unei păsări de noapte și o cuprinse somnul. Dormi două ore bune, înainte de a se trezi brusc. Totul era întunecat și tăcut. Își asculta bătăile inimii. De data asta, nu era vorba de trezirea obișnuită, când lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Încerca o teamă ciudată.

I se părea că o strigase cineva... ca pentru a-i murmura un avertisment misterios. Își ridică cearșafurile în jurul ei. Așa făcea în copilărie, când îi era teamă de noapte. Îl striga pe Denis, care dormea alături, și el venea, făcând-o să râdă de spaima ei.

Acum era singură... și grădina de piatră n-o ajuta să râdă.

CAPITOLUL IV

Stânci, un soare strălucitor, un golfuleț izolat. Mai sus, în iarbă, muzica plăcută a clopoțelilor de la gâtul oilor se îmbina cu cea a mării. Crestele de spumă ale valurilor scânteiau. Hébé urmase linia ondulată a falezei, zărise golfulețul și coborâse pe o potecă îngustă până la nisipul auriu. Ducea cu ea o pătură și un coș de picnic. Își pusese peste costumul de baie o vestă de jersey în alb și negru și era încălțată cu papuci albi, ușori.

Lăsă să cadă pătura și coșul pe nisip și, în picioare, cu briza ușoară răvășindu-i părul, privi cum valurile argintii se reped spre țărm. Ca întotdeauna, marca îi readucea în memorie amintirea lui Denis. O iubise atât de mult. Divinitățile marine poate că ar fi putut avea dreptate să-l ia, dacă n-ar fi fost atât de tânăr. Oftă, mulțumită totuși că moartea venise repede, fără să-l facă să sufere și nici să-l desfigureze.

Întinse pătura, își scoase cartea și ochelarii de soare și aruncă o privire în coș pentru a vedea ce va avea de mâncare. Totul era perfect ; zâmbi ușor gândindu-se la Daphné Hilton ; tinerii, repeta accasta cu insistență, au nevoie de companie. Dar lui Hébé nu-i plăcuseră niciodată grupurile numeroase. Simțea o satisfacție stă-

pânită să se bucure singură de acest golfuluț ; putea să citească, să viseze, să între oricând dorea în apa aceea minunată. Nu-și făcea griji că va fi săcăită de tineri zgomotoși sau că va fi solicitată să joace volei cu o ceată de fete gălăgioase. Se dovedise întotdeauna o fire retrasă și meditativă, sub care veselia se ascundea ca un filon de argint. Numai o dată în viața ei fusese sărutată de Denis, camaraderesc.

Își scoase vesta și papucii și înaintă spre valurile argintii. Oare ce părere își va face fermecătoarea și înflăcărata doamnă Hilton despre Nikos Stephanos reînălțându-l pe pământ grecesc ? Se schimbase foarte mult față de vremea când, la Boston, el și soția lui se împrieteniseră cu Daphné și soțul ei.

Intră în apă și scăpă curând de toate gândurile în încântarea de a se găsi în apa adâncă, legănată de valurile calde.

Înotă până ce simți o plăcută oboseală și după aceea se lăsă dusă spre țărm, asemenea unei alge. Pașii ei se imprimară în nisip când se îndreptară spre locul unde-și întinsese pătura, la umbra unui tufiș înfrunzit. Ridicând privirea, observă tonurile roșcate și arămii ale peretelui stâncos. Deasupra, cerul avea albastrul intens al unui vitraliu. Era o frumusețe sălbatică, plină de măreție, și această frumusețe îi aparținea pentru moment, ca o jucărie pe care n-o va avea niciodată.

Soarele arzător o uscaser aproape în întregime ; numai părul în dezordine mai era încă ud. Își îmbracă vesta și încercă ciudata convingere că viața nu va mai fi niciodată atât de tihnită.

Își consultă ceasul și constată că era aproape amiază. Hébé prânzi și își bău cafeaua înconjurată de frumusețe, legănată de muzica mării și cântecul păsărilor. În aer se simțea miros de pin și de piatră arsă de soare. Se

bucura de singurătate, iar inima ei îndurerată se potolise.

Închise coșul și se întinse pe pătură. Era mulțumită că le scrisese părinților. Fericită că hotărâse să rămână câțva timp pe insulă, putea să rădă din toată inima de ridicolele ei temeri nocturne. Aici, nimeni nu-i voia răul... Numai Nikos Stephanos îl dorea plecarea.

Ei bine, îl va înfrunta și va rămâne. Dacă se vor încrucișa pe stradă, îl va privi ca pe un străin. Satisfăcută de această perspectivă, alunecă în somn.

Se trezi brusc. Avea din nou impresia că fusese strigată. Se ridică și privi în jurul ei. Aerul era arzător și domnea o tăcere deplină... Se ridică, parcă impulsionată de un al șaselea simț și cercetă stâncile care despărteau golfuluțul ei de plaja vecină. Își puse ochelarii de soare în buzunarul vestei, se apropie de bariera stâncoasă și începu s-o escaladeze cu picioarele goale.

În timp ce înota, observase vechiul dig care înainta spre mare și pe care se putea merge. La capătul acestui dig, acum se afla ceva; o siluetă mică în șort verde, îngenucheată la marginea digului pentru a căuta în scobituri cochilii de scoici... Și ceva despica marea, un corp destul de mare pentru a fi zărit de pe țărm.

Un delfin? Hébé își puse mâna streășină la ochi. Ceea ce zări o aruncă într-o cursă nebună. Pietrele îi răneau picioarele, determinând-o să-și amintească unele din înjurăturile favorite ale lui Denis, dar se grăbea spre mica siluetă imprudentă, cu brațele cufundate în apa brăzdată de înotătoarea triumfiulară a unui rechin.

Lefkes îi spusese că în zilele foarte călduroase rechinii se apropiau câteodată de țărm. Îi repetase asta chiar de dimineată, când plecase la plajă. „Fiți atentă, domnișoară, îi spusese el. Dacă doriți să vă scăldați, urmăriți o înotătoare în formă de triumfi. Dacă vedeți o

asemenea înotătoare, să știți că aparține unui rechin și că trebuie să vă grăbiți spre țărm. Anul trecut, un turist și-a pierdut un picior. Fiți prudentă !"

Cuvintele reveniră cu litere de foc în mintea lui Hébé. Se avântă spre dig, fără să îndrăznească să strige copilul, de teamă să nu-l sperie. Ici și colo pietrele erau acoperite de alge și, la doi metri de țărm, tânăra alunecă și fu cât pe ce să cadă în apă. Scăpându-i un țipăt ușor, copilul întoarse capul ; picioarele, încălțate în sandale, se balansau deasupra apei.

- Ridică-te ! îi porunci Hébé în grecește. În apă este un rechin.

- Nu.

Fetița scutură din cap și ochii ei negri străluciră în soare.

- Este un delfin. Ei nu fac rău oamenilor.

Hébé înțelese, tulburată, că acest copil grec de o frumusețe extraordinară, încercase să atragă creatura pe care o credea inofensivă. Tânăra sări spre ea și o prinse în brațe.

- Vino. Aici nu-i loc de joacă. Vino cu mine pe plajă.

- Nu, vreau să rămân aici !

Copila se zbătea violent, iar ochii mari îi străluceau de mânie.

- Vreau să văd delfinul făcând tunbe... Ei fac tunbe, eu știu, i-am văzut în marele bazin din parc, la noi, cu mami.

Hébé avu un nou șoc ; micuța se exprimase în engleză, fără cea mai mică urmă de accent grecesc. Continua să lupte ca să se elibereze și erau în pericol să se răstoarne amândouă în apă, unde amenințătoarea aripă triumfiulară își continua cursele de du-te-vino.

Nu era nici momentul, nici locul pentru a încerca să convingă un copil îndărătnic. O prinse de mijloc și în ciuda protestelor, porni cu mare precauție în direcția plajei. Aici, prinzând-o mai bine o antrenă peste bariera de stânci, până la golfulețul adăpostit.

- Și acum, micuțo, o să te așezi, mănânci o felie de pepene și-mi spui de ce ești singură, fără un om mare care să te împiedice să faci prostii.

Micuța se strâmbă.

- Voiam să fiu singură, na! îi aruncă ea tot în englezește, cu un gest de sfidare din cap. Demi a lăsat poarta deschisă și m-am furișat afară. Ce va fi pe capul lui când va afla!

- Cine este Demi? Mănâncă-ți pepenele, altfel toată zeama va curge, vor rămâne doar sâmburii.

Hébé se exprima și ea în engleză. Se întreba dacă micuța era copilul teribil al unor turiști. Nu, avea ochi imenși, negri, minunați; ochi de grec.

- Este Demitriades și el nu trebuie să mă lase să ies din casă.

Micuții dinți albi și regulați se înfipseră în miezul roșu de pepene și zeama curse pe bărbia ușor ascuțită.

- Dar m-am săturat să mă joc în grădină, fără să am prieteni. Îmi plac delfinii și voiam să văd unul făcând salturi. Am văzut odată... cu mami.

- Așadar, mami nu este cu tine?

Hébé era intrigată de acest copil precoce care-i inspira puțin milă. O grădină mare, fără tovarăși de joacă.

- Mami este în America. Îmi place acolo... Nu-mi place nimic aici, în afară de delfini. Tata mi-a arătat unul când am venit aici cu vasul lui. I-a aruncat de mâncare și el ne-a urmat. De ce-ai venit după mine? Nu-mi era teamă să cad în apă. Știu să înot!

- Nu ți-ar plăcea, desigur, să fii înghițită de un rechin, îngerașule. Nu știi să deosebești înotătoarea în formă de triunghi a unui rechin ?

Privind-o pe fetiță, Hébé simți cum inima îi ia un ritm ciudat. Avea între șase și șapte ani și vorbea despre bunică, pe care o numea mami, din America, și despre un bărbat care păzea casa în care locuia. Era remarcabil de frumoasă și, după cum spune Daphné Hilton, soția lui Nikos Stephanos fusese fermecătoare.

- Cum te cheamă ? o întreabă ea cu blândete.

- Ariane. Ești englezoaică, nu ? Știu după cum vorbești, și nu ești brunetă ca Demi și Zea. Ea gătește pentru noi... Mai ai și altceva de mâncare în coșul tău ?

Hébé nu se putu împiedica să zâmbescă, în ciuda emoției care-o gătuia găsindu-se în situația de a fi răspunzătoare de fata lui Nikos Stephanos. Îi întinse o tartă cu brânză Arianei, care se instalase pe pătură și o studia pe tânără cu o candoare copilărească și în același timp cu gravitate.

- Mulțumesc... Era într-adevăr un rechin ?

- Da. Ce-ar fi făcut tatăl tău dacă te-ar fi mâncat ?

- Și-ar fi luat vasul și s-ar fi dus să-l prindă, răspunse liniștită Ariane.

- Dar un rechin nu este balena care l-a înghițit pe Ioanas.

- Ioanas ?

Ochii mari și negri o priviră cu înflăcărare pe Hébé.

- Este o poveste ?

- Ar trebui să te duc acasă, Ariane. Cel puțin până la poarta grădinii...

- Te rog. Mami îmi spunea întotdeauna povești, dar aici nimeni n-o face, insistă copila bosumflată. Nu

pot să sufăr insula asta îngrozitoare. Dacă aveam timp și dacă-i scriam lui mami, sunt sigură că ar fi venit după mine, să mă ia în America. Era bine acolo. Aș fi mers la școală...

– Bine, îți voi spune o poveste, zise Hébé.

În sineca ei fierbea de furie. Numai un om cu inimă de piatră era în stare să smulgă acest copil sensibil din ambianța familiară în care se simțea fericită și în siguranță. Numai un căpcăun, un balaur, putea s-o țină închisă într-o casă necunoscută în care trebuie că se simțea ca într-o fortăreață, fără copii cu care să se joace, fără măcar un mic animal care să-i țină companie. Era un tată crud, nemilos... detestabil. O pedepsise pe mama Arianei și acum părea hotărât s-o facă să sufere pe fetița lui.

– Iată cum începe povestea.

Tânăra o trase pe copilă în cercul protector al brațelor ei. Marea atinge ușor țărmul, cerul era limpede deasupra lor. Totul părea liniștit, în aer nu plutea nici un fel de amenințare. Din când în când, câte un val se spărgea cu zgomot, iar munții îndepărtați căpătau reflexele albastrii ale oțelului. Nisipul arzător scilipea și sunetul plăcut al clopoțelilor încetase. Nu se mai simțea nici o adiere de vânt.

Un freamăt trecu deodată de-a lungul plajei, agită nisipul și ridică valuri care se spărgeau imediat.

Hébé ezită în plină poveste și Ariane o privi cu ochii mari. Nu cumva... Tânăra auzise totuși vorbindu-se despre aceste bruște înfiorări ale solului care prevesteau uneori pustiire și moarte.

– Ariane, ar fi mai bine să te duc acasă...

– Dar povestea...

– O termin până ajungem.

Hébé sări în picioare și-și puse papucii.

- Ia coșul, cu mă ocup de pătură...

Se întrerupse ; solul tremură din nou, ca și cum un monstru preistoric se agita în viziunea lui.

- Repede, draga mea. Cred că vine furtuna. Dacă ne grăbim, poate ajungem înaintea întoarcerii tatălui tău. N-aș vrea să se supere pe tine.

- Ți-e teamă de el ? o întrebă Ariane râzând ușor.

Porniră pe cărarea care urca spre faleză.

- Când se înfurie, sprâncenele i se unesc și ochii aruncă scânteii. Când m-a luat de la mami, ea a spus că este un bărbat îngrozitor. Crezi că într-o zi îl va înghiți o balenă ?

- Ar face indigestie.

Îi răspunse fără să-și dea seama că vorbea cu un copil, fetița lui Nikos Stephanos.

- Nu, Ariane, reveni ea, în mările grecești nu există balene.

- Privește, ceva nemaipomenit se joacă în apă.

Fetița întindea mâna spre locul unde marea azvârlea cu zgomot valuri foarte înalte spre plajă. Hébé simțea acea teamă, acea dorință atavică de a se ascunde din fața forțelor naturii. Dacă ar fi fost singură, s-ar fi refugiat la umbra pinilor pentru a aștepta liniștirea pământului. Dar acum era răspunzătoare de Ariane și trebuia s-o ducă acasă teafără și nevătămată... unde, dacă norocul era de partea lor, vor scăpa de oribila calamitate a unui cutremur de pământ.

- Pe unde s-o luăm ? întrebă ea când ajunseră în vârful falezei.

Instinctul îi dicta să se îndepărteze cât mai repede posibil. Dacă o crevasă s-ar deschide pe neașteptate... dacă o scuturătură ar face-o pe fetiță să-i alunece picioarul... o mulțime de imagini îngrozitoare se îmbulzeau în mintea lui Hébé.

- Repede, Ariane, nu e timpul de cules maci !

- Poți să-mi spui Nina, dacă vrei.

Fetița își strecură o floare în buzunarul vestei și arată o potecă ce pornea în stânga lor.

- Pe aici am venit până la plajă. Vei vedea grădina noastră și micul templu. Alerg întotdeauna când trec pe dinaintea lui, din cauza zeului de piatră... este atât de rece, când îl atingi, iar ochii lui sunt îngrozitori de triști. Zea pune flori la picioarele lui, pentru ca lacrimile să nu ducă la prăbușirea casci.

- Foarte interesant, remarcă Hébé grăbind pasul. Și cum se numește zeul tău de piatră ?

- Adonis. E ciudat ; este al doilea prenume al tatălui... Ooh ! am simțit din nou că se mișcă pământul, tocmai sub picioarele mele ! Aș vrea să se oprească odată !

- Și eu, Nina.

Exact în momentul acela le apăru în fața ochilor un zid alb și un grilaj negru, din fier forjat, cu ornamente complicate, asemenea unei dantele. Tânăra oftă ușurată : trebuie să fie limita din spate a vilei. Ariane se avântă alergând și împinse grilajul, care se deschise ; se întoarse pentru a-i zâmbi lui Hébé. Accasta observă în tăcere zăvorul mare, pe care un copil nu l-ar fi putut clinti. Fusese oare lăsat deschis anume ?

Exista oare cineva pe insulă, care dorea să-l vadă pedepsit pe Nikos Stephanos pentru moartea tragică a soției lui ? Și își ținea fiica izolată pentru că el știa asta ?... Dar în cazul acesta, n-ar fi fost mai generos și mai sigur s-o lase în America, la bunica ei ? Oricum ar fi fost, nu era momentul să reflecteze la complexitatea comportamentului acestui bărbat.

Hébé închise poarta, nu fără a observa culoarea arămie a cerului. O urmă pe Ariane într-un boschet de

eucalipti. Un parfum pătrunzător se degaja din arborii înalți ; frunzele atârnavu ca niște seceri, cu razele unui soare amenințător agățat de tăișul lor.

O mână micuță o prinse pe cea a tinerei.

– Ajungem la templu. Vrei să privești înăuntru ?

– Eu... ar trebui să intrăm repede în casă.

– Doar o privire... poftim, iată-l !

Arborii făcuseră loc micii construcții, singuratică și aproape neliniștitoare. Era încercuită de trepte și vechile coloane albe îi susțineau bolta. Hébé se lăsă condusă până la intrare, unde se opri pentru a citi inscripția săpată adânc în piatră : „nu poți fi grec fără să suferi“.

Un fior ușor o străbătu pe tânăra fată. Intră în micul templu ; acolo, pe un pedestal de bronz, se înălța statuia lui Adonis. Se apropie și privi cu atenție chipul cizelat cu finețe ; marcat de timp și de acțiunea elementelor naturii, păstra o frumusețe veșnică, tipic grecească, în forma ochilor, în linia dreaptă a frunții și a nasului, în arcuirea enigmatică a buzelor, în bărbia hotărâtă și coloana solidă a gâtului, cu bucle în dezordine pe ceafă. Corpul zvelt și musculos era drapat pe jumătate într-o tunică ce-i cădea în pliuri grele până la picioare.

– Îți place ? murmură Ariane. Privește florile aduse de Zea ; se ofilesc, pentru că nu voiau să fie culese. Crinii și micile anemone mureau într-adevăr la picioarele lui Adonis și locul era ciudat de rece.

– Vino repede, Nina.

Se răsuci pe călcăie și scoase un țipăt involuntar ; în fața ei, în prag, se contura silueta întunecată a tatălui copilului.

Timp de câteva clipe, teama cuprinse inima lui Hébé. Parfumul eucaliptilor și al florilor care se veste-

jeau părea mai puternic. O șopârlă fugi pe pardoseala de mozaic și mișcarea ei rupse farmecul.

— Așadar, zise el, de data asta eu sunt cel plecat în căutarea a ceea ce am pierdut și dumneavoastră să veniți să mi-o aduceți pe mica mea hoinară. Ei bine, asta anulează datoria care vi se părea atât de penibil de suportat.

— Este foarte posibil.

Simțea degetele lipicioase ale Arianei agățându-se de ale ei ; micul trup firav se lipea strâns de ea, ca pentru a căuta sprijin împotriva forței aspre a tatălui ei. Privi sprâncenele negre și le văzu adunate într-o singură linie amenințătoare. Oare nu știa că un zâmbet poate produce un rezultat mai bun decât mânia ?

— Am făcut un picnic, nu-i așa, Nina ? În golfuleț ! Dar am simțit zdruncinături și marea devenea agitată ; atunci, ne-am hotărât să ne întoarcem.

În timp ce vorbea, îl privea drept în față și nu descoperea pe chipul lui nici tandrețe, nici voioșie, nici un semn din bărbatul fermecător pe care-l descrisese Daphné Hilton.

— Vreți să spuneți că ați sfidat interdicția de a veni acasă la mine ca s-o duceți pe Ariane la plajă ?

O flacără de mânie se aprinsese în ochii lui.

— Când m-am întors de la șantier, mi s-a vorbit despre vizita unei femei străine, dar după discuția noastră de aseară nu v-aș fi crezut în stare de această îndrăzneală. V-am spus că la Vila Soarelui vizitatorii nu sunt bine-veniți !

— Nu este vina ei ! țipă Ariane. Am ieșit pe poartă și am coborât singură pe plajă. Voiam să mă joc acolo și tu nu mă duci niciodată, cu ceva de mâncare ! O tăcere urmă acestei izbucniri candidă. Hébé aruncă o privire iute bărbatului ; avea fălcile încheștate.

- Grilajul era deschis, draga mea ?

- Copila răspunse cu un semn din cap. Obişnuită încă de mică să vadă în jurul ei figuri cu tenul luminos şi să audă accentul indolent al americanilor, trebuia să i se pară îngrozitor acest tată grec, atât de posomorât, atât de ciudat, incapabil de mângâieri care s-o facă să înţeleagă că-i putea da afecţiune. Hébé ar fi vrut să aibă puterea să i-o ia pe Ariane. Un copil are nevoie de dragoste, nu de o închisoare.

- Se pare că v-am acuzat pe nedrept, zise el cu o voce tăioasă, ca şi cum prefera s-o fi prins pe picior greşit, la discreţia lui. Dar trebuie să înţelegeţi că am dat ordine severe să se țină toate porţile închise în absenţa mea. Falezele sunt abrupte şi pot fi periculoase pentru un copil. La noi, apele sunt adânci şi ea este foarte mică. Nu sunt un asemenea monstru, în pofida a ceea ce exprimă privirea dumneavoastră. Ce pot să fac? Trebuie să plec de la vilă pentru treburile mele. Ariane are la dispoziţie o grădină mare şi o cameră plină de jucării. Unii copii, la Atena, se joacă pe stradă şi mănâncă doar o dată pe zi. Dacă inima dumneavoastră arde de nerăbdare să se consacre unor fapte bune, domnişoară Launay, n-aş putea să vă dau un sfat mai bun decât să vă duceţi în capitală.

- Oh...

Hébé roşi violent, cuprinsă de dorinţa de a palmui această mască de bronz. Era într-adevăr nesuferit. Nu întâlnise niciodată un individ mai arogant, mai nemilos.

- Sunt sigură, domnule Stephanos, că acordaţi mai multă atenţie navelor dumneavoastră decât unei fiinţe din carnea şi sângele dumneavoastră. Un copil fericit în mediul său, nu se îndepărtează de casă ; un copil căruia i se arată dragoste, n-o caută la o străină.

Drept dovadă, Héb   ridică cele două mâini unite – a ei   i a Arianei.

– Vede  i ? Fiica dumneavoastră   i cu mine suntem deja prietene.

  n loc de răspuns, el   i   clin   capul ironic   i    același timp distant.

– P  re  i lipită de degetele Arianei în mod sigur tot at  t de lipicioase, pe c  t de afectuoase. A  i face bi  ne să veni  i în casă.

– Nu... nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră, răspunse ea pe un ton tăios.

– Insula noastră este expusă la cutremure   i din motivul acesta este ferită de invazia turi  tilor. Din când în când cutremurele de pământ pr  bu  esc câteva clădiri. Este mai bine să te afli pe o   n  l  time unde casele nu sunt aproape unele de altele. Pot să vă ofer haine   i o cină. Nu mă îndoiesc că fiica mea va fi   nc  ntat   de prezența dumneavoastră, nu-i a  a, Ariane ?

– Da, toată noaptea   i toată ziua de mâine   i la fel s  pt  m  na viitoare.

Atunci se produse un eveniment excep  ional ; Nikos Stephanos izbucni în r  s. Un r  s cam ironic, desigur, dar totuși r  s,   i el păru mai uman.

– Haide  i, nu pute  i refuza copilului această plăcere, zise el.   i să nu tăgăduiți, sunte  i curioasă să-mi vede  i sihăstria. De ce nu, din moment ce a  i făcut un drum atât de lung pentru a-mi aduce icoana ? A  i fi putut să mi-o trimite  i.

– Doream să văd Grecia. N-am făcut tot acest drum numai pentru a vă vedea   i a   putea să adaug...

– Inutil, făcu el cu indiferen  . Credea  i că ve  i găsi în fiul vechiului prieten al tatălui dumneavoastră o fiin     propiat  , dar a  i descoperit un om acuzat de

crimă. Ei bine, dacă ar fi să vă aşezaţi la masa acestui om, trebuie să-l acceptaţi aşa cum este.

Cuvinte enigmatice, nici mărturisire, nici asigurări de nevinovăţie.

- Credeţi că există pericolul unui veritabil cutremur de pământ ? întrebă ea.

El întinse larg mâinile, într-un gest caracteristic grecilor.

- Dacă natura şi destinul vor, aşa va fi.

- Totul a devenit deodată atât de tăcut.

Hébé privi în jurul ei. Frunzele cuculiştilor atârnav nemişcate. Cerul se acoperise. Măslinii contorsionaţi păreau sub o vrajă ciudată, iar dafinii timpurii emanau un parfum tainic.

- Este o tăcere de aşteptare... chiar şi greierii par să asculte.

- Pericolul posedă propria lui fascinaţie. Petra a luat naştere dintr-o erupţie vulcanică în adâncurile mării. Aici locuia Helios, şi, potrivit legendei, Petra l-a preferat pe Apollon, dar acesta era un zeu lipsit de dragoste.

- Legendele greceşti sunt întotdeauna triste. Nici una nu se termină fericit ?

- Ce este fericirea ?... Şi acum, în casă. Vrei să te duc în braţe, Ariane ? Eşti obosită ?

- În braţe se duc bebeluşii. Şi eu nu sunt obosită deloc, protestă fetiţa târându-şi picioarele.

Urcară câteva trepte şi traversară un pavaj din mozaic. Hébé înţelese atunci că vila fusese construită pe locul unei construcţii mult mai vechi.

Casa albă a lui Nikos se înălţa pe fondul verde-înţunecat al lămâilor plantaţi în terase. Piatra zidurilor era striată de vânt, obloanele albite de soare, iar acoperişurile etajate la niveluri diferite, erau făcute din

țiglă rotundă. Portalul, asemănător cu cel al unei mănăstiri, oferea o umbră adâncă. Plante înflorite înlănuiau coloanele și un chiparos uriaș umbrea zidul alb.

Vila Soarelui avea un aspect unic, dând impresia de veșnicie. Ridicându-și ochii, Hébé văzu o verandă transformată într-o grădină suspendată încântătoare ; se putea ajunge acolo pe o scară de fier în spirală, pierdută într-o mare de flori.

Intrară pe o ușă mare de lemn, întredeschisă. În vestibul, o pardoseală lucitoare, în negru și alb, avea lângă prag un motiv în formă de cheie.

— Intrați ! Eu sunt cheia ospitalității.

Cu desăvârșire grecesc, ca și uriașele vase de pământ ars, pline de plante, cu armonioasele lor curbe și ornamentele antice, ca și plafonul pictat, ferestrele arcuite, pereții de un alb monahal.

Parfumul florilor de lămâi... și liniștea... o întâmpinară pe Hébé în casa unde veneau atât de rar vizitatori.

CAPITOLUL V

Tavanul camerei era boltit, iar pereții albi. Urcând două trepte, se ajungea la patul cu coloane aurii. Mobilierul era simplu. Camera avea un farmec anume, cu unicul ei tablou : un călugăr în ținută medicală.

Pe măsuta de toaletă se afla o cutie făcută din oglinzi. Când deschise ușile unui șifonier înalt, Hébé descoperi o mulțime de rochii, pantofi, haine de blană. Neîncrezătoare, se întoarse încet spre ușa care trebuia să permită accesul spre o cameră alăturată. Hotărâtă brusc, se apropie și apăsă clanța. Ușa se deschise și se găsi în fața unei camere aproape identice cu cea în care se afla. Dar, pe o comodă, văzu perii bărbătești, o cutie de piele, un ceas într-un etui de piele și o curea încolăcită, asemenea unui șarpe, în jurul unei cutiute de metal cizelat.

Așadar, hainele pe care i le oferise să le poarte aparținuseră soției lui. Indignată, recunoscă totuși un anume simț practic. De ce să le fi aruncat, dăruit sau ars ? Erau evident scumpe și ea se convinsese acum că bărbatul acesta avea o inimă de piatră !

Închise ușa și reveni să cerceteze rochiile. Lucru ciudat, Cécile trebuie să fi avut talia ei și, cum fusese blondă, îi plăcuseră culorile pastel. Înfiorată, scoase din șifonier o rochie de mătase albastru-deschis, plisată cu

finețe. Va avea impresia că poartă hamele unei lantome... Căută cu o mână tremurătoare și găsi o abundență de lenjerie de mătase.

Va fi un sacrilegiu să coboare sub înfățișarea umbrei soției lui moarte ! Dar cum să facă altfel dacă nu voia să se așeze la masă în costum de baie și papuci de plajă ?

Cerul se întunecase. Se auzea marea izbind faleza, la poalele colinei pe care se afla vila. În rest, totul era ciudat de tăcut, ca un monstru gata să se năpustească.

Curând fu gata, deși fără voia ei. Acum trebuia să coboare și să înfrunte perspectiva unei seri în compania lui Nikos Stephanos, sub amenințarea unui cutremur de pământ. Se întrebase de ce veneau atât de puțini turiști pe Petra...

Închizând ușa camerei care adăpostise dragostea și teama unei necunoscute, se gândi la Daphné Hilton, atât de hotărâtă să se stabilească în vila aceasta. Destinul recursese la una din fetele ironice și Hébé era aceea care cobora cu părere de rău scara sculptată spre vestibulul pardosit în negru și alb.

Jos, între pereții groși, domnea o răcoare plăcută. Ferestrele erau prevăzute cu vitralii colorate care atenaua și ele căldura și lumina orbitoare de afară. Fiecare dintre arcadele grațioase oferea privirii ceva impresionant : o vază mare în culori închise, o masă joasă, o cupă de ornament decorată cu motive negre, în care pictau petalele florilor de lămâi. Parfumul acestora era neașteptat de plăcut. Tânăra se îndreptă spre o flacără minusculă, care ardea într-o nișă. Era o flacără albastră produsă de un soi de ulei de tămâie, aprinsă într-un recipient de bronz împodobit cu pietre prețioase neșlefuite. Privind flacăra aceasta Hébé simți cum inima îi bate mai repede... o lumină veșnică pentru un suflet

pierdut... parte integrantă a unei case grecești care plângea moartea unei ființe iubite.

Își mototoli între degete mătasea rochiei și, deodată, se repezi spre scară și o urcă cu sufletul la gură ; voia să scape înainte de a-l întâlni pe bărbatul nelegiuit care întreținea o flacără în amintirea soției sale și, în același timp, îngăduia altei femei să poarte veșmintele care-i aparținuseră.

Orbită de lacrimi, se ciocni de cineva. Niște mâini puternice o opriră pe loc.

Își ridică privirea spre chipul întunecat.

– Lăsați-mă ! Vreau să mă duc să-mi scot rochia asta.

– De ce ? o întreabă el zgâlțâind-o fără menajamente. Te porți ca un copil prostuț. Veșmintele din camera aceea n-au fost purtate niciodată... Au fost comandate la Atena dar, când am sosit, era prea târziu. Înțelegi ?

Îl privi cu atenție. Frumusețea și puterea lui erau de temut.

– La începutul fiecărui anotimp, reluă el, soția mea primea o nouă garderobă, pentru că era fermecătoare, adora toaletele și pentru că eram în măsură să i le ofer... Dar acestea... nu le-a atins niciodată. Cutele lor nu păstrează nici măcar o amintire din parfumul ei...

Cuvintele muriră pe buzele lui și în penumbra luminată numai de mica flacără albastră se lăsă tăcerea. În ochii bărbatului părea că arde aceeași flacără albastră.

– Mă credeai atât de pervers ? întreabă el.

– Ce... puteam crede altceva ?

– Ai fi putut să-mi acorzi puțină încredere, zise el cu ironie. Unele femei ar lua bucuroase locul alteia,

până la a-i încălța pantofii, mai ales dacă sunt argintii... Dar nu sunt o brută atât de insensibilă încât să te iau drept una dintre ele. Pot să sper că te-am liniștit ?

- Da, presupun.

Rămânca încordată în mâinile lui. Văzu o strălucire de onix la manșetele cămășii lui albe. Părea și mai înalt în ținută de scară.

- Ființele rele dau adesea dovadă de sinceritate, nu-i așa ? întrebă el cu un zâmbet tăios - fulgerul precede tunctul. Bun, așadar mă crezi în privința rochiei. În scara asta am putea uita de presimțirile negre care te înccarcă. Vino, mergem să cinăm.

- Și Ariane ?

- A adormit în timp ce-i făceam toaleta și am dus-o în pat.

- Adevărat ?

- Da. Mă ocup adescori de ea scara.

- Știi foarte bine la ce mă refer ! Voia să cineze cu noi.

- Dă-mi voie să-mi cunosc mai bine fiica. Crește repede și abuzează de puținele ei puteri. Am adus-o în Grecia pentru că aerul este curat și cald. Se va dezvolta mai bine pe pământ grecesc...

În timp ce vorbea, deschise o ușă. Candelabre suspendate de lanțuri luminau, pe o masă neagră și strălucitoare, cristalele, argintăria și o cupă plină de flori albe. Culorile splendide ale tablourilor contrastau cu albeața pereților. O pendulă își făcea auzit tic-tacul. Tre-sări, surprinsă, când văzu ce oră este ; va fi târziu când va pleca, foarte târziu.

O invită să se așeze pe un scaun ale cărui rezemătoare se sprijineau pe lei auriți. El se așează apoi la celălalt capăt al mesei și agită un clopoțel.

- Avem puțini servitori aici la vilă, zise el. Atunci când am un invitat, fiul bucătăresei servește la masă. S-ar putea să te privească insistent. Vrei să-l ierți ?

- De ce m-ar privi insistent ?

Dar Hébé cunoștea deja răspunsul.

- Vizitatorii mei sunt rari. Prezența dumitale îl va surprinde... Zea, continuă el, pregătește numai mâncăruri tradiționale. Sper că te-ai obișnuit cu mâncarea grecească și cu vinurile noastre. Se spune că un adevărat grec se satură cu pâine, brânză și smochine. Nu suntem o națiune de cunoscători într-ale mâncării și, în vremurile străvechi, nu se consuma carne decât după sacrificarea unui miel zeilor.

- Grecii mai fac încă sacrificii zeilor ? Atmosfera insulei degajează un oarecare păgânism.

El își adânci privirea în ochii ei și Hébé simți până în străfundul ființei sale forța, dar și fascinația acestui bărbat. O asemenea ființă era capabilă să ducă o femeie în pragul disperării pentru a-i păstra dragostea. Dacă ai'useseră să se certe acolo sus, în apropierea Stâncii Soarelui, nu se întâmplase în legătură cu un amant... Atunci, din cauza unei femei ?

- Manifestările păgâne vă provoacă teamă, domnișoară Launay ?

Un licăr ironic juca în ochii lui. Ea îl credea stăpânit de diavol ; el știa asta și se amuza.

- Icoanele sunt o formă de adorație păgână, zise el.

- Știu. Dar superstiția și idolatria nu sunt privilegiul acestei insule. La mine acasă și în Statele Unite, unii oameni se prosternază în fața mașinilor Porsche sau Bentley.

Buzele bărbatului schițară un zâmbet ușor.

- Îmi plac persoanele care au simțul umorului. Poate că el îți dă curajul să cinezi cu mine în seara asta...

Sau fiica mea îți trezește în asemenea măsură compasiunea încât ești gata să înfrunți pentru ea toate încercările ?

- Nu-mi puneți atât de greu nervii la încercare, replică ea, zâmbind la rândul ei... Perspectiva unui cutremur de pământ este prea de-ajuns.

- Mă întreb ce te tulbură mai mult : un cutremur de pământ sau o tentativă de seducție ?

- Aș fi neputincioasă în fața primei calamități, dar în mod sigur n-aș accepta-o pe a doua, în scaunul acesta !

- Nu, nu în scaunul acela, făcu el nepăsător.

Ea roși violent când înțelese sensul ascuns al remarcii lui. Privirea tovarășului ei de masă trecu de la chipul ei la gâtul delicat și alb, la decolteul rochiei albastre... o rochie aleasă pentru soția lui, blondă și strălucitoare ca și ea... cu care se căsătorise împotriva voinței puternicii lui familii.

- Și crezi că eu aș permite o asemenea tentativă ? îi aruncă ea.

- Nu. Ar trebui fără îndoială să recurg la forță, dar țipetele trec greu prin pereții aceștia.

- Cred că glumești !

Hébé râdea, dar știa foarte bine că o tânără singură într-o țară necunoscută, trebuia să se învinuiască ea însăși dacă i se întâmpla ceva rău. Intrase din propria ei voință în această casă izolată. Se găsea aici singură cu el, lăsând deoparte doi servitori și un copil... și citea în ochii lui că se putea arăta fără scrupule.

Se simți fericită văzând ușa deschizându-se în fața unui bărbat brunet care ducea un platou. O privi cu atâta insistență pe Hébé încât supă din boluri amenința să se verse. În timp ce ieșea din cameră, îi aruncă o nouă privire, ca pentru a se convinge că nu vedea o fantomă la masa stăpânului său.

Hébé luă o lingură din supa cu aromă de lămâie și zise :

- Cred că-ți place să scandalizezi oamenii.

- După părerea mea, oamenilor le place să fie scandalizați... Liniștește-te, mănâncă și nu te mai întreba ce motive m-au determinat să te invit la cină. Fiind femeie, ești nerăbdătoare să cunoști răspunsul, știu... Mmm, excelentă supă ! Dar, fiind bărbat, te voi chinui până la sfârșitul cinei. Zilele mele sunt aspre și aștept cu nerăbdare ora aceasta de tihnă.

- De ce muncești din greu, când am auzit spunându-se...

Se întrerupse, dându-și seama că devenea insistentă.

- Ai auzit spunându-se că aparțin unei familii bogate și puternice. Este adevărat. A fost o vreme când jucam un rol activ în afacerile familiei. Acum, lucrez pentru mine. N-am fost exclus din cercurile familiei, dar am hotărât să mă retrag și să construiesc vase care să navigheze ani de zile și, în același timp, să fie frumoase. Ai văzut-o pe Kara, a fost construită de mine.

- Kara este un vas minunat, afirmă ea cu sinceritate.

În vocea ei se simțea o notă de surpriză ; nu se așteptase să-l audă vorbind despre el însuși. Dar, desigur, exista o latură umană a firii lui. Ariane era dovada vie a dragostei lui calde și pasionate pentru o femeie... până în ziua când intervenise ceva, sau cineva.

- I-am dat numele unei verișoare, zise el.

Un zâmbet tandru plutca pe buzele lui.

- Am crescut împreună și micuța urâțică a devenit o creatură fermecătoare. S-a căsătorit cu un irlandez smintit, dar acum s-au cumințit și au o plantație de pomi fructiferi, în Antile. Sunt fericiți, iar cei doi fii ai lor,

Shaun și Terence, sunt niște derbedei roșcovani, ceea ce reprezintă o noutate într-o familie tipic grecească, așa cum este a mea.

Hébé zâmbi, întrebându-se totuși dacă regreta căsătoria în afara clanului, pe țărmurile îndepărtate ale Americii. Curios lucru, dar tendința aceasta părea să fie răspândită în familie. Nu-i spusese oare Daphné că Paul, vărul, șeful familiei, se căsătorise cu o englezoaică?

- Mă privești ciudat, remarcă el.

- Pentru un grec orgolios, îmi pari foarte democratic.

- În privința căsătoriei, vrei să spui? Da, sângele celor din familia Stephanos s-a amestecat adesea cu sângele anglo-saxon sau celt. Iată de ce suntem atât de înalți, Paul și cu mine. Paul și soția lui sunt niște ființe minunate.

- Îți iubești familia, și totuși...

Hébé își mușcă buzele. Numele acestui bărbat era legat de un scandal.

- Totuși, am ales grădina de piatră... locul potrivit pentru un bărbat care muncește din greu.

Își adânci privirea în ochii lui negri, unde femeia care se lasă atrasă de el putea fi pândită de toate pericolele. Ochii lui n-o slăbeau, ca și cum ar fi vrut s-o hipnotizeze și ea își simți inima zbătându-i-se în piept. Tresări la intrarea băiatului cu felul principal de mâncare : friptură de iepure, cu legume și un sos cu o aromă delicioasă.

- Iei un pahar de vin cu mine?

Fără să-i aștepte răspunsul, Nikos Stephanos era deja lângă ea și turna vinul violaceu în paharul cu picior. Era conștientă de privirea lui pe părul ei blond pieptănat după moda grecească. Ceafa goală era vulnerabilă și ea se încorda, ca și cum străinul acesta de ne-

înțeles urma să se aplece pentru a-i atinge pielea cu buzele.

- Ți-e teamă de bârfe ? Sau de mine ? șopti el.

- De amândouă, făcu ea pe un ton dinadins dezinvolt. Vinul acesta are culoarea mării răscolite de vânt.

- Dar va avea gustul nopților calde grecești.

El merse să-și reia locul și ridică paharul.

- Dacă am bea pentru Petra, cea mai infidelă, cea mai imprevizibilă dintre femei ?

- De ce nu ? Pare stăpâna noastră, a tuturor.

- Într-adevăr. Pentru destin, care hotărăște cu cine trebuie să ne întâlnim, pe cine să iubim sau să urâm. Bea cu mine !

Era un ordin și ea se supuse... Simți imediat un șoc văzând că el își sparge paharul de marginea mesei.

- De ce ai făcut asta ?

- Pentru că așa mi-a venit, răspunse el luându-și furculița și cuțitul. Nu ți se întâmplă niciodată să cedezi unui impuls de moment ?

- Sper că impulsurile mele sunt mai puțin periculoase.

- O atitudine foarte britanică.

Zâmbetul lui era surprins, iar privirea de nepătruns. Pe vremea când o cunoscuse pe Cécile, își zise deodată Hébéc, trebuie să fi fost de o frumusețe impresionantă ; dar, asemenea statuii din micul templu, viața îl uzase și ne chip i se săpaseră riduri adânci.

- Grecii sunt un popor atât de diferit de altele ? întrebă ea savurând tradiționala friptură de iepure.

- Da, poate. Țara noastră este de o frumusețe sălbatică de vreme ce, uneori pe distanțe de mulți kilometri, solul este prea sterp pentru a putea fi cultivat, iar măslinii și smochinii își răsucesc ramurile sub soarele arzător, ca martirii pe rug. Să fii grec înseamnă să

fii rezistent și neînduplecat, ingenios și dârz. Rădăcinile noastre sunt înfipite adânc în istorie și suntem mândri de asta. Trebuie să mă crezi, chiar dacă un grec are momentele lui... de slăbiciune.

– N-am nimic de obiectat.

Și-l închipuia cu Ariane, spălând fața murdară a fetei. Ariane avusese aerul unei mici răzvrătite față de el; îi semăna atât de mult apărându-și noua prietenă. Hébé zâmbi.

– Îmi vei îngădui s-o revăd pe Ariane? Aș putea s-o iau din nou la picnic?

– Cu ce prostie se ocupa când ai găsit-o?

– Oh... era pe dig și am considerat preferabil s-o determin să se joace pe plajă. Marea era agitată și mă temeam să nu cadă.

– Un rechin pătrunde uneori în golfuluțul nostru; acesta este unul din motivele pentru care țin porțile închise. Va trebui să-l cert pe Demitriades, omul care se ocupă de grădină.

– Era un rechin acolo, recunosc Hébé. Când am zărit-o pe micuță, aproape la capătul digului, m-am repezit spre ea. După părerea mea, Ariane ar avea nevoie...

– Da?

O privea insistent, cu o atenție tulburătoare.

– Continuă, te rog; spune-mi de ce ar avea nevoie fiica mea.

– Nu, de fapt asta nu mă privește... Dar părea singură, fără tovarăși de joacă. N-ar putea veni un alt copil la vilă?

– Nici un părinte din sat, tată sau mamă, n-ar accepta.

Vorbea cu ironie, agitând clopoțelul.

- Zea ne-a pregătit un adevărat desert grecesc. Sper că nu te-ai săturat, pentru a-l putea aprecia.

Hébé era încă tulburată auzindu-l că recunoaște în mod deschis că părinții nu doreau să-și vadă copiii jucându-se cu al lui. Ariane va trebui oare să crească sub acest nor care-i întuneca vârsta fragilă? Dacă așa stăteau lucrurile, era o cruzime s-o țină în Grecia. Vru să i-o spună, dar nu avea nici dreptul, nici curajul. Poate că avea nevoie de mica lui fiică și spera să-i câștige dragostea. Dar nu prevăzuse oare că va veni timpul când copilul va înțelege zvonurile care circulau? Îl va urî cu siguranță dacă va vedea în el pe ucigașul mamei sale!

Ușa se deschise, de data aceasta lăsând să treacă o femeie înaltă și robustă. Ducea o farfurie mare, pe care se afla o tartă apetisantă, garnisită cu fructe și cu o cremă groasă. Nikos Stephanos le prezintă pe cele două femei una alteia și bucătărcasa o cercetă pe Hébé cu o privire pătrunzătoare.

- Nu, nu ea a venit în timpul zilei, îi spuse ea stăpânului ei, tăind porții generoase de tartă. Cealaltă avea părul negru, ochii machiați și perle mari în jurul gâtului. O doamnă bogată! Kairtes a adus-o cu taxiul lui. Când a plecat, era nemulțumită pentru că n-am insistat să intre.

Numele lui Daphné Hilton urcă pe buzele lui Hébé, dar nu zise nimic. În definitiv, nu era treaba ei, iar Daphné va găsi cu siguranță mijlocul să-l vadă pe Nikos. Făcuse un drum lung și nu era o femeie care să se descurajeze cu ușurință.

- Vom lua cafeaua în salon, Zea, după ce vom savura minunata ta prăjitură. Domnișoara Launay va fi de părerea mea : masa a fost excelentă.

- Sunteți o bucătăreasă admirabilă, susținut tânăra zâmbind. Sosul fripturii a fost o adevărată minunăție.

Zea îi înapoie zâmbetul.

- Sunt mulțumită că vă place mâncarea mea. Le-am învățat să gătească pe toate fetele mele înainte de a se căsători și acum soții nu le părăsesc nici un minut.

- Noi spunem, în Anglia, că la inima unui bărbat se ajunge pe ușa cuptorului, zise Hébé într-un hohot de râs.

- Și noi în Grecia...

Zea aruncă o privire spre Nikos Stephanos.

- ...spunem că chiar și un barbar devine drăguț după o masă bună.

Tăcerea care urmă după plecarea bucătăresei nu anunța nici o primejdie. Tânăra îndrăzni să-și ridice privirea spre gazda ei și observă că o privea cu un aer amuzat.

- Zea este sinceră față de mine pentru că mă cunoaște de copil, dacă amănuntul ți s-a părut ciudat. Am lucrat mulți ani pentru mama și a venit la Petra cu fiul ei, când am avut nevoie de ea. Din dragoste pentru copil... ca dumneata. Rămâi să bei cafeaua?

- Da... dacă ții neapărat.

- Țin.

CAPITOLUL VI

Salonul era o încăpere de un farmec în întregime oriental, cu covoarele moi, divanul plin de pernițe și masa joasă turcească, exact la fel de înaltă ca divanul.

Când intrară acolo, o briză ușoară mișca încet lungile perdele de mătase și candelabrele suspendate în lanțuri, care aruncau umbre pe pereții albi. Hébé se feri cu prudența unei feline de degetele bărbatului care-i atinseră în trecăt umărul.

- Ne așteaptă cafeaua, zise el arătându-i cafetiera de argint și ceștile mici albastru-închis pe farfuriile lor mărginite de o dungă argintie. Ce-ar fi să ne instalăm confortabil ?

- Da...

Căută cu privirea un fotoliu, dar nu văzu decât un divan flancat de o bibliotecă.

- Eu numesc salonul acesta „camera de lenevit“, reluă gazda ei pe un ton nepăsător. Ia loc, te rog, și servește cafeaua.

Observă în privirea lui obișnuită licărire ironică. Încăperea crea o atmosferă senzuală și Nikos Stephanos răspândea în jurul său un farmec tulburător.

- Vino, se răcește cafeaua.

O prinse de cot și o conduse spre divan. Ea se așeză între pernițe și el făcu înconjurul mesei pentru a

veni să se instaleze lângă ea. Dacă n-ar fi văzut în ochii lui umbra unui zâmbet, ar fi sărit cu siguranță în picioare pentru a se repezi la ușă.

- Îmi place să beau cafeaua neagră, cu o linguriță de zahăr, preciză el cu un aer serios.

Ea luă cafetiera și o înclină cu băgare de seamă deasupra ceștilor. Se ridică imediat o aromă plăcută. Era un adevărat ritual, își zise ea. Ca ridicarea cortinei la teatru. Puse zahăr în ceașca gazdei, zahăr și frișcă în ceașca ei.

- Cum ți se pare casa mea ?

- Consider că este de frumusețe indiscutabilă și oferă o ambianță caracteristică în mod egal Greciei moderne și Greciei antice. Aproape că m-aș aștepta să găsesc drept baie un bazin înconjurat de coloane.

- Și îl vei găsi... mai puțin coloanele.

- Dacă Ariane ar avea o piscină, îndrăzni Hébé, poate că nu s-ar mai aventura să ajungă la mare.

- Dar ar putea să se înece în piscină. Este un copil impulsiv, cu toate acele...

Se întrerupse, dar ea înțelesese. Ariane avea trăsături grecești, dar temperamentul ei semăna cu cel al mamei sale. Crescută în America, fusese răsfățată cum nu se întâmplă cu copiii din Grecia.

- Încă o ceașcă de cafea ? murmură Hébé.

Îi atinse ceașca fără o vor'ă și-i simți privirea ațintită asupra ei. Continuă s-o privească și în timp ce-și bea cafeaua ea avu din nou impresia că este hipnotizată. Oare ce voia de la ea ?

- Ți s-a întâmplat vreodată să simți dorința necugetată de a comite un fapt nesăbuit ? întrebă el. Să vrei să lupți și să nu poți rezista atracției care te asaltează ?

Prinsă în capcana ochilor lui, atât de aproape de frumusețea lui sumbră, ea își simți inima bătând mai

repede și se întrebă dacă așa începe o tentativă de seducție. Dacă va încerca să se apropie de ea, îi va azvârli cafeaua în plină figură...

- Ai ochii verzi ca ai unei pisici încolțite, remarcă el ironic. Nu-ți face griji... N-am ajuns încă în situația de a trebui să recurg la forță pentru a săruta o femeie... În timpul mesei, mi s-a părut că albastrul-deschis este culoarea dumatăle preferată, dar mi-am schimbat părerea. Nu se potrivește cu ochii.

- Nu pot să-i schimb pentru a se potrivi cu rochia asta.

Își mușcă buzele și își plecă privirea. N-ar fi fost delicat să facă aluzie la soția lui. Avusese fără îndoială ochii albaștri. Și părul cu adevărat blond. Cel al lui Hébé era blond-roșcat...

Se înfioră. Nikos Stephanos, cu un deget sub bărbia ei, îi sălta capul.

- Există în Anglia cineva care te așteaptă ? Nu este o indiscreție, curiozitatea mea este motivată.

- Motivată ?

- La bordul vasului mi-a făcut impresia că ai venit în Grecia pentru a scăpa de o supărare. M-am întrebat cât timp ai de gând să rămâi la Petra.

- Cât o să-mi facă plăcere.

Se încordă și s-ar fi îndepărtat de el dacă n-ar fi ținut-o de bărbie.

- Cum am spus ascară, viața mea nu te privește. Nu poți să-mi dai ordine...

- Liniștește-te micuțo, zise el ca și cum s-ar fi adresat Arianei. Ce fire ai, și ce imaginație ! Haide, destinde-te. Am să-mi aprind o țigară.

Cu o mână fermă, o sili să se sprijine cu spatele de perne.

– Există un bărbat care te-a făcut nefericită ? Denis ?

Tresări ca lovită cu biciul.

– De unde-i știi numele ?

Ridicând din umeri, el se întoarce pentru a deschide o cutie din lemn de cedru.

– L-ai pronunțat singură, dar poate că nu erai conștientă. Îți amintești că pe vasul meu ai dormit un timp ? Când te-am trezit aveai numele lui pe buze. Poate că m-ai luat o clipă drept el.

– Nu !

Ar fi putut râde la această idee dacă n-ar fi fost tristețea apăsătoare trezită de simpla rostire a numelui Denis.

– Ești atât de diferit de el, încât așa ceva ar fi imposibil.

El apropie un chibrit aprins de o țigară subțire, neagră

După o scurtă ezitare, Hébé se hotără să-i vorbească despre moartea vărului ei.

– Nu mai sunt copil. Știu că viața poate fi câteodată înfricoșătoare, pentru că simți la lucru forțe ascunse care rânduiesc totul și devansează hotărârile noastre.

– Destinul, zise el în franțuzește.

El suflă un cerc perfect de fum care urcă spre tavan pentru a se transforma într-un mic nor albăstrui. Hébé întoarce capul și-i cercetă în tăcere profilul, părul negru și des ca peria încrețit la frunte, cuta adâncă ce-i brăzda obrazul. Se șoptea că soția lui murise de mâinile lui... mâini fine, viguroase, care știu totul despre nave.

O străbătu pe tânăra fată, ca sub atingerea acestor mâini. Era oare orgoliu sau doar indiferență faptul că prefera să continue să locuiască în vila asta, printre

obiectele care fuseseră atinse de Cécile și florile pe care poate le îngrijise ? Că ținea s-o păstreze pe fiica lui lângă el, izolată de ceilalți copii ? Femeile pe care le angajase ca guvernante nu rămăseseră mult timp la Vila Soarelui. Zvonurile le determinaseră să plece, sau izolarea casei ?

- Nu, nu mai ești copil, reluă el. Cu toate acestea, ochii tăi au inocența și candoarea celor ai Arianei. Ți-a vorbit despre enorma ei casă de păpuși ? Asociatul meu, Stavros, o inzestrează cu încetul cu mobile pe care le sculptează în momentele lui de răgaz. O s-o admiri, sunt sigur... Nu, nu ești genul de fată care dorește cu orice preț să se căsătorească.

- Ce remarcă ciudată !

- Ciudată ? Nu indiscretă, nici impertinentă ?

- Ba da, fără îndoială. Dar și adevărată ; nu încerc nici cea mai mică dorință să mă căsătoresc. Căsătoria mi-ar face impresia unei închisori.

- Din cauza tânărului numit Denis ?

- Și casa asta ți-ar face impresia unei închisori ? continuă el.

- Ce vrei să spui ?

Îl privi cu atenție ; fumul de țigară plutea pe chipul lui și-i accentua și mai mult misterul ochilor. Oare ce voia să spună ? În scurt timp, ea va pleca din casa lui. Va reveni poate s-o vadă pe Ariane, dacă el va fi de acord.

- Ai spus-o singură : fetița mea este prea singură și are nevoie de companie, de cineva cu care să se plimbe, să vorbească. Cineva care s-o distreze... până la sosirea unei guvernante americane. Am comis greșeala s-o încredințez unor guvernante ateniene. Când a sosit aici, speram s-o fac să uite America, dar am omis un lucru : jumătate din sângele ei, din mintea ei, perso-

nalitatea ei este americană. Dumneata ești englezoaică, dar vorbești aceeași limbă, ești tânără și copilul te-a îndrăgit.

- Și eu pe ea. Vrei să spui că pot veni s-o iau la plimbare ?

- Îți cer să binevoiești să rămâi la vilă și să-i ții câțva timp companie. Mai cu seamă pe timpul zilei, când eu lucrez. Pentru a fi sigur că nu se va îndepărta de casă, cum a făcut azi.

- Aș fi foarte mulțumită să vin aici în fiecare zi...

- Nu. Va trebui să locuiești la vilă. Să fii prezentă la trezirea micuței, dimineața, la culcarea ei, seara. Are nevoie să se simtă în siguranță... ceea ce din nefericire nu este cazul cu mine. Are nevoie de îngrijirea și compania unei femei și am hotărât...

- Ai hotărât ?

Hébé se simțea obligată să-l înfrunte.

- Va fi imposibil să locuiesc sub acest acoperiș ! Nu sunt guvernantă, ci turistă ! Prezența mea aici ar fi scandaloașă și, desigur...

- Eu nu mai am nimic de pierdut.

- Vorbesc despre mine !

Împinse măsuta și se ridică în picioare, pornind imediat spre ușă. Dar el o urmăse cu iuteala unui tigru și mâna lui o prinse de încheietură.

- Vreau să plec, ceru ea, furioasă. N-ai dreptul să mă oprești aici !

- Nu te enerva, zise el râzând încet. Știi bine că nu poți pleca împotriva voinței mele. Îți va fi greu să găsești ieșirea și, mai mult încă, drumul până în sat, în plină noapte.

- Ești diabolic ! Corespunzi cu tot ceea ce se vorbește și chiar mai mult !

- Da, îmi place să-mi ating scopul, dar nu din pură încăpățănare sau din dorința de a te necăji. Ideea mea este bună; este soluția ideală până în momentul în care voi putea s-o încredințez unei guvernante din America...

- Asta n-ar trebui să fie atât de greu, îl întrerupse Hébé. Una din prietenele dumitale este la han... o anume doamnă Hilton.

- Daphné ?

În ochii lui se aprinse brusc o flacără, după care își recăpătă aspectul de nepătruns.

- Ți-am mai spus că îți apreciez simțul umorului, dar nu depăși limita. O mondenă bogată ca doamna Hilton n-ar accepta situația.

- În timp ce eu sunt săracă și absolut deloc mondenă, nu-i așa ?

Nu făcea nici un efort pentru a-i atenua insolența. Era în stare să-l palmuiască și căuta aproape cu dispreț un motiv valabil să nu cedeze.

Încăperea era complet tăcută, nemișcată, cum era și chipul bărbatului. Și apoi, deodată, pereții părură că foșnesc, ca o țesătură vie, ferestrele se zgâlțâiră și geamurile se sparseră. Candelabrele se balansau, lumina pâlpâia... Un geam căzu cu zgomot și cioburile săriră în direcția lui Hébé, dar două brațe o ridicară... Nikos Stephanos o purtă cu pași mari afară din salon în momentul când ușa se deschidea larg, lăsând să se audă un uruit îngrozitor.

- Am simțit pământul mișcându-se, șopti tânăra.

El se îndreptă cu iuțeală sub bolta scării și o puse pe picioarele ei.

- Trebuie să mă duc după micuță în camera ei. Rămâi aici, ești în siguranță.

În clipa următoare, urcă în fugă scările. Luminile se stinseră brusc și casa păru că se mișcă din temelii. Țigle cădeau cu zgomot pe pavajul curții; obloanele se zbăteau ca aripile unui liliac prins în cursă.

Hébé se rezemă cu spatele de perete pentru a evita să fie dezechilibrată. Era copleșită de teama de necunoscut, de imprevizibil. Auzi pași și voci și văzu lumina unei lumânări.

– Zea ! strigă ea.

– Da, domnișoară. Zea și Alik vin să vi se alăture. Să ne apere sfinții ! Toate țiglele zboară prin curte.

Zea apăru în adăpost, urmată din fiul ei care avea două lumânări aprinse, ca pentru o ofrandă.

– El unde este ? Și micuța ?

– Tatăl ei s-a dus s-o caute.

Un alt obiect se sparse. În vestibul se ridică un nor de praf.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cât durează cu tremurele astea de pământ ?

– Două minute, două ore... Nu se poate spune. Alik ține bine lumânările.

– Ține bine casa, mamă, replică băiatul cu un râs înăbușit. Solul dansează, simțiți, domnișoară ?

– Da, curios efect.

Degetele ei se loveau de perete; căuta să se lipească de el, asemena unei muște. Inima îi bătea cu putere și avea toți nervii foarte încordați. Casa se putea prăbuși... și își imagina un bărbat prins sub dărâmturi cu o fetiță brunetă și frumoasă, neînsuflețită, în brațele lui.

Dar o auzi pe Ariane plângând și Nikos Stephanos pătrunse sub scară cu fetița în brațe agățată de gâtul

lui. Îl rănise ceva pe obraz și sângele lăsa impresia unei mari lacrimi întunecate.

- Nu voia să vină fără păpușa ei și a trebuit s-o caut pe întuneric. Haide, Nina, nu mai plânge. Este un fel de joc.

La lumina lumânărilor, Hébé văzu sclipind lacrimi în ochii mari de căprioară. Micul ei corp tremura în brațele viguroase ale lui Nikos Stephanos. Își ținea cu o mână păpușa iar cu cealaltă se agăța de gâtul tatălui ei.

- P-patul meu se mișcă, scânci ea cu o voce încă plină de spaimă. Și... obloanele pocneau, și eu o voiam pe mama.

- E doar vântul, draga mea. O să treacă repede. Alik ne va cânta, ca să nu mai auzim zgomotul. Privește, și-a rupt instrumentul.

Ariane întoarse capul spre băiat.

- Vrei să cânți la buzuki ? întrebă ea.

- Cu plăcere.

Alik zâmbi și degetele sale alergară pe coarde.

Pentru Hébé, a fost ora cea mai ciudată din viața ei. Se adăpostea cu niște greci sub bolta de piatră, în timp ce pământul se cutremura. Jos, în sat, unde vechile case cu acoperișuri plate se înghesuiau unele în altele, distrugea și desăvârșea poate opera. Se gândi la Daphné Hilton, obișnuită cu o viață fără griji. Privind chipul bărbatului pe care Daphné venise de atât de departe să-l vadă, se întrebă dacă adâncitura săpată între sprâncenele lui exprima îngrijorarea pentru prietena lui americană.

Privirea lui Nikos se încrucișă brusc cu a ei. Figura lui era fără expresie ca și cum toți mușchii încrămiseră. Semănă cu Grecia însăși, se gândi ea ; era

o frumusețe primitivă, aspră. Mâna fetei dădu drumul păpușii și tânăra se aplecă s-o ridice. Capul cu părul negru al copilei se sprijinea de cel cu reflexe întunecate, metalice, al bărbatului. Degetele lui Hébé se încheșaseră pe rochia păpușii. Pentru o clipă, ca și cum aruncase o privire într-o încăpere interzisă, zărise în ochii lui o flacără de pasiune pentru ceea ce-i aparținea, pentru cea care văzuse lumina zilei grație lui.

În mintea ei, totul părea să se răstoarne și se înghesui lângă perete, pentru a scăpa de privirea lui Nikos, de ceea ce citise în ochii lui. Îl crezuse invulnerabil la sentimente omenești. Acum trebuia să admită că era probabil bărbatul cel mai pasionat, cel mai singuratic și cel mai chinuit pe care-l cunoscuse sau îl va cunoaște vreodată. Se îndoise de drepturile lui asupra Arianei... Dar el avea toate drepturile sub soarele puternic și arzător al țării lui. Era tatăl copilului. Era grec și avea un temperament posesiv. O va păstra, pentru că se născuse din trupul lui viguros, pentru că avea frumusețea grecească a crinului de pădure.

Sunetele scoase de buzuki continuau să răsună într-o tăcere căreia nimeni nu-i acorda atenție. Zea întrepruse muzica, spunând cu vocea ei obișnuită :

- Cred că s-a terminat !

Traseră cu urechea. Domnea un calm îngrijorător. Dincolo de pereții groși ai vilei, insula putea fi moartă. Când se va face ziuă, vor putea evalua stricăciunile. Deocamdată, era de-ajuns să știe că acoperișul era intact, în afară de câteva țigle căzute.

Zea se închină în clipa când o lumânare se stinse într-un miros înepător de fum.

- E bine să te simți în viață dar, pentru unii, trebuie să fie greu.

– Dacă a mai rămas veselă, cred că o cafea tare și fierbinte ne va face bine, rosti Nikos Stephanos. Alik, du-te și caută niște lămpi ; vom urca să vedem dacă încăperile sunt întregi. Domnișoară Launay, dacă o duc pe Ariane în salon, poți rămâne cu ea ?

– Cu mare plăcere.

Era o enormă ușurare să poată traversa vestibulul fără teama de a simți solul mișcându-se. Ariane, care adormise în brațele tatălui ei, se mișcă foarte ușor când el o puse pe divan.

El o privi părând că-i citește gândurile.

– Va trebui să petreci noaptea aici, zise el. Este imposibil de știut ce s-a întâmplat în sat.

– Eu presupun că ar fi bine. Trebuie să fie foarte târziu...

– Da, acum trebuie să mă duc să pun să-ți pregătească un pat.

După ce o privi lung pe Ariane, se întoarse și ieși din încăpere. După plecarea lui, totul redeveni tăcut. Întunericul era luminat doar de flacăra tremurătoare a lumânării lăsate de Zea. Hébé revedea cu ochii minții fiecare trăsătură a chipului grecului, fiecare rid, fiecare umbră. Era nevoită să-și petreacă noaptea în casa lui, dar spera că nu în camera învecinată cu a lui. Nu încercase niciodată o asemenea nesiguranță în privința unui bărbat.

Privi îndelung chipul adormit al Arianei pe perna de mătase stacojie. În trăsăturile ei delicate, regăsea o asemănare de netăgăduit. Chipul ființelor brunete și vi-guroase se imprimă în memorie mai puternic decât al celor blonde și sensibile.

Cécile trebuie să fi avut un ten palid. Atracția pe care o exercitase asupra soțului ei grec se micșorase oa-

re treptat ? Căutase el în altă parte o dragoste mai pătimasă, la o femeie îndrăzneată, cu păr negru ?

Hébé o revăzu pe Daphné Hilton, care se căsătorise cu un bărbat mult mai în vârstă, pentru averea și poziția lui. Pasiunea ei neconsumată poate că fusese trezită de un grec de o frumusețe impresionantă.

Plănuiseră oare să se reîntâlnească, o dată liberi, și unul și altul ?

Așezată lângă copilul Cécilei, Hébé simțea repulsie doar la ideea unui asemenea plan. Văzuse acea flacără bruscă în ochii bărbatului când îi anunțase prezența pe insulă a lui Daphné Hilton. În timpul cutremurului, văzuse expresia de îngrijorare de pe chipul lui. Și el îi spusese lămurit : nu se aștepta de la o asemenea femeie să țină companie unui copil.

În toiul acestor gânduri, el reveni în salon, aducând o lampă. Mâneca hainei era albită de tencuială, iar tăietura de pe obraz era adâncă.

- Regret, dar Zea nu poate face cafea. Se folosește exclusiv de mașina de gătit electrică și nu există lemne pentru cealaltă. Vom lua un coniac și apoi te duci la culcare.

Așază lampa pe masă și caută într-o vitrină două pahare și o sticlă cu gâtul subțire.

- Asta te va liniști. Am observat când am intrat că ai tresărit. Ești obosită și tulburată.

Era adevărat ; se simțea complet epuizată.

- N-am știut până acum ce înseamnă un cutremur de pământ. Sper că oamenii din sat n-au avut prea mult de suferit.

- Îți împărtășesc speranța.

Se apropie de ea cu cele două pahare.

- Mi-ar plăcea să mă duc să mă asigur că stricăciunile n-au fost prea mari, dar poate vor mai fi replici ale cutremurului și nu pot lăsa două femei cu un copil în seama unui băiat.

- Vrei să spui că ar putea reîncepe ?

Luă paharul pe care i-l întindea el și-l ținu cu amândouă mâinile, ca și cum se temea să nu-l scape.

- Da, zdruncinăturile ar putea reîncepe. Va trebui, așadar, să aștept până se face ziua... Bea coniacul, te rog. Ți tremură mâinile.

Îl ascultă. El nu-și făcea griji pentru locuitorii insulei care-l tratau ca pe un proscris și-i disprețuiau copilul ; toată neliștea lui trebuia să fie așadar pentru Daphné.

Îl urmărea printre gene cum măsura cu pași mari salonul și cum sorbi coniacul dintr-o singură înghițitură.

- Golește-ți paharul și vino cu mine, îi ceru el.

Se aplecă pentru ca s-o ridice cu blândețe pe Ariane în brațe.

- Ți s-a pregătit o cameră, îi spuse el.

- Eu... aș putea să mă culc aici, zise ea. Divanul este foarte confortabil.

El o privi cu un aer ironic.

- Un pat este și mai confortabil și nu sunt dispus să discut. Aș fi în stare să te tratez ca pe Ariane și să te așez în pat. Vino, abia te mai ții pe picioare. Vrei să iei lampa ?

Îl urmă afară din salon, cu lampa în mână. Urcară scara, merseră de-a lungul unui culoar și, spre ușuraarea de nespus a lui Hébé, se opri înaintea unei camere răcoroase și albe ca un sanctuar. Patul era îmbrăcat în alb și lumina lămpii scoase la vedere o icoană.

– Noapte bună, domnișoară Launay, zise el. Somn ușor și nu te teme de cutremur. Dacă începe din nou, coboară repede sub scară.

– Noapte bună, domnule Stephanos.

După o ezitare, se aplecă pentru a depune un sărut pe obrazul copilci adormite din brațele lui. Apoi se întoarse repede și intră în cameră.

– Noapte bună, repetă ea înainte de a închide ușa.

CAPITOLUL VII

Hébé dormi adânc ca sub efectul unui drog. Când se trezi în patul acela necunoscut, soarele lumina puternic pereții albi. Avea impresia că trăise o experiență extraordinară. Oare visase ? Nu, dormise fără vise... cel puțin nu-și amintea. Își lăsă privirea să rătăcească în jurul camerei și ochii îi căzură pe mica icoană de email agățată de perete. Atunci, îi reveniră în minte evenimentele nopții precedente.

Da... Se ridică și cearșafurile alunecară pe silueta ei zvoltă îmbrăcără într-o cămașă de noapte de mătase care nu-i aparținea. Fusese un cutremur de pământ și își petrecuse noaptea la Vila Soarelui.

Se făcuse dimineață și trebuia să se întoarcă la han. Cobori din pat și își căută hainele cu privirea. Ochii îi căzură pe valiza pusă pe un taburet și pe valijoara de lângă ea. Stupoarea și furia o împinseră să se apropie de ele. Ultima oară când le văzuse, fusese în dulapul din camera ei de la *Hanul licuriciului*.

Deschise valiza ; hainele se aflau acolo, aranjate ordonat... și înțelese imediat că el avusese îndrăzneala să pună să i se aducă bagajele la vilă.

Hébé n-ar fi reușit nicicând să se îmbrace atât de repede. Se grăbea să-i spună acestui bărbat că n-avea nici cea mai mică intenție să lucreze pentru el.

își incheie nasturii bluzei când auzi bătându-se în ușă. Se duse să deschidă. Ariane era acolo, cu o expresie veselă în ochii de căprioară.

– Zea spune că nu trebuie să te deranjez, dar eu știam că te-ai trezit și te-ai îmbrăcat !

Copilul intră în cameră sărind într-un picior și, condusă de instinctul curiozității feminine, merse drept la valiza deschisă a lui Hébé. Tânăra luase de acolo o bluză albă și un pantalon strâmt. Voia să aibă o înfățișare tipic englezească, fără legătură cu aparența unei guvernante din Grecia.

– Ai ceva ce nu-ți mai trebuie, să-mi dai ? întrebă Ariane pe un ton convingător.

Hébé nu-și putu reține un zâmbet. Deschise mica ei cutie de bijuterii și scoase de acolo o broșă în formă de cal de mare pe care o purtase în liceu și o păstrase ca talisman. Ținea să-i lase Arianei o mică amintire, părăsind insula, presupunând că Nikos Stephanos va fi de acord să plece chiar în acea zi !

– Ține, Nina, făcu ea prinzând broșa pe rochia roșie a Arianei. Se pare că-ți plac creaturile mării. Această este din argint și are ochi de smarald.

– Sunt verzi ca ai tăi. Pot s-o păstrez ?

– Bineînțeles, este a ta !

Părul copilului era prins în codițe cu panglici de culoarea rochici.

– Zea îți face toaleta și te îmbracă dimineata ?

– Nu, eu. Dar tata îmi perie părul și-l piaptănă înainte de-a pleca la lucru. Uneori, trage prea tare și mă doare.

Ariane își ridică spre ea ochii în care juca soarele. În pofida sentimentelor ei față de Nikos Stephanos, Hébé nu se putea împiedica să-i îndrăgească fiica. Ea reprezenta cea mai bună parte a lui.

- Rămâi cu noi, ca doamna cealaltă ?

- Care doamnă ?

Ariane privi în jurul ei.

- Îmi place mai mult camera asta, și veranda este plină de flori. Vino să vezi !

Copila o luase pe Hébé de mână, dar tânăra rezistă și se informă despre doamna misterioasă.

- Când a adus-o tata, plângea. Purta un monstru de blană și o rochie lună de mătase.

- Plângea ?

- Da, pentru că uraganul stricase pereții hanului. Mi-a spus Alik. El a mai spus că o mulțime de oameni nu mai au casă. Doamna a venit la noi că nu știe unde să se ducă.

- Înțeleg...

Hébé se lăsă dusă spre veranda care semăna cu o grădină suspendată. Admiră distrată florile, dar min-tea ei era absorbită cu totul de desfășurarea neașteptată a evenimentelor. Așadar, o adusese pe Daphné, în același timp cu bagajele ei. Avea acum un motiv întemeiat să le rețină pe amândouă în casa lui. Desigur, Daphné dorea să rămână. Ea nu era îngrozită de aceeași perspectivă ca Hébé.

Hanul fusese serios deteriorat de cutremur și nu se putea întoarce acolo. Deocamdată, era prinsă în cursă. Deodată, simți că-i este teamă... teamă de a se afla amestecată în viețile locuitorilor vilei. Nu mai voia să sufere. Fugise din Anglia în căutarea unui loc unde să-și vindece rănilor...

- Arată-mi cum se ajunge la bucătărie. Dacă Zea este ocupată, aș putea să-mi pregătesc eu însămi niște ochiuri și pâine prăjită, spuse Hébé.

Ariane alergă spre scara de fier care cobora printre plante agățătoare până în curte.

– Rămâi să te joci cu mine ? După ce mănânci n-o să pleci ?

– Nina, deocamdată nu am unde să mă duc. Va trebui așadar să rămân aici până găsesc o soluție.

Urmă micii pantofiori roșii din treaptă în treaptă și se treziră în curtea pavată cu dale din spatele casei. Trebuia să înainteze cu băgare de seamă pe solul presărat cu țigle sparte. Hébé își ridică privirea brusc și își descoperi gazda călare pe coama unui acoperiș. Înclină capul în direcția ei.

– Ai dormit bine ? îi strigă el.

– Își va lua micul dejun, îl anunță cu insuflețire Ariane, și va rămâne cu noi.

– Dacă am înțeles bine, hanul și alte case au avut de suferit noaptea trecută ? îl întreabă ea cu o mână streasînă la ochi. Sper că nu există oameni grav răniți.

– Câteva persoane au avut de suferit și am aflat că în timpul cutremurului s-a născut un copil.

Puternicii lui dinți albi îi luminară chipul bronzat.

– Un băiat, continuă el. Când va fi mare va avea o întâmplare de povestit fetelor. Mama lui i-a pus numele Zeus.

– Zeus ? repetă Hébé, surprinsă de o asemenea cutezanță.

Dar trebui să zâmbească ; la urma urmei, Zeus este regele zeilor, stăpânul elementelor naturii.

– Va trebui să caut un alt han...

– Vorbim despre asta mai târziu.

Mare și întunecat, o domina din înaltul acoperișului, ca un zcu al furtunilor. Hébé aruncă o privire spre Ariane și simți cum hotărârea îi slăbește. Ea, care cunoscuse de-a lungul întregii ei copilării minunata prie-

tenie a lui Denis ,avea oroare să impună o renunțare a copilului pentru plăcerea de a înfrunta bărbatul.

Îi tresări inima când Ariane își strecură palma în mâna ei, și o privi cu ochii încrezători ai unui pui de câprioară.

Nu, nu voia să ia pe loc o hotărâre ! Nu voia să cedeze chemării din privirea întunecată care ardea pe figura lui păgână. Căci era un păgân, știa bine, și oamenii aceștia urmau un cod de conduită imprevizibil. Biata Cécile o aflate și-i căzuse victimă.

- Ar fi mai bine să te grăbești, altfel va veni ora mesei de prânz ! îi strigă el.

Vocea lui avea o notă ironică, de parcă era sigur că o supusese deja pe jumătate voinței lui.

- Să mergem, Nina !

Plecară alergând și intrară în marea bucatărie par-dosită cu dale de piatră, de ale cărei grinzi erau agățate șiruri de legume și de ierburi aromate, șunci și ardei iuți. Existau acolo două mașini mari de gătit, dintre care una electrică, ciudată în frumoasa încăpere de modă veche. Pe etajere se înșira o garnitură bogată de vase de bucatărie din aramă. Într-un colț se afla un frigider, dar Zea nu renunțase totuși la vasele de lut ars în care păstra smântâna, laptele și brânza.

- Ce bucatărie nemaipomenită ! exclamă Hébé.

I-ar fi plăcut s-o picteze, dacă ar fi avut talent. Denis îi spusese într-o zi că avea un suflet de artist și că vedea frumusețea în inima lucrurilor. Îi sărutase apoi sprânceana stângă.

Lăsa să-i scape un oftat ușor.

Alik își vârî capul prin deschizătura ușii.

- Mama face paturile, anunță el. Pot să vă fiu de folos, domnișoară ?

- Da, poți să-mi arăți unde ține mama ta ouăle, pâinea și cafeaua.

Băiatul deschise un dulap mare.

- Și du-te și întreabă-ți stăpânul dacă vrea o ceașcă de cafea. L-am văzut lucrând pe acoperiș.

- Dacă aș fi un bărbat bogat, zise Alik cu îndrăzneală, n-aș fi atât de dispus să muncesc. Este cafea turcească, nu din aceea care se amestecă precum cacaua.

- Altfel spus, trebuie măcinată. Atunci, dă-mi rășnița.

Râzând, Alik puse pe masă tot ce-i ceruse. Ariane găsisese cireșe ; pe unele le mânca, iar pe cele prinse câte două, le agăța pe urechi. Soarele strălucea dincolo de fereastră, dimineata fiind foarte senină. Evenimentele nopții păreau acum un îngrozitor coșmar.

- Poate că și invitatei stăpânului i-ar plăcea o cafea.

Generatorul fusese reparat, curentul restabilit și Hébé își închipuia activitatea febrilă desfășurată de Nikos Stephanos după revărsatul zorilor. Se pare că bărbatul acesta avea nevoie să se epuizeze fizic și mental... Se întoarse brusc spre Alik.

- Stăpânul tău și-a luat micul dejun ?

- Nu cred. După ce s-a ocupat de electricitate, a plecat în sat, și după ce s-a întors cu doamna americană, s-a apucat să repare acoperișul.

- Bărbații sunt caraghioși, bombăni tânăra. Alik, du-te și spune-i că pregătesc ouă cu șuncă. Nu poate face atâta treabă cu stomacul gol.

Alik rămase cu gura căscată. Probabil că în casa asta nu exista obișnuința de a se îngriji de stăpân. În cele din urmă, ridică din umeri și ieși.

Ariane, cu două mănunchiuri de cireșe la urechi și cu buzele lucind de zăreamă, îi zâmbi larg lui Hébé.

- Cred că voi mânca un ou.
- Mi se pare că ai mâncat deja !

Lui Héb   ii făcea plăcere să se ocupe de treburile casnice. Ca o ușurare, desigur, după orele de tensiune în care se temuse că va vedea casa prăbușindu-se și îngropând-o sub pereții ei de piatră cu niște necunoscuți.

Necunoscuți ? Nu se poate împărți pericolul cu niște ființe și să continui să-i numești așa.

O umbră mare apără pe neașteptate în cadrul ușii. Tânăra ridică privirea.

- Cum îți plac ouăle ? întrebă ea.

El intră. Din părul negru ii cădeau picături de apă. Evident, se spălase la f  nt  na din curte. Privirea lui mergea de la H  b   la fiica lui, împodobită cu cireșe.

- Nu prea prăjite, răspunse el. Drăguț din partea ta să te ocupi de mine.

- Zea este sus, ocupată, și Alik mi-a spus că ai plecat de dimineată fără să m  n  nci. Sper că doamna Hilton n-a fost prea tulburată.

- A fost fericită să-mi accepte ospitalitatea. N-aș putea spune același lucru despre o altă vizitatoare a insulei... Ariane dragă, nu sări de pe un picior pe altul ca o c  priț  . Dacă simți nevoia să ieși, du-te.

Fetița trecu prin fața lui în fugă.

- Plec, dar mă întorc ! H  b  , să nu pleci !

Tânăra începu să r  d   și aruncă o privire tatălui Arianei. El se sprijinea de marginea mesei. Nu avusese timp să se rad  , observă ea. Cu părul ud și în dezordine, cu bărbia umbrিত   de barbă și cămașă descheiată, era complet diferit de personajul cu care cinase seara trecută.

Ai dormit bine ? se interesă el.

- Buștean. Ce mi-ai dat să beau ? O băutură fermecată ?

- Este foarte posibil... În realitate, ai suportat o tensiune prea mare.

Hébé servi ouăle cu șuncă amintindu-și de masa pregătită pe vas.

- Nu-mi place să știu că există oameni răniți, lipsiți de acoperișul lor. Eu... Desigur, sunt prea impresionabilă.

- Crezi că rămân nepăsător în fața caselor dărâmate, a femeilor în lacrimi ?

- Nu... făcu ea, gândindu-se la lacrimile lui Daphné. Găscam că Petra avea un fel de frumusețe aparte, acum văd de asemenea că există și sălbăticie.

- Înțeleg că este o aluzie la mine.

Se așeză la masă și tăie o felie de pâine.

- Refuzi să crezi că pot, din când în când, să mă arăt mai sociabil ?

Hébé turnă cafeaua, cu ochii plecați.

- După părerea mea, folosești în atingerea propriilor scopuri un indiscutabil farmec nativ.

- Cu alte cuvinte, nu am nici un fel de tandrețe firească ?

- Îți place să vezi oamenii supunându-se voinței tale și tremur la idee cum trebuie să fii când îți pierzi cu adevărat stăpânirea de sine.

- Ai intenția să descoperi ?... Ai spus că trebuie să găsești un han, dar știi bine că aici este destul loc.

- În calitate de guvernantă a Arianei.

- O consider apropiată. Dacă refuzi, este pentru că eu sunt tatăl ei și că va trebui să te conformezi ordinelor mele.

– Da...

Hébé îi înfrunta privirea. Citi în ochii lui o amenințare ascunsă ; o făcea să înțeleagă că el era vânătorul și ea vânatul.

– Eu... mă voi ocupa de Nina, dar refuz orice salariu.

– Nu fi ridicolă. Nu poți lucra pentru mine gratuit !

– Dacă m-ai plăti, asta ar strica totul. Vreau să mă simt liberă, să fiu pentru Nina o prietenă, nu o guvernantă. Voi avea casă și masă și asta va fi de-ajuns. Pentru restul, lasă-mă doar să profit de vacanță în compania Arianei.

– Ascultându-te s-ar putea crede că te temi să nu-ți propun un contract redactat în toată regula, că bănuiești că vreau să te rețin aici peste limitele răbdării tale, zise el cu un zâmbet subțire. Dacă nu te plătesc, vei putea pleca oricând vei considera nimerit, nu-i așa ? Foarte bine, dacă asta este ceea ce dorești. Sunt mulțumit să-mi asigur serviciile tale cu atât de puține cheltuieli – trei mese pe zi și un pat pentru noapte.

Hébé putea să zâmbească acum, acceptase condițiile ei.

– Nu uita, îi spuse ea, că voi face economii. La han, trebuia să plătesc pentru a mânca și a dormi. *Hamul licuriciului* este deteriorat grav ? Pentru Lefkes și soția lui, sper că nu este mijlocul lor de subzistență.

– Va fi reparat. Dar va dura câteva săptămâni și până atunci ei nu vor putea găzdui turiști. Din ferire, erați singurele care locuiați acolo, doamna Hilton și cu tine. Pe insula noastră nu vin prea mulți turiști.

– Doamna Hilton și cu mine aveam fiecare câte un motiv întemeiat...

Se întrerupse, deoarece Ariane tocmai intra alergând, cu ochii plini de lacrimi și vocea gătită de hohote de plâns.

- E-este un m-mic iedut... rănit ! V-vino să-l vezi, vino !

Se repezi spre Hébé, ca și cum tatăl ei nu era acolo.

- Lăbuța lui este răsucită și... p-plânge.

- Haide, haide, făcu Hébé strângând-o în brațe. Bineînțeles că mergem să-l vedem, Nina. Nu te agita așa... Unde ai văzut iedul ?

- Lângă templu.

Lacrimi mari se rostogoleau pe fața mică, atât de vioaie și de veselă puțin mai devreme.

- Omul de piatră a căzut pe el...

- Ce spui, micuț ?

Nikos Stephanos făcu ocolul mesei și își prinse cu fermitate fiica de umeri.

- Să vedem, spune-mi, ce s-a întâmplat ? În legătură cu omul de piatră...

Dar ea se zbătea pentru a se întoarce în brațele lui Hébé.

- Statuia ta, îi aruncă ea. S-a spart toată și... o b-bucată a căzut pe iedut.

Tânăra femeie îi aruncă iute o privire bărbatului și-l văzu înțeleștându-și fălcile, un mușchi zvâcnindu-i lângă gură. Era singurul semn, în cazul lui, de emoție și nervozitate. Restul figurii lui avea duritatea bronzului, iar sprâncenele se adunaseră într-o singură linie ncăgră deasupra ochilor de nepătruns.

- Trebuie să mergem să vedem, îi spuse ea.

În momentul acesta ciudat, erau legați unul de altul prin trupul fermecător al Arianei și s-ar fi putut crede că își disputau posesia lui. Deodată, el dădu drumul copilei, făcu stânga-mprejur și ieși din bucătărie... Se du-

cea, desigur, la templu. Hébé o prinse pe Ariane de mână și-l urmă. Se încrucișară cu Zea, având brațele încărcate cu cearșafuri, care vru să știe de ce stăpânul avea chipul tulburat.

– Un mic animal a fost rănit, îi explică repede tânăra. Se pare că statuia s-a prăbușit în mica grădină a templului.

– Zeul de piatră ?

Cearșafurile căzură grămadă și Zea se închină.

– Este semn rău, domnișoară, dacă statuia s-a spart...

– Da, s-a spart, făcu Ariane, căzând peste iedut !
O să-l omoare !

– Nu spune prostii, Nina !

Tânăra grăbi pasul și ajunseră alergând la templu. Hébé lăsă să-i scape un mic țipăt îngrozit : bolta micului edificiu era despicată de la un capăt la altul, iar fațada atârna de coloanele frânte. Pe treptele templului zăceau bustul și capul de piatră ale lui Adonis...

Bărbatul cu care statuia semăna atât de ciudat era ingenuncheat lângă o mică formă nemișcată. Cu un țipăt ascuțit, Ariane își ascunse fața în spatele tinerei.

– Îl urăsc... îl urăsc... hohoti ea. Este rău, crud...

Bărbatul ridică încet spre Hébé un chip împietrit.

– Nu exista altă soluție, zise el pe un ton lipsit de emoție. Animalul avea leziuni interne...

– Știai că venim, zise ea cu dușmănie în voce și în privire. Puteai să-l iei de aici înainte...

– Suferea îngrozitor.

Se ridică purtând în brațe iedul mort.

– Trebuie îngropat... Nu m-ai întrebat dacă pe insula aceasta se mai fac ofrande zeilor ? Se mai fac, dar nu întotdeauna intenționat.

Se îndepărtă printre pomi. O pală de vânt agită frunzelc lungi ale eucaliptilor și parfumul lor o înconjură pe Hébé asemenea tămâii, întărind impresia de păgânism a locului și a clipei.

Strânsă lângă ea, Ariane privea statuia spartă. Hébé îi șopti :

- Vino, draga mea. Trebuia să-l omoare și tatăl tău i-a făcut cât mai puțin rău posibil.

- Este rău, insistă copila cu o voce înăbușită. Mami a spus bine când ne-a despărțit. Ea a spus că va fi blestemat și eu... aș fi vrut ca statuia să fi căzut peste el !

- Nina, te rog... nu vorbi așa !

Hébé o duse spre vilă.

- Mi-ar plăcea să-ți văd casa păpușii. Am avut și eu una când eram mică, dar a ta este desigur mai frumoasă. Mi s-a spus că unchiul tău Stavros îți face mobile adevărate.

Ariane clipi cu genchele ei lungi și umede. Apoi incuviință din cap și urcă amândouă scara în spirală care ducea la camera de sus, ai cărei pereți erau pictați cu flori și personaje comice.

Se găseau acolo un cal de lemn cu șaua roșie, o întreagă familie de păpuși și mai multe animale din pluș. Pe etajere erau cărți, jocuri, cutii cu culori. Și, la loc de cinste, se înălța casa păpușii. Își petrecură restul dimineții ștergând praful și reșezând totul la loc.

Hébé ezitase îndelung să se stabilească la vilă dar, văzând cum spaima dispare încetul cu încetul din ochii mari ai copilei, dobândi convingerea că era de datoria ei să rămână. Liniștea Ninei părea aproape că depinde de ea.

Zise pe un ton dezinvolt :

Voi rămâne aici câteva săptămâni și voi fi în toate zilele cu tine. Ești mulțumită ?

Ochii negri și puțin oblici o fixară cu un fel de nesat

- Vei fi *numu* a mea ?

- Da, Nina, vei fi *numu* a ta.

CAPITOLUL VIII

La începutul după-amiezii, Nikos Stephanos o anunță pe Zea că pleacă pe continent cu vasul ca să aducă materiale de construcție, haine și așternuturi pentru sătenii care-și pierduseră casele. Îi ceru să le anunțe pe Ariane și pe Hébé. Ariane își făcea siesta și tânăra cieta pe veranda care domina lămâii parfumați.

Luă paharul cu ceai cu lămâie adus de Zea și păru surprinsă.

— Așadar, se preocupă de acești bieți oameni ? Mi se părea atât de trufaș, atât de nemilos !

— Are șantierul lui, domnișoară, și unii dintre muncitorii lui nu au case.

— Înțeleg...

— Poate că nu în întregime, domnișoară. Ar fi greu pentru un grec să nu aibă milă pentru femeile care au pierdut tot ce aveau : trusourile, mobilele sculptate de mână, vasele de flori pentru icoane și fotografiile copiilor plecați în necunoscut. Pentru noi moartea este definitivă, și ne atașăm de obiectele care reprezintă o rudă sau care păstrează amintirea legăturii cu ea.

Savurându-și ceaiul delicios, lui Hébé îi veni gândul ca o bruscă și dureroasă revelație că, rămânând la vilă, va afla cu siguranță lucruri tulburătoare despre stăpânul casei. A-l considera arogant, lipsit de scrupule,

constituia un fel de apărare... Dar el era de asemenea bărbatul pe care-l întâlnise Daphné la Boston și copilul pe care-l cunoscuse Zea când lucra pentru mama lui.

– Când era mai tânăr, zise Hébé, era desigur mai... ușor să te apropii de el ?

– Poate prea mult.

După această remarcă enigmatică, Zea plecă.

Hébé încercă să-și imagineze, nu fără dificultate, un bărbat mult mai tânăr, căruia nici o femeie nu-i putea rezista. O tânără ca Cécile, răsfățată de părinți, obișnuită să-și impună voința, era posibil să-și fi pus în minte să-l cucerească pe tânărul grec cu ochii ei albaștri și părul blond. Pentru a-i face pe plac, el se stabilise în America și dusesese timp de câțiva ani viața care-i plăcea ei... până când, cu nostalgia plăcerilor simple, a stâncilor argintii, a mirosului plantelor aromate, a smochinilor sălbatici, se întorsese în Grecia și, ca un grec adevărat, insistase ca soția lui să-l însoțească.

Dacă o lăsase pe Ariane la bunica ei maternă, era poate pentru că se îndoia că Cécile se va adapta în Grecia... sau poate pentru că nu voia ca fetița să fie martoră la certurile lor.

Și într-o zi, Cécile căzuse de pe Stânca Soarelui și murise. Dacă Zea știa ceva, nu spusese nimic, în loialitatea ei de grecoaică. Hébé cunoștea destul de bine viața ; pentru ea, granița dintre dragoste și ură era un fir subțire, ușor de rupt într-un moment de furie. Nimeni nu va afla vreodată adevărul, dacă bărbatul refuza să-l dezvăluie el însuși.

În seara aceea, ar fi putut s-o întrebe pe Daphné, în timpul cinci, ce credea despre schimbarea petrecută cu Nikos după ultima lor întâlnire, dar se hotări să fie prudentă. Daphné ar fi putut trage concluzia că se sim-

țea atrasă de el... În realitate, Hébé era obsedată de gândul la Cécile.

- Există un pian în casa asta ? o întreabă americanca pe Zea când aceasta servi cafeaua.

- Da, dar nimeni nu l-a folosit după... după moartea soției stăpânului.

- Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu ? Îmi aduc aminte că Cécile cânta foarte bine. Pe mine m-a învățat un bărbat pe care l-am cunoscut... Nu cunosc notele, dar am o ureche bună.

Daphné îi adresă cel mai fermecător zâmbet al ei.

- În care încăpere a acestei locuințe ține stăpânul tău pianul ? Haide, Cécile a murit de aproape un an de zile. Nici un bărbat, fie el și grec, nu poate ține doliu la nesfârșit.

- Există un salon de muzică.

Zea agită enervată legătura de chei pe care le purta într-un buzunar al rochiei. Ca majoritatea femeilor din țara sa, se îmbrăca în negru de la moartea soțului ei.

- Trebuie să fie rece încăperea aceea, zise ea.

- Atunci ne va trebui un foc bun, declară Daphné pe un ton fără drept de apel.

Zea o privea chiorăș pe vizitatoare și Hébé se întreabă peste cât timp va izbucni cearta între cele două femei. În absența stăpânului ei, Zea era obișnuită să-și exerceite autoritatea iar Daphné, dinspre partea ei, era evident că se hotărâse să dea ordine și să însuflețească puțin casa.

Hébé își reținu un zâmbet. Îi plăcea Zea, și după părerea ei, Daphné își găsisse un adversar pe măsură.

- N-am pregătit încă lemne de foc, doamnă. Dacă vă este frig va trebui să vă luați haina de blană.

- Serios ? făcu Daphné arcuindu-și sprâncenele. Unde este băiatul dumitale ? Nu se poate duce să cau-

te lemne ? În spatele casei sunt pomi care ajung aproape până la ușa.

- Accia sunt lămâi, doamnă. Și fiul meu este plecat cu stăpânul. Vasul nu se va întoarce decât mâine.

- Hm... Bun, n-am chef să mor de frig. Mai bine rămân aici. Am observat că există un radiator electric.

- Stăpânul își petrece aici majoritatea serilor, declară Zea cu mare seriozitate.

- Cum, singur ? Salonul acesta are un aer oriental... Îmi place destul de mult. Poate că s-ar putea aduce pianul aici ?

- În locul dumneavoastră, doamnă, nu i-aș sugera asta !

- Și de ce nu ?

Daphné se instalează cu atenție pe divan, etalându-și jupa bogată a rochiei de mătase.

- Nikos ar putea face astfel pe sultanul, în timp ce eu îi voi cânta. Sunt sigură că asta l-ar distra. Toată tristețea asta nu este bună pentru fetiță. Este într-adevăr drăguță... Foarte bine, Zea, asta-i tot.

Hébé nu îndrăzni să-și ridice privirea spre bucătăreasă când aceasta ieși din salon în foșnetul rochiei sale negre. Sincer vorbind, Daphné manifesta o autoritate excesivă și era aici doar de o zi.

- Mă privești cu un aer dezaprobat, draga mea, zise ea râzând cu superioritate. Vino să-ți bei cafeaua și nu-ți face sânge rău din cauza acestei menajere tiranice. Mi se pare că a venit vremea ca o femeie să înceapă să dea ordine aici... Haide, destinde-te, s-ar spune că arăți ca o pisică ce dă târcoale !

Hébé zâmbi, se așează pe un taburet și acceptă o ceașcă de cafea murmurând o mulțumire.

- După părerea mea, n-ar trebui să-ți atragi ostilitatea Zeei. S-a dovedit extraordinară pentru domnul

Stephanos și micuță. Pentru a veni aici și-a părăsit insula, Andelos, unde sunt mai puține cutremure de pământ.

– Am crezut că vom fi îngropați cu toții de vii, se înfioră Daphné. Când Nikos a apărut de dimineată, am avut impresia că-l văd pe arhanghelul Gabriel. Nu este extraordinar, Hébé ? Tragedia îi prinde bine ; este și mai seducător decât la Boston. Ce părere ai despre el ?

Întrebarea nu era neașteptată dar tânăra fată nu știu ce să răspundă. Ea avea o singură certitudine : rămânea acolo pentru că o fetiță se agățase de mâna ei.

– Te depășeste, nu-i așa ? reluă Daphné cu o voce blazată. Ești tânăra inocentă. Poate nu știi că femeile sunt atrase de bărbații de care se tem.

– Nu mă atractive, protestă Hébé. Aș părăsi casa asta chiar mâine, dacă n-aș avea convingerea că Ariane are nevoie de mine. Dimineata a fost tulburată... a găsit un ied rănit... și tatăl ei a trebuit să pună capăt chinurilor animalului. Ariane pune prea mult suflet.

– Dacă-i așa, nu-ți face iluzii, Hébé ; cred că ești la fel ca ea.

Femeia cercetă cu ochii ei fardați chipul lipsit de machiaj al tinerei.

– În multe privințe, ești teribil de naivă. Eu am crescut la New York, într-un cartier cu o reputație proastă și visele mele, dacă am avut așa ceva, sunt uitate de mult. Știu doar atât : dacă vrei ceva, iei, și dacă asta îți face rău, nu te plângi. Căsătoria mi-a adus o viață de lux, dar nu dragoste... Data viitoare, am nevoie de dragoste.

– De dragostea lui Nikos Stephanos ? rosti Hébé fără voia ei, după care roși violent. Îți cer iertare, asta nu mă privește.

– Nu, draga mea.

Daphné scoase din mica ei poșetă împodobita cu perle tabachera și bricheta marcată cu o inițială din pietre prețioase.

– Eu sunt o invitată aici, tu ești guvernanta, și să nu ne încurcăm pozițiile, de acord? Dacă am înțeles bine, ai o cameră mică lângă cea a copilei?

– Da. Dă spre livada de lămâi.

– Adevărat? A mea este splendidă, spre fațadă... toate mobilele acestea sculptate, închise la culoare, sunt frumoase în felul lor dar, dacă aș avea mână liberă, aș adopta lemn de culori deschise, și aș pune să zugrăvească pereții în culori pastelate. Vila Soarelui ar putea deveni o adevărată bijuterie, cu așezarea ei deasupra mării și cu toată lumina aceasta strălucitoare. S-ar putea tăia câțiva lămâi...

– Dar au un parfum atât de minunat!

Ideea unui asemenea vandalism o scandaliza pe tânăra fată. O cântări pe Daphné cu o privire neîncrezătoare; pentru femeia aceasta, nimic nu avea importanță, în afară de împlinirea propriilor ei dorințe.

– Prefer un flacon de Chanel, draga mea, replică ea prin fumul de țigară. Ești într-adevăr o fiică a naturii, așa-i? Ai grijă, ai putea rămâne celibatară. Ce destin pentru o femeie...

– Îmi închipui că multe femei nu se căsătoresc niciodată, după pierderea bărbatului pe care-l iubeau. O tragedie poate tulbura cursul unei vieți și apoi, există compensații.

– Care? Să se ocupe de copilul alteia?

– Poate.

Hébé își plecă ochii asupra degetelor ei împletite și le văzu tremurând ușor. Era sinceră și curajoasă, dar nu era în stare să înfrunte o femeie ca Daphné. Continuă:

- Pentru câțva timp, în orice caz. Până la sosirea unei guvernante adevărate. Mă întorc după aceea la Londra pentru a lucra acolo.

- Sper că nu vei folosi profesia asta drept leac, roști cealaltă femeie îndreptându-se spre parc.

Avea un mers echilibrat, ca acela al unei actrițe experimentate.

- Se spune că plăcându-ți copilul, înscamă a-ți plăcea tatăl, trase ea concluzia. Ce-ai spune de un coniac Napoleon ?

- Nu vreau nimic de băut, mulțumesc, răspuse Hébé, făcând un efort să păstreze un ton politic.

Fără indoială, Daphné o provoca. Aparenta ei prietenie lăsase locul ostilității unei femei care nu avea nevoie de o rivală. Printr-un joc al sorții, Nikos Stephanos era acum liber și ea îl voia. Puțin o interesa dacă el nu avea nici cea mai mică urmă de tandrețe să-i ofere.

Femeia reveni pe divan cu un pahar plin de coniac auriu.

- Și cât va dura această slujbă temporară ?

- Nu este o slujbă, replică Hébé, mulțumită să poată face această dezvăluire. O fac ca să dau un ajutor și nu voi fi plătită.

- Un ajutor ? Ești plină de surprize. Ești sigură că Nikos nu ți-a mișcat inima ?

- Dacă un asemenea bărbat mi-ar mișca vreodată inima, aș părăsi imediat insula.

Tânăra fată se ridică ; simțea nevoia să scape de aluziile lui Daphné și de parfumul ei amețitor. Vizita-toarea nu știuse că Nikos va lipsi în seara aceea și îmbrăcase o rochie luxoasă doar spre folosul lui Hébé. Era supărată și tânăra fată nu voia să suporte consecințele. Se îndreptă spre ușă.

- Voi face o plimbare înainte de culcare...
- Nu poți sta locului, drăguță? Ca mica pisică de care îmi amintești cu ochii tăi verzi și părul roșcat.
- Cel puțin, eu nu zgârii.

Hébé ieși și închise ușurată ușa în urma ei. La han, Daphné nu-i displicuse, dar acum se aflau instalate amândouă la vilă, și atitudinea femeii se schimbaseră. Ambianța părea să fi trezit în ea un instinct primitiv. Înfiorându-se ușor, Hébé traversă vestibulul pentru a se duce în camera ei să-și ia mantoul. Tocurile ei loveau zgomotos dalele negre și albe. Întunericul era profund sub arcadele joase și iasomia care creștea într-o vază mare de piatră părea să foșnească asemenea unei jupe de femeie.

Deodată, porni să urce scările în fugă, ca urmărită de cineva și după ce ajunsese în camera ei, se simți incapabilă să coboare din nou în vestibulul populat de umbre. Aprinse lumina, își aruncă mantoul pe umeri și ieși pe veranda plină de flori pentru a respira aroma nocturnă a lămailor. Cât de departe se simțea de orașul ei natal, de sunetul clopotelor bisericilor, plăcut și muzical, atât de diferit de timbrul aspru și autoritar al celor grecești.

*

* *

- Nunu ! Nunu !

Dimineața, Ariane intră în fugă în cameră, se cățăără în pat și se strecură sub cearșafuri. De acolo, o privi pe Hébé zâmbind.

- Astăzi putem merge pe plajă ? Putem să ne scăldăm ?... Putem să luăm mâncare cu noi și să nu ne întoarcem decât târziu ?

— Ți-ar plăcea să faci toate astea, Nina ?

— Te rog !

Un obrăzor proaspăt se lipi de cel al lui Hébé și tânăra se simți străbătută de un junghi dureros... O dată mai mult, inima ei se deschidea către acest copil și despărțirea va fi cu atât mai greu de suportat când va veni vremea.

Înotară sub soarele strălucitor, se bălăciră în apa caldută și mâncară la umbra unui tufiș de cătină. După-masă, se făcuse prea cald pentru joacă. Hébé îi citi Arianci o poveste, până în clipa când căpșorul i se înclină ; fetița adormi pe nisipul auriu, cu o pernă sub cap. Hébé privea cum marea se repede spre țărm și izbește stâncile în jerbe de spumă strălucitoare.

Acolo sus, la vilă, Daphné își făcea probabil siesta și se gândea cu ce să se îmbrace pentru întoarcerea lui Nikos. Diseară el va cina cu ele și își vor petrece toți trei scara în salon. Hébé își simțea nervii încordându-se la gândul orclor care vor veni. Știa dinainte că Daphné va juca rolul sirenei pentru grecul păgân. Dacă anumite întâmplări tragice n-ar fi învăluit vila, ca o muselină pe un chip melancolic, tânăra ar fi putut găsi amuzantă perspectiva unui duel verbal între o femeie experimentată și un bărbat capabil să se facă înțeles cu o exactitate implacabilă... cum ar fi înfipt un cui în copastia uncia din navele sale solide și grațioase.

Ariane dormea adânc. Hébé se ridică, nervoasă, și se îndreptă spre marginea apei, unde aricii de mare se cramponau de stâncile ude. Pe Petra, viața părea o luptă permanentă. Lui Daphné îi va fi greu să-i placă să stea prea mult timp aici. Ea va fi ca Cécile : dragostea pentru un bărbat va intra în luptă cu atracția pentru o viață mondenă... Cum se întâmplase cu Cécile...

Refuzând să se gândească la ce va fi mai departe, plonjă în valuri.

Describe un arc larg în apă și reveni spre plajă. Ieșise pe nisip când își ridică privirea spre înaltul fa-lezei, acolo stătea un bărbat, nemișcat, formând un tot cu cerul și soarele. Hébé îl recunoscuse cu toată ființa ei, chiar fără să-i distingă trăsăturile în lumina orbitoare. Dispăru din vedere și ea se repezi spre locul unde își lăsase prosopul de baie. Se șterse repede și-și răsuci părul ud leocă.

Așadar se întorsese... Rămăsese ingenuncheată pe nisip ca pentru a implora zeii să-l împiedice să coboare în golfuleț. Dar o pietricică se rostogoli cu zgomot și înțelese că el cobora poteca.

Aerul era încărcat de miresmele mării și ale pinilor. Amețiți de soare, greierii cântau impetuos. O umbră lungă căzu asupra lui Hébé și ea trebui să facă un efort pentru a-și ridica privirea. Părul îi cădea pe obraz, iar ochii-i erau verzi și agitați ca marea.

- S-ar spune că Andromeda a fost eliberată de stânca ei, zise el.

Strălucirea privirii lui o învălui o clipă, înainte de a-și descoperi copila, ghemuită cu un cățel de pluș în brațe.

Hébé întinse repede mâna spre vesta ei din pânză plușată, și întoarsă cu spatele la el pentru a-și ascunde roșeața din obraji, îmbracă veșmântul care-o acoperi în întregime, în afară de picioarele lungi, ușor bronzate. Părea că el vine direct de pe vas. Mânele cămășii erau suflecate pe antebrațele viguroase. Era marinarul grec în toată splendoarea lui, cu această suplețe a corpului și aerul autoritar imprimat pe figură.

- Ați petrecut o zi bună? întrebă el.

- Foarte bună.

Își strânse brațele în jurul genunchilor când el se întinse pe nisip, cu un braț îndoit, având grijă să protejeze un loc unde cămașa lui avea o umflătură.

- După cum vezi, Ariane este obosită după toată mișcarea pe care a făcut-o. Înoată într-adevăr bine.

- Cu atât mai bine. Unui grec îi place să se laude cu forța și curajul copilului său. Vreau s-o văd crescând așa, fără teamă de restul lumii... O mică tigresă mai degrabă, decât un mielșel.

Hébé zâmbi ușor. Ariane era fiica lui și, crescând, va trebui să învețe să-și ducă viața cu tot ce se spunea despre el... Tânăra privi copilul. Da, trebuia să semene cu tatăl ei pentru a lupta împotriva tuturor celor care vor încerca s-o rănească pe încântătoarea fiică a lui Nikos Stephanos.

O puternică dorință de a-i cere să-i spună adevărul, oricare ar fi fost el, puse stăpânire pe Hébé, dar cuvintele îi muriră pe buze când îl văzu scoțând de sub cămașă un cățeluș cu urechile căzute și coada caraghios de scurtă.

- L-am descoperit abandonat în ruinele unei case. Poate că ar putea s-o facă pe micuță să uite de iedut.

- Va fi încântată, zise tânăra întinzând brațele. Pot să-l iau ? O fi mâncat ceva ? Ce drăguț este !

- Poți să-l iei ; i-am dat din laptele de capră pe care Zea îl pusese deoparte pentru brânzeturile ei.

Cățelușul se cuibări în brațele lui Hébé, în timp ce Nikos își aranja cămașa. Faptul că adusese acasă cățelul orfan îl făcea dintr-o dată aproape simpatic.

- Ai realizat ce voiai pe continent ? îl întrebă ea. Zea mi-a spus de ce te-ai dus acolo. Unii dintre lucrători și-au pierdut casele.

- Da. Stavros și cu mine vom închide șantierul pe timpul cât le vor reconstrui. Sătenii îi vor ajuta, după

care va avea loc o sărbătoare... Toate acestea ți se par păgâne ?

— Nu chiar. Unchiul mi-a povestit ce s-a întâmplat în Anglia la sfârșitul războiului : oamenii au întins ghirlande de flori pe străzi și au ridicat panouri de tablă în fața ruinelor : au organizat sărbători publice pentru că suferința lor luase sfârșit și vor putea să-și reconstruiască locuințele distruse.

Își plecă privirea pentru a mângâia cățelușul.

— Poate că în străfundul fiecăruia dintre noi sălășluiește un păgân.

El își fixă asupra ei o privire pătrunzătoare.

— De ce oare englezoaicele manifestă o asemenea rezervă în fața frumuseții când, adesea, chipul lor este mai fermecător decât o floare ? Ți-am vorbit despre vărul meu care s-a căsătorit cu o englezoaică... Este poate cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată, dar la începutul mariajului lor era mai rece ca o statuie. A trebuit să trăiască în Grecia pentru a deveni plină de viață, pentru a descoperi în dragoste o plăcere păgână în locul unei simple supuneri. Dragostea nu este o posesiune pe care o etalezi ostentativ ca pe o bijuterie înainte s-o pui la loc în cutia ei pentru noaptea... Dar nu vrei să auzi vorbindu-se despre asta.

— Sunt curioasă, chiar dacă nu am un interes personal.

De fapt, Hébé era puțin șocată de propria ei curiozitate. Se gândea oare la Cécile vorbind despre bijuteria care se etalează ostentativ ? Își dorise aceasta oare mai curând o statuie decât un bărbat plin de pasiune ?

— Din fericire pentru tine, nu ești ispitită să iubești un grec.

Se ridică dintr-o săritură și statura lui înaltă deveni amenințătoare.

– Șoimul și porumbița nu sunt făcuți unul pentru altul.

Vocea lui era atât de tare încât o trezi pe Ariane. Ea se ridică repede, cu părul căzut pe chipul mirat.

– Nunu... ?

– Draga mea, uite ce ți-a adus tatăl tău.

Hébé îi arată cățelușul și ochii fetei se luminează de bucurie. Dar Nikos pornise spre poteca tăiată în flancul falezei.

– Soarele va apune curând, le strigă el peste umăr. Nu vă mai jucați mult, puișorilor !

Dispăru curând din vedere... Le numise „puișori“.

– Nunu, ce nume îi dăm ?

Ariane strângea cățelul gata să-l sufoc. El schelălăia, se zbătea și Hébé îi explică blând că nu era decât un bebeluș și trebuia să aibă grijă de el. El nu era ca Jason, câinele de pluș. Trebuia să-l hrănească, să-i facă toaleta. Noaptea, va dormi într-un coș, nu în patul Arianei.

– Dar de ce ? întrebă fetița mângâind urechile micului animal. Dacă doarme cu Jason și cu mine, îi va fi mai cald și nu-i va fi frică.

– Dar ai putea să-l înăbuși și va muri.

– Ca iedule ? întrebă Ariane cu o privire îngrozită. Nu vreau să moară. Îl iubesc... Nunu, vreau să fie al meu totdeauna.

– Este al tău, Nina. Tatăl tău ți l-a dăruit. Acum ce-ar fi să-i căutăm un nume ?

Copilul se gândi. În concentrarea ei, sprâncenele formau o singură linie și asemănarea cu Nikos devenea surprinzătoare. Hébé se întrebă dacă Cécile simțise suferința și extazul de a fi mamă. Remarca cinică a lui

Nikos însemna oare că soția lui nu avea decât dorința de a fi veselă și decorativă și să fie invidiată de celelalte femei pentru că avea drept soț un grec fermecător ?

– Hercule !

– Ce ? tresări tânăra, smulsă din reflecțiile ei.

– Acesta va fi numele cățelului meu. Îți place ?

– Este un nume prea mare pentru un biet cățeluș.

– Atunci am să-i pun Pufuleț până când crește...! dar sper că nu prea repede.

– Ai dreptate, draga mea. Este foarte plăcut să rămâi mic și fără griji.

Când urcară încet poteca ce ducea la vilă, soarele incendiase cerul. Ajungând sus, Ariane o luă înainte alergând pentru a-i cere lui Alik să pregătească un coș pentru Pufuleț. Hébé întârzie un timp, ca și cum voia să-și adune forțele pentru seară. Dedesubtul ei, marea se înroșea de asfințitul soarelui. Umbrele nopții vor cuprinde insula și stelele vor începe să strălucească pe cer.

Un soi de frumusețe imblânzea la tot pasul măreția sălbatică a Petrei. Insula avea un suflet, Hébé era convinsă de asta, stând în picioare în locul de unde Nikos Stephanos contemplase plaja. O privise ieșind din mare. Își amintise oare atunci de Cécile ?

Ca și aceasta, tânăra avea tenul deschis și părul blond...

Vântul flutura părul ciufulit de la ceafă lui Hébé și ea întoarse spatele spectacolului impresionant al soarelui în asfințit și se grăbi spre poarta grădinii.

Rămase surprinsă găsind-o închisă. Demitriades trebuie s-o fi văzut pe Ariane intrând și se gândise că Hébé era cu ea. Îl strigă pe paznic, dar acesta nu se arată.

Nu putea rămâne acolo, în curând se va întuneca. Se simțea deja un vânt rece dinspre mare. Va putea oare să sară gardul? De ce nu? Împletitura de fier forjat îi oferea posibilitatea să se prindă, și se cățărasc adesea în copaci pe urmele lui Denis. Își aruncă geanta de plajă și coșul de picnic peste gard și începu să se cațere cu hotărâre. Sus era cel mai greu, pentru că trebuia să treacă peste vârfurile ascuțite fără să-i alunece piciorul și să găsească de ce să se prindă în partea cealaltă.

Reuși după minute întregi de efort. Destul de mândră de ea, se pregătea să coboare când două brațe o prinseră și o puseră pe pământ.

- Ți-ai pierdut mințile? întrebă o voce.

Ea cunoștea forța acestor brațe și voia să scape de ele cu orice preț.

- Poarta era încuiată cu cheia... Aveam de ales între a sări gardul și să-mi aștept cina până când Demetriades își făcea rondul. Poți să-mi dai drumul...

Dar el o întoarse cu fața și ea îi văzu chipul mohorât la ultimele clipi ale zilei.

- Mă pregăteam să fumez o țigară când am auzit răsunând strigăte în grădină. M-am gândit mai întâi la o pasăre. Ar fi trebuit să-mi dau seama că mica englezoaică era din nou la strâmtoare. Puteai să cazi!

- Dar m-am descurcat bine! zise ea râzând, cu toate că el o zgâlțâia cu putere. Zău așa, ce puteam să fac? Spui că m-ai auzit strigând, dar n-ai venit să vezi ce se întâmplă. Începuse să-mi fie rece.

- Ce te-a reținut? Când eu am ieșit, Ariane era în bucătărie cu Alik.

- Priveam apusul soarelui. La mine acasă, în Anglia, locuiesc aproape de mare, dar apusurile noastre de soare n-au această splendoare.

- Mă întreb ce te-ar putea descumpăni ?

Ca pentru a găsi răspunsul, o lipi el, îi prinse părul cu mâna stângă și-i răsturnă capul pe spate, descope-
rindu-i în felul acesta chipul și gâtul. Dacă încerca să
se elibereze, el ar fi făcut-o să sufere. În ochii lui Nikos
ardea o flacără neindurătoare, stăpânindu-i pe ai ei.
Timp de o clipă, care i se păru o eternitate, rămase pa-
sivă în brațele lui. Dar furia puse stăpânire pe ea și se
zbătu, lăsând să-i scape un țipăt când el o trase de
păr.

Țipătul îi fu înăbușit pe buze și ea cunoscuse înflă-
cărarea și pasiunea unui sărut mistuitor. Gura lui Nikos
o stăpâni pe a ei, iar îmbrățișarea lui amenința s-o frân-
gă... Deodată, el o îndepărtă. Ea se împiedică de coșul
de picnic și trebui să se țină de un pom.

- N-ai nici un simț al binelui și al răului, îl acuză
ea. Nu vei reuși să mă aduci la nivelul acesta de decă-
dere... Voi pleca de aici chiar în seara asta !

- Imposibil, zise el, dacă nu vrei s-o rănești pe
Ariane mai cumplit decât te-am rănit eu. N-a fost decât
un sărut. Tânărul al cărui nume l-am auzit rostit de
buzele tale te-a sărutat cu siguranță.

- Denis nu s-ar fi purtat niciodată în felul acesta !

- Era oare un sfânt și nu te trata ca femeie ? Este
tot ce am făcut. Auzindu-te, s-ar părea că te-am dezo-
norat, râse el cu ironie.

- Un asemenea sărut este tot ce cunosc eu mai de-
gradant.

- Mulțumesc pentru compliment.

El ridică de jos coșul și o luă înaintea tinerei, de-a
curmezișul grădinii întunecate. Ajungând la vilă, îi cedă
trecerea și se înclină. Figura lui era o mască ironică.

- Domnișoară Launay ?

- Da ? răspunse ea cu o privire care-l provoca să-i prezinte scuze.

- Te avertizez : nu uita promisiunea făcută Arianei.

- O iubesc mult, dar n-am semnat un contract.

- M-am bazat pe cuvântul tău.

Ironia făcu loc expresiei neîndurătoare.

- Poate că nu corespund ideii pe care o ai despre iubitul perfect, dar îți garantez că pot fi un dușman de moarte. Nu frânge inima acestei copile.

Îl privi, cu chipul palid. Își va ține cuvântul, o avertiza fiecare fibră a corpului ei. Dacă pleca în seara asta, dacă o lăsa pe Ariane plângând, bărbatul acesta o va face să verse lacrimi și mai amare. În ochii lui ardea amenințarea. Ariane era singura ființă pe care o iubea și Hébé înțelese că nu putea să-l înfrunte. Sfârși prin a spune cu o voce slabă :

- Foarte bine. Voi rămâne, din dragoste pentru ea, dar să nu îndrăznești să mă mai atingi !

După care îi întoarse spatele... Ajunsă în camera ei, simți cum îi tremură picioarele și se lăsă ușurată să cadă pe pat... o străbătu un fior din cap până-n picioare. El n-o cruțase. Ea nici atât... și, după o asemenea scenă, nu putea să ia loc la masa lui.

Își puse o bluză și o fustă și coborî la bucătărie unde cină cu Ariane. După care urcară să se joace cu Pufuleț. În cele din urmă, îl instalează în coșul pe care-l găsisese Alik. Apoi, Hébé îi făcu baie Arianei și o culcă.

Când se aplecă s-o sărute, aceasta îi înconjură gâtul cu brațele.

- Tu ești cea mai bună nunu, murmură ea. Acum, că ești aici, nu-mi pasă că nu mai sunt cu mami și aș vrea să rămâi definitiv.

- Voi rămâne până la sosirea noii tale guvernante, Nina. După aceea va trebui să mă duc să lucrez la Londra.

- Dar asta va fi după mult timp, făcu Ariane cu un zâmbet fericit. Noapte bună, nunu.

- Noapte bună, pușor.

Hébé lăsă aprinsă doar mica veioză de noapte, și ieși din cameră închizând încet ușa. Merse fără zgomot de-a lungul galeriei și se opri brusc în umbra unei coloane. Din vestibul răsuna un râs... Daphné și Nikos se îndreptau spre salon, trecând prin câmpul ei vizual. Daphné îmbrăcată în mătase de un roșu-închis, părea o preoteasă din ritualurile antice, iar părul negru îi era strâns într-o agrafă cu diamante, reprezentând o pasăre cu aripile desfăcute. Părea fericită să-l aibă pe Nikos doar pentru ea singură.

Poate simțea că Hébé cu el se certaseră. Nikos deschise ușa salonului și ea își ridică ochii spre el.

- Îmi place la nebunie încăperea asta, Nikos. Îmi dă impresia că sunt favorita haremului.

Nikos începu să râdă. Intrară și ușa se închise în urma lor. Hébé merse până la capătul galeriei și se așeză pe pervazul ferestrei. Cu profilul ei gânditor, părea o porumbiță așezată pe un corn al lunii.

CAPITOLUL IX

Îi era greu să uite că Nikos Stephanos își strivise buzele de ale ei și că simțise pe buzele lui un miros de țigară turcească și un gust de lămâie. Se purtase ca un monstru și-i făcuse plăcere ! În timpul zilelor următoare, Hébé îl evită. Pornea cu Ariane în direcția opusă celei în care el o ducea pe Daphné.

Fu cu atât mai contrariată să-i întâlnească în ziua când Alik le conduse, pe Ariane și pe ea, fără să-l uite pe Pufuleț, la Peștera Fecioarelor. Acolo erau ascunse fetele pe vremea când pirații își făceau incursiunile prădalnice, iar mai târziu partizanii în timpul ocupației naziste.

– Ce oroare ! exclamă Daphné, complet deplasată în taionul ei elegant și pălăria ei de pai. Cred că aș fi preferat să înfrunt pirații decât să stau în acest întuneric înfiorător. Dar tu, Hébé ?

– Sunt sigur că domnișoarei Launay nu i-ar fi plăcut niciodată pirații, interveni Nikos. Perversitatea n-o atrage.

– Este genul puritan, sublinie Daphné zâmbind.

Bătu ușor cu palma capul Arianei și primi în schimb o uitătură furioasă.

– Ce fetiță frumoasă ești și cât de mult semeni cu tatăl tău, mai ales când te încrunți !

Nikos se mulțumi să anunțe că aude clopoțelul vânzătorului de pepeni galbeni. Ariane putea să alerge să-i spună omului să taie șase felii bune.

– Șase, tată ? Dar suntem doar cinci.

– Adevărat, draga mea. Alik și cu tine puteți împărți felia suplimentară.

– Extra !

Se avântă de-a curmezișul plajei unde, în această zi frumoasă de duminică, grupuri de familie stăteau întinse pe nisip sau vizitau vestita peșteră.

– „Extra ?” repetă Nikos. Ce expresie ciudată !

– Ariane, îi explică Hébé cu seriozitate, este extrem de încântată, iată ce voia să spună. În mod inevitabil, își însușește unele din expresiile mele. Îmi pare rău dacă asta îți displace.

– Nu te criticam. Eram indignat, nimic mai mult.

O licărire ironică sclipi în ochii lui și tânăra simți că roșește. Daphné își trecu mâna încărcată de inele pe sub brațul lui Nikos. Hébé se întoarse și se îndreptă spre căruța vânzătorului de pepeni. Alik i se alătură și o întrebă pe un ton posac :

– Credeți că stăpânul are intenția s-o ia pe americană în căsătorie ?

– Nu știu, Alik, dar par foarte potriviți.

Vocea lui Hébé era rece ca gheața în care vânzătorul de pepeni își ținea marfa. Ariane mângâie măgărușul care trăgea căruța. Hamurile animalului erau împodobite cu mărgele și clopoței.

– Mi-ar plăcea să am un măgăruș, zise fetița. Ce crezi, tata mi-ar cumpăra unul ?

Alik o privi pe gânduri și se aplecă să mângâie cățelușul.

– Cred că stăpânul o să-ți dea o altă mamă, bom-băni el.

Ariane îl privi ținută. Apoi se repezi la Hébé și o înconjură cu brațele.

– Vreau ca tata să se însoare cu tine. Așa n-o să mai pleci niciodată.

Vorbise foarte tare și mai multe capete se întoarseră. Hébé sesiză imediat o tăcere copleșitoare în spatele ei. Daphné și Nikos se apropiaseră la timp pentru a auzi afirmația copilei și tânăra ar fi vrut să dispară în nisipul plajei.

O căsătorie cu el... când un sărut fusese suficient ca să declanșeze furie și amenințări, să-și piardă somnul când stelele străluceau dincolo de fereastra ei, când ar fi dorit să nu fi văzut niciodată Petra.

Pe plaja aceasta erau oameni care-l cunoșteau, care o cunoscuseră pe Cécile. Privirile lor curioase o ardeau pe Hébé, iar gândurile lor împungeau ca tot atâtea săgeți minuscule și dureroase. Ei se întrebau dacă Nikos Stephanos era atras încă o dată de o străină! Ar fi putut să le spună adevărul, dar trebuia să tacă, deși era o adevărată tortură.

Nu îndrăznea nici măcar să-l privească pe Nikos pentru a-i vedea reacția. Își mănca felia de pepene cu capul plecat, fără să-i simtă nici gustul, nici răcoarea. Ardea din cap până-n picioare, ca mistuită de febră... și era nerăbdătoare să fugă cu Ariane și Alik. Tocmai voia să le propună să se întoarcă acasă, când fetița insistă cu vocea ei cristalină :

– Aș putea avea un măgăruș ?

– Fetița mea, îi răspunse tatăl ei, ridicându-i bărbia cu vârful unui deget, va trebui să înveți că nu poți avea totul. Să știi că lumea este un borcan mare cu bomboane.

– Un mic măgăruș, brun, cu mărgele și clopoței...

Ariane începu să râdă și își ridică foarte sus fruntea pentru a privi chipul bronzat.

- Tată, astăzi ești foarte frumos.

- Lingușirea, micuțo, nu-ți va aduce un măgăruș. Trebuie să aștepti să fii destul de mare ca să te ocupi de un animal mai mare decât cățelul tău.

Apoi o fixă pe Hébé cu o privire rece și sumbră.

- Domnișoară Launay, până la vilă este un drum lung. Ar fi bine să luați un vehicul, de preferință tras de un cal, pentru că Ariane pare să fie în dispoziție co-vestră.

Căută în buzunar și-i puse tinerei câteva monede în podul palmei, pe care aceasta le luă. Se simțea cercetată de Daphné la adăpostul borului larg al pălăriei. Privirea ei rece era ascuțită ca și acum, în taionul ei scump și cu poșeta rafinat asortată, se simțea îmbrăcată cu prea multă eleganță, față de rochia simplă și ușoară, din bumbac a lui Hébé, care-i descoperea membrele zvelte și gâtul delicat.

*

* *

A doua zi dimineața, Hébé nu fu surprinsă văzând-o pe Daphné intrând în camera ei. Abundentul ei păr negru strălucea pe mătasea capotului, iar ochii erau mai tineri fără genele false și fără fardul mov cu care își colora pleoapele. Aruncă o privire în jurul ei.

- Mă întrebam, zise ea, cu ce seamănă camera aceasta. Nu lipsește mult să te crezi în chilia castă a unei novice.

Hébé, care se îmbrăcase deja, era gata de luptă. Tocmai se pieptănase și o șuviță strălucitoare de păr blond îi cădea pe obrazul stâng. Se întoarse spre vizita-toarea ei și o salută cu voioșie.

- Cred că se face timp frumos. Mergeți la plajă în dimineața asta ?

Privirea lui Daphné o cercetă amănunțit pe tânăra fată ; părul blond-roșcat, formele plăcute sub corsajul de muselină, talia mlădioasă, încercuită cu un cordon de piele, fusta largă, îi dădeau o înfățișare liberă și tinerască.

- Draga mea Hébé, declară ea cu râsul ei plin, știi bine că nu sunt nici pe departe sportivă. Nu-mi place să am părul zbârlit și plin de nisip. Pentru tine, asta n-are nici o importanță. În anumite privințe, ești încă un copil și de aceea îi placi lui Arianic.

Se opri în fața icoanei care o reprezenta pe Fecioara Maria în culori calde și dulci.

- Ești o companie ideală pentru fetiță, dar cu toate acestea, să nu-ți închipui că ai putea fi o soție potrivită pentru tatăl ei. Vei mai păstra un timp purtările tale juvenile. Nikos este ca mine ; noi avem, în viețile noastre, ruine de reclădit. Suntem adulți într-o măsură de neînchipuit pentru tine. Ne potrivim bine amândoi, el și cu mine.

Se întoarse încet spre Hébé, cu un zâmbet victorios pe buze, care în același timp o punca în gardă.

- Ne distrăm unul pe celălalt.

Își ridică mâna pe care strălucea un smarald și își atinse lobul urechii stângi, stacojiu, ca și cum niște buze s-ar fi jucat cu ele.

- Nikos m-a fascinat întotdeauna, chiar când îi aparținea Cécilei... Curios cum, de departe, poți fi luată drept ea. Poate că acesta este motivul pentru care, din când în când, atenția lui se fixează asupra ta. Ai te-nul acesta deschis și delicat... Dar bietul Nikos a aflat repede că n-ar fi trebuit s-o ia în căsătorie. Era frumoasă, dar era lipsită de pasiune. Îi plăcea să fie ad-

mirată, dar nu atinsă... ca și cum i-ar fi fost teamă că o lovește. Nici un bărbat nu poate suporta veșnic genul acesta de femeie, mai ales un grec care are fulgerul în vine și tunetul în suflet.

Hébé își adună părul într-o agrafă de păr asortată cu paftaua cordonului de piele, cu ochii plecați pentru a nu întâlni privirea lui Daphné.

– Credeți...

Își mușcă buzele pronunțând cuvintele, însemna să dea viață îndoielilor. Se întreba zi și noapte... *Era oare adevărat ?* O împinsese pe Cécile la moarte ?

– Dar tu ce crezi ? întrebă femeia cu o voce insinuantă. Vezi bine cum este el. Este capabil să iubească o femeie până într-atât încât s-o facă să uite totul, în afară de dragostea lui. Și dragostea aceasta a dat-o unei păpuși frumoase, amabile, dar nici deosebit de chibzuită, nici deosebit de spirituală. Genul de femeie care trebuie să trăiască într-o cutie tapisată cu mătase, fără a face față vreodată veritabilelor probleme ale căsătoriei cu un bărbat adevărat. În societate se arătau veseli, sclipitori, atrăgeau toate privirile... Dar nici un spectacol nu durează veșnic, nici un supeu nu se prelungește până în zori. Când ajungeau în frumosul lor apartament ultramodern, se trezeau singuri. Nu îndrănesc să-mi închipui, draga mea Hébé, ce era viața lor... când erau singuri.

– Așadar, credeți...

Daphné ridică din frumoșii ei umeri, sub mătasea înflorită a capotului care-i cădea până la pământ.

– Sincer vorbind, nu-l consider pe Nikos un demon, ci mai curând un inger chinuit. De ce această tresărire, Hébé ? Nu ți-am spus deja că îmi amintește de arhanghelul Gabriel ? Acest chip obsedant, acești ochi care

pot ascunde paradisul sau infernul... Eu nu pun întrebări, nici lui, nici mie însămi. Cred...

Se întrerupse, și zâmbetul ei misterios avea o notă de pasiune senzuală.

- Da, mă simt în stare să-mi abandonez lumea și falsa ei strălucire pentru Nikos Stephanos. El, încercuirea brațelor lui, vor fi universul meu... Un gust de vin și de miere, după mirosul de Chanel și șampanie. Sfânt sau demon, Nikos este un bărbat, unul adevărat. M-am distrat bine ieri, auzind-o pe fiica lui cerându-ți să devii soția lui.

Daphné râdea, dar Hébé își amintea că în ajun primise cuvintele lui Ariane cu o tăcere de gheață și că, după aceea, o măsurase cu asprime.

- Păstrează, desigur, în felul ei copilăresc, amintirea Céciliei. Probabil că-i amintești de ea. Asta este destul de firesc, dar Nikos nu se va lăsa prins de asemenea asemănare... Dumnezeuule, continuă ea după ce aruncase o privire spre pendulă, s-a făcut atât de târziu? Zea trebuie să fi urcat cu micul dejun și mi-e groază de ouăle răcite! Am apreciat mult mica noastră discuție, Hébé. Și tu?

- N-aș fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume, Daphné, îmi permiți să adaug ceva?

- Te rog, draga mea.

Stătea cu un aer îngăduitor lângă ușa întredeschisă! Zâmbea cu indulgență, dar ochii ei aveau strălucirea tăioasă a diamantelor.

- Eu sunt fără îndoială inocentă, continuă Hébé, dar mă întreb de ce, când o femeie admiră un bărbat, își închipuie că toate celelalte văd în el un Dumnezeu. Este inutil să mă pui în gardă în privința lui Nikos Stephanos... Nu putea fi mai diferit de tipul de bărbat care îmi place!

Hébé își strânse pumnii.

– Cererea Arianei nu m-a amuzat. Aveam impresia că trăiesc un coșmar în care cineva lasă să-i scape un secret care n-ar fi trebuit dezvăluit niciodată... Și în fața tuturor acelor oameni ! Aș fi vrut să mă înghită nisipul !

– Ceea ce, îmi închipui, ar fi fost și mai neplăcut... Ah, îți cer iertare, Daphné !

– Nikos !

Cele două femei o văzură uluite pe Ariane dând buzna în cameră, urmată de silueta înaltă a tatălui ei. Probabil că fusese în spatele ușii când vorbise Hébé. El îi adresă o privire ironică și se înclină curtenitor în fața lui Daphné.

– Nunu, ghicește ! Oh, este extra ! Tata ne ia pe vasul lui ca să vedem delfinii !

Ariane execută un soi de dans în jurul lui Hébé, înainte de a sări în pat. Părul ei nu fusese încă pieptănat și avea aerul unui copil sălbatic.

– Toată lumea este mulțumită ? întrebă Nikos privind-le pe rând pe Daphné și pe Hébé. Marea este liniștită în dimineața asta și vasul va aluneca pe ea ca pe ulei. Nu-i așa, domnișoară Launay ? Dumneata ai urcat deja pe Kara și ți-a plăcut.

– Ar fi păcat să nu profităm de timpul acesta ideal. Și eu vreau să văd delfinii.

– Perfect. Și tu, Daphné ?

– De acord, Nikos, zise ea cu un zâmbet care le excludea pe Hébé și pe Ariane. Am ținuta potrivită pentru astfel de ieșiri. Mă voi lungi pe puntea vasului tău ca să mă bronzez.

Buzele lui Nikos schițară un zâmbet.

– Domnișoară Launay, poate că atunci când fiica mea va termina de dansat în patul dumitale, îi vei aranja puțin coama de păr. După aceea, duceți-vă și luați micul

dejun în timp ce Alik și cu mine vom încărca proviziile în jeep.

– În jeep ? repetă Daphné

– Da. Mașina cealaltă este încă în pană și n-am avut timp să mă ocup de ea.

– Sper că nu vom fi scuturați ca niște cartofi, protestă ea.

– Haide, făcu el dezvelindu-și scurt dinții albi, unde e spiritul tău de aventură ?

O antrenă afară din cameră. Hébé își chinuia paf-taia cordonului de piele. Nikos păruse pentru o clipă contrariat, sau i se păruse ?

– Nunu, zise Ariane sărind jos din pat, ne vom distra bine, nu-i așa ?

– Da, draga mea, dar vino să stai pe taburet, ca să te aranjez puțin.

– Astăzi vreau o coadă de cal și un pic de tot din apa ta de toaletă.

Hébé luă peria de păr zâmbind.

– Îți pui costumașul verde sau cel roșu cu alb ?

– Cel verde pentru că se potrivește cu ochii tăi. Oh, nunu, abia aștept să văd delfinii. Tata știe unde se joacă și ne va duce acolo. Este drăguț astăzi, nu-i așa ?

– Este întotdeauna drăguț cu tine, Nina. El te iubește foarte mult. De aceea a vrut să te aibă aici, cu el, și nu din răutate.

– E mai bine de când ești aici.

Ariane se lăsă pe spate pentru a-și sprijini capul de ea, înainte de a-i spune confidențial :

– Nu prea îmi place Daphné. Mă mângâie ca și cum aș fi Pufuleț, în timp ce se uită la tata. A spus că îi seamănă.

– Dar este tatăl tău, Nina.

- Mama era foarte frumoasă. Avea părul blond, îmi amintesc, dar nu voia să mă lase să-l ating. De ce mor oamenii, nunu? Credeam că trebuie să fii bătrân ca să mori... Mama era tânără, ca tine.

Hébé spera să nu audă niciodată întrebarea asta și acum trebuia să se arate prudentă cu răspunsul. Copilul îl va compara cu zvonurile care nu se vor stinge ușor.

- La naștere, Nina, nu știm nimic despre dimensiunile lumii, nici despre tot ce ne poate face fericiți sau nefericiți. Crescând, trebuie să învățăm să avem grijă de noi înșine; uneori, nu suntem în stare s-o facem, cădem, ne facem rău, și câteodată, murim. Un fluture poate să-și frângă o aripă, o albină se înecă într-o băltoacă. Noi, la fel. Dar grădina noastră este mult mai mare, iar marea mult mai adâncă... Înțelege, Nina?

Ariane se gândea mușcându-și buzele. O privi pe Hébé și clătină din cap.

- Ca la buburuze... dacă nu sufli asupra lor ca să zboare, sunt strivite. Și viermii sunt atât de proști încât își părăsesc rondurile cu flori pentru a se târî pe alei... ca oamenii care traversează drumurile când trec mașini. Dar nu-mi plac viespile; seamănă cu oamenii mânioși care bombănesc tot timpul.

Deodată totul deveni un joc și Ariane zâmbi larg.

- Tata este un fel de libelulă care zboară peste tot și comandă tuturor florilor. Nu ți se pare?

- După părerea mea, dacă nu coborâm repede la micul dejun, Daphné și cu el vor pleca fără noi.

- Nici un pericol!

Ariane sări spre ușă, se repezi pe culoar și apoi pe scară. Hébé puse un costum de baie în geanta de plajă din rafie și o urmă la bucătărie. Înghițiră repede câte un iaurt și fructe, în timp ce cățelușul lătra cu râvnă!

- Îl iei cu tine ? întrebă Nikos, care-și bea cafeaua mâncând o tartină cu miere.

- Dacă-l las acasă va plânge toată ziua.

- În cazul acesta, ai grijă să nu cadă peste bord. Zea, ai pus în coș tarta cu brânză și vinul ?

- Da, stăpâne. Și citronadă pentru micuță. Sunteți sigur de vânt ? La radio a spus...

- Ne vom întoarce înainte ca vântul să se întearcă. Domnișoară Launay, nu ți-ai luat vesta ? Pe mare, soarele arde puternic. Nu-i cazul să faci o insolație.

- Am în geantă o loțiune foarte eficace.

- Ar fi trebuit să ghicesc ; n-ai fi urcat fără apă-rare pe vasul meu.

Privirea lui sublinia dublul înțeles al cuvintelor.

- Dacă ați mâncat destul, jeepul așteaptă. Sunt sigur că n-aveți nimic împotriva să stați în spate.

- Nimic.

Hébé șterse buzele Arianei. Simțea cum el îi privește din ușă capul blond aplecat spre copil. Nu îndrăznea să-și ridice ochii. În cele din urmă, el ieși.

- Ai nevoie să urci înainte de plecare ?

Ariane sărea de pe un picior pe altul.

- Nu... da.

- Atunci du-te repede, Nina. Tatăl tău este gata!

- Ține-l pe Pufuleț.

Fetița puse cățelușul în brațele lui Hébé și plecă alergând. Tânăra fată zâmbi când își încrucișă privirea cu Zea.

- Este entuziasmată că va vedea delfinii. Te vei simți singură, Zea ?

- Nici vorbă, domnișoară. E ziua mea liberă și mă duc s-o văd pe prietena mea Maria, în sat. O ajut să-și refacă lenjeria. Casa ei s-a prăbușit. Este văduvă, ca mine, și stăpânul a avut bunătatea să-i aducă ma-

terialele necesare pentru a putea fi reconstruită. Între noi fie vorba, cred că a dat fiecărei familii cărămizi și ciment, chiar și lemn pentru mobile noi.

- Este foarte frumos din partea lui !

- Nu trebuie să credeți, domnișoară, că încearcă să le cumpere prietenia... Știți la fel de bine ca și mine, că acești oameni care-i acceptă ajutorul își vor chema copiii dacă-i vor vedea jucându-se cu Ariane.

- Dar atunci, de ce... ?

- Nu aveți înțelepciunea unei grecoalice, răspunse Zea ridicând din umeri. Nu înțelegeți niciodată de ce un bărbat se arată într-o zi bun, și crud a doua zi. Ei sunt ca vântul căruia noi îi spunem *meltemi*... uneori reci, alteori fierbinți.

Ieșiră în curte. Nikos fuma o țigară și-i spunea lui Alik că a aștepta punctualitate de la femei, însemna să sperii într-un miracol.

- Ele trăiesc într-o lume în care toate ceasurile mint sau timpul lor nu are sens. Asta le păstrează tinerețea, Alik ; bărbații îmbătrânesc așteptându-le.

- Domnișoara Launay este gata.

Alik o privea timid pe Hébé, foarte tânăra în bluză fără mâneci și fusta largă.

- Ah, copiii mei !

Daphné efectua o apariție teatrală, care o eclipsa pe Hébé. Purta o rochie de un albastru foarte deschis, al cărei decolteu și mânecile largi erau împodobite cu grante minuscule. Nu era poate ținuta ideală pentru a urca pe un vas grecesc, dar rochia era romantică, fața machiată cu grijă, părul pieptănat în bucle mari, care-i descopereau la urechi șiraguri din aceleași grante drept cercei.

Cu deplina siguranță a frumuseții ei orbitoare, se apropie de Nikos cu mâna stângă întinsă și-i dădu lui

Alik geanta pe plajă din pai care conținea costumul ei de baie, loțiunile și cremele de care va avea nevoie.

- Iartă-mă că te-am făcut să aștepti, Nikos. Nu reușeam să mă hotărâsc asupra toaletei.

O inspectă cu privirea, fără să-i scape nici un amănunt din ținuta ei, de la ciorapii de mătase până la coafură. El purta doar un pantalon și o cămașă albastră.

- Ești superbă, Daphné, dar vasul meu nu este iahtul lui Onassis, sper că știi asta.

- Refuz să cred, zise ea râzând, că un Stephanos pleacă pe mare cu o navă prăpădită. Plecăm ?

El o instalează pe scaunul din față. Zea îi șopti lui Hébé la ureche :

- De mult timp nu l-am văzut pe stăpân atât de vesel. Sper că *meltemi* va rămâne liniștit pe timpul cât o va avea pe zeița asta la bordul vasului său. N-ar mai fi atât de arătoasă cu părul ciufulit și machiajul înmuiat de spuma mării !

- Zea, cred că ai fi fericită să se întâmple așa !

- La fel ca prăjitura sub glazură !

Hébé râdea când Ariane ieși țopăind din casă.

- Vino repede, micuțo ! strigă Nikos.

Cu un semn de adio către Zea, fetița alergă spre jeep și urcă în spate lângă Alik.

- N-aveai prea mult de rezistat, zise Nikos. În zece minute ajungem în port... Stai jos, Nina, dacă nu vrei să dansezi ca un bob într-o cutie.

Ariane se aplecă spre el și-i puse un deget pe bărbie.

- Da, frumosul meu tată.

El își plecă privirea spre copil și o licărire de zâmbet trecu prin ochii lui serioși.

- Îți plac puțin mai mult zilele astea, nu-i așa, fețița mea? Ai grijă să ții bine cățelușul în lesă când ne vom apropia de apă.

Închise portiera și porni motorul. Totul a decurs bine până la coborârea colinei; din momentul acela ocupanții din spate fură aruncați unii în alții, hohote de râs, în timp ce cățelul sărea pe toată lumea și lîngea tot ce găsea piele neacoperită, într-un delir de afecțiune.

Daphné ieși din mașină la fel de impecabilă ca la plecare.

- Doamne, ești complet ciufulită! zise ea zâmbindu-i lui Hébé.

Hébé își dădu la o parte părul care-i cădea în ochi și văzu vasul la ancoră, la câteva sute de metri de țărm. Nikos și Alik duseră proviziile la barca legată de chei. Briza care se simțea dinspre mare gâdila nările lui Hébé și ea simți sângele alergându-i mai repede în vine, nu fără puțină tristețe. Lui Denis i-ar fi făcut plăcere. O urmă pe Daphné. Aceasta își ținea cu mare greutate eșarfa care-i acoperea capul și se agăța cu disperare de mâinile bronzate ale lui Nikos când o ajută să coboare în barcă.

Hébé, cu cățelul în brațe, sări fără nici un ajutor, iar Alik o puse pe Ariane în brațele tatălui ei. Vântul ridica părul tinerei fete, culoarea lui roșcată arătând ca o flacăară. Ce păcat să fii frumoasă și să nu simți nici o plăcere la atingerea brizei marine! Lui Hébé aproape că-i era milă de Daphné Hilton, pentru care frumusețea era doar reflectarea chipului și a siluetei într-o oglindă... sau în ochii unui bărbat.

Barca înainta spre ochiul larg deschis pictat pe prova Karei, simbol la fel de vechi ca antica marină greacă,

din timpurile când Jason plecase în căutarea lănei de aur.

– Nikos, cum urcăm la bordul vasului tău ? întrebă Daphné.

El se întoarse o clipă de la cârmă. Pielea lui, albastrul cămășii, erau impresionante pe albastrul cerului și al mării.

– Pe o scară de frânghie. Dacă o să cazi, voi fi acolo ca să te prind.

– În cazul acesta, voi fi mulțumită să cad, zise ea cu cochetărie.

Dar zâmbetul ei era cam crispat. Ar fi preferat să se afle pe o terasă însorită, cu un pahar mare de băutură rece la îndemână.

Îl voia pe Nikos. Fiecare privire a ei exprima acest mesaj abia voalat. Dar în Grecia, își zise Hébé. Daphné descoperă un bărbat total diferit de dansatorul desăvârșit, de omul de afaceri experimentat, de bărbatul de lume rafinat. Era doar grec și marea era al doilea cămin al lui. Dacă Daphné îl dorea cu orice preț, trebuia să se încredințeze total unei ființe care nu-i va mai oferi soției sale o cutie capitonată cu mătase.

El era îndrăgostit de Petra și Kara devenise conso-larla lui. Poate că nu voia să se recăsătorească, numai dacă nu cumva își dorea un fiu. Or, Daphné, în rochia ei romantică, n-avea nimic din genul matern.

Un marinăr cu chipul bronzat se aplecă peste bordul vasului și strigă câteva cuvinte la care Nikos răspunse în grecește. Hébé îl auzi spunând :

– N-are nici o importanță *meltemi*. Urcăm la bord !

CAPITOLUL X

Pe puntea Karei fusese ridicat un cort, în care erau întinse covoare și perne. La prima vedere, nava semăna cu vasul de agrement al unui pașă, iar Nikos părea dispus să joace acest rol ; angajase un marinar să se ocupe de navigație.

Nava pornise spre sudul Petrei, spre apele calde ale insulei Andelos, unde în sezonul acesta delfinii veneau să se joace.

– Nikos, am o idee ! Dacă trecem atât de aproape de insula Andelos, de ce nu i-am face o vizită vărului tău ? Mi s-a spus că grădina este nemaipomenită și sunt sigură că-ți va face plăcere să le-o prezinți pe Ariane.

Nikos întoarse capul. Ochelarii de soare îi ascundeau expresia ochilor. Ei accentuau și mai mult, își zise Hébé, înfățișarea lui evident dominatoare, misterioasă.

– Ar fi plăcut să-i vedem pe Paul și familia lui, dar probabil nu sunt pe insulă. Paul călătorește mult în interes de afaceri și lui Dominique îi place să-l însoțească, mai ales acum când copiii sunt la pension.

Un zâmbet apărui și se stinse pe fața lui.

– Iată un cuplu care continuă să se iubească la fel ca în primul an. I-ar face să roșească pe toți cinicii care vorbesc despre dragoste ca despre o iluzie.

- Dacă este adevărat ceea ce mi s-a spus, ea este una dintre femeile cele mai frumoase și mai elegante din Grecia.

- Este o tânără absolut încântătoare. Paul a avut noroc că a întâlnit-o...

- Toate astea par foarte romantice, suspină Daphné. N-am putca să ne încercăm norocul să-i vedem? Par atât de fericiți... poate este contagios, nu se știe niciodată, adăugă ea cu o privire încărcată de înțelesuri. Haide, Nikos! Nu erai atât de neînduplecat odinioară. Aveai atâta farmec pe vremea aceea, la Boston, încât o invidiam pe Cécile și mă întrebam cum se descurcă cu tine.

Hébé, care juca un joc cu Ariane, își ținu respirația. Nu îndrăznea să-l privească pe Nikos... dar, în cele din urmă, nu se putu stăpâni; trebuia să afle dacă Daphné reușise să-i străpungă armura. El își aprindea foarte calm o țigară, ca pentru a arăta că nu-i tremură mâinile.

- Farmecul este apanajul tinereții, zise el. Eu am depășit stadiul ăsta.

- Sincer, Nikos, vorbești ca și cum ai renunțat la toate bucuriile pământești! Știu că femeile grecoice se transformă practic în călugărițe când ajung văduve, dar să nu-mi spui că un grec se schimbă în călugăr când își pierde soția. Grecii apreciază frumusețea unei femei, nu-i așa?

- Ca toți bărbații, se pot lăsa orbiți de ele... Când vom ajunge la Andelos, vom arunca ancora într-unul dintre golfulețe, dar nu cred că vom coborî pe insulă. Vechea casă a mamei este închisă și sunt aproape sigur că Paul și Dominique lipsesc. Poate că sunt plecați la sora lui Paul, stabilită în Antile.

La menționarea casei mamei lui, chipul i se întristase. Hébé simțea nevoia impetuoasă de a interveni în

discuție pentru a-i schimba cursul. Daphné era atât de lipsită de sensibilitate încât să nu-și dea seama, după aspra gravitate a trăsăturilor lui Nikos, că se aventura pe un teren dintre cele mai intime ? Nu simțea oare că, în spatele lentilelor întunecate, ochii lui ardeau de mânie și durere ?

Ce încerca ea oare să facă ? Să provoace dezvăluirea sentimentelor pe care el le înăbușea cu o voință de fier ?

- Domnișoară Launay ? zise el.

Ea tresări și ridică privirea spre el. Ochii ei reflectau albastrul verzui al mării, iar buzele erau întredeschise, ca și cum fusese pe punctul să vorbească atunci când el o chemase. Nikos își scoase încet ochelarii, fixându-și privirea pe buzele tinerei. Își amintea oare momentul când, după ce adormise pe vas, se trezise cu numele lui Denis pe buze ?

- Ai o expresie ciudată, Hébé, se auzi vocea lui Daphné, puțin cam acră. Ai rău de mare ?

- Nu, bineînțeles că nu.

- Totuși ai un aer bizar, insistă femeia. S-ar spune că marea ți-a intrat în ochi pentru a îneca judecata.

La cuvântul „îneca“, Hébé se înfioră vizibil.

- Poate că marea îmi trezește amintiri ciudate... Ce voiai să-mi spui ? îl întrebă ea pe Nikos.

Se întreba de ce bătăile inimii i se accelerau. Recunoștea farmecul grecului... din cauza lui Denis, era imunizată contra lui... dar Denis, prețioasa ei dragoste, era acum mai rece decât marea însăși, și nu-l mai putea regăsi decât pe calea amintirii.

- Jucăm, nuu ? o întrebă Ariane luându-i mâna. Este rândul tău să arunci zarurile.

- Sigur, aruncă zarurile, zise Nikos, cu buzele tremătând. Este un moment plin de suspans, când le agiți fără să știi dacă va ieși cu noroc sau cu ghinion. Să vedem ce îți rezervă soarta.

Tânăra agită răsând zarurile, le aruncă și-i ieșiră șapte puncte. Le numără pe carton și atinse o căsuță de unde trebuia să dea înapoi.

- Mi-ai purtat ghinion.

- Se pare că este o obișnuință la mine, nu-i așa?

Păru pe punctul de a zâmbi, dar se mulțumi să tragă din țigară. Aroma puternică a tutunului se adăugă efluviiilor mării și mirosului scândurilor arse de soare ale punții Karcii. Foarte sus, în pânzele vasului, vântul făcea auzit cântecul sirenelor.

Dimineața era ideală, se gândi Hébé. Totuși, dacă vântul se schimba, putea veni furtuna.

- Cum poate un vas cu pânze să trezească imaginația... zise ea zâmbind. Gândiți-vă la lunga istorie a acestor vase, la toate comorile pe care le-au purtat, de la mirosul de miră la giuvaerurile furate de pirai...

- Se vede bine, Hébé, că ai terminat școala de curând.

Daphné se întoarse ca o tigresă pe covorul oriental.

- Mie, ființele vii sunt cele care îmi stimulează imaginația, figurile, vocile, diferențele pasionante dintre femei și bărbați.

- De asemenea, îți plac bijuteriile, interveni Nikos cu ironie. Le găsești chiar și când faci plajă.

- Și de ce nu, dragule? Am o mulțime. De ce să le țin încuiate într-o cutie, când se pot însufleți atât de bine pe o piele de femeie? Și bijuteriile sunt vii, născute ca și noi din mii de substanțe și smulse din locul lor de naștere, pentru a procura plăcere.

- Viața nu este făcută doar din plăcere.

Aşa este. Dar nici nu este făcută numai din realitatea întunecată.

El nu-şi puse ochelarii şi-i zâmbi privind-o drept în ochi.

- Viaţa şi bucuria sunt două suflete gemene, care dăruiesc în părţi egale bucuria şi durerea. Nu eşti de acord, Nikos ?

- Ba da. Cum aş putea contrazice o femeie frumoasă ? răspunse el cu o uşoară înclinare ironică. Aş fi lipsit de curtoazie.

- Totuşi, nu eşti de acord ? insistă ea.

Se ridică pe jumătate şi umerii ei formară o curbă armonioasă deasupra decolteului rochiei de plajă. La prima vedere părea doar indolenţă, dar o privire mai atentă ar fi descoperit unghiile înfipite în covorul moale şi pupilele dilatate ale unei femei sfâşiate de dorinţă.

Lui Hébé nu-i puteau scăpa aceste semne revelatoare ; Daphné îi spusese deschis că-l voia pe Nikos Stephanos. Tinerei i se strânse inima. Sub această piele netedă şi aurie, Daphné se putea transforma, era sigură de asta, în tigresă, şi aproape că-i simţea ghearele lungi gata s-o sfâşie.

Dar de ce ? Ea nu juca nici un rol în drama care, pentru Nikos şi Daphné, începuse la Boston. Nu putea pune în pericol planurile lui Daphné. Nikos putea să accepte sau să refuze după bunul lui plac.

- Mai e mult până vedem delfinii ? întrebă Ariane.

Hébé o binecuvântă în gând ; cuvintele ei inocente erau apa rece aruncată peste flacăra care mocnea.

- Îi vom vedea cam peste două ore. Vino lângă mine, draga mea, şi priveşte marea, zise Nikos întinzându-i braţele. Nu trebuie niciodată să te temi de ea, ori care ar fi dispoziţia ei.

rețuța alergă la el. El o ridică, o așază pe balustradă și-și trecu în jurul ei brațul bronzat. Ea îi mângâie brațul și își ridică privirea spre el.

- De ce femeile au pielea mai moale decât bărbații ? întrebă ea.

Hébé sesiză în râsul lui Nikos o notă de profundă afecțiune. Se pare că grecii erau foarte simțitori la farmecul natural al fiicelor lor, acordând totuși mai multă importanță nașterii unui fiu.

- Scumpete mică, zise Daphné cu vocea ei languroasă, majoritatea fetelor sunt făcute din satin, paciuli și din tot ce este frumos. Băieții sunt numai bubulițe, o groază de defecte și cozi de gorilă.

Cuprinsă de un răs nebun, Ariane își ascunse fața în umărul tatălui ei. Pe deasupra capului fetei, el ridică o sprânceană în direcția lui Daphné.

- Ar fi trebuit să ai un copil, îi zise el. O ființă a ta, s-o iubești, s-o distrezi și care te-ar fi amuzat.

- Oh, am încă tot timpul, Nikos. Doar nu-ți închipui că am intenția să rămân veșnic văduvă ? Dragul meu, aici este un obicei prea păgân. De altfel, negrul nu mi se potrivește. La drept vorbind, majorității femeilor, numai dacă este o catifea splendidă, și dacă femeia este dumnezeiește de blondă, ca...

Daphné se întrerupse, dar cuvintele ei rămaseră suspendate în aer. Fusese cât pe ce să pronunțe numele Cécilei...

- Sper că timpul se va menține frumos, interveni Hébé. Mi-ar plăcea să fac o baie.

- Tocmai voiam să te întreb dacă ți-ai adus un costum de baie, zise Nikos.

Privirea lui părea să-i transmită un mesaj de recunoștință.

- Apele insulei Andelos sunt asemenea mătăsii și nu poți părăsi Grecia fără să te scalzi în „piscina lui Apollon“, acolo unde se ascunde dorința pentru mare.

- Delfinii, zise ea. Numai grație și drăgălășenie.

- Exact. Și acum, Alik, ce-ar fi să deschidem coșul cu provizii, să vedem ce ne-a pregătit mama ta?

Îi ceru băiatului să servească vin pentru Daphné și pentru el și se întoarse la Hébé.

- Desigur, preferi citronadă. Este făcută din propriile noastre lămâi și îndulcită cu miere. Am rugat-o pe Zea să umple un termos.

- Este delicioasă. Hébé savură băutura stând în picioare lângă balustradă, lăsându-și privirea să rătăcească peste tonurile de verde și albastru ale mării. Zilele se scurgeau cu repeziciune, dar ea își va aminti în mod deosebit de aceasta. Cuvintele, privirile, erau încărcate de înțelesuri. În momentul acesta, pasagerii își potoleau setea devenită mai mistuitoare din cauza aerului sărat.

Hébé respira acest aer cu nesaț și se simțea amețită, ca beată. Totuși, Nikos îi oferise doar citronadă. Asemenea lui Ariane și lui Alik, ea nu trebuia să bea vinul îmbătător care venea de pe o colină inundată de soare sau dintr-o grădină de mănăstire. Era tânără, englezoaică, fără experiență. Știa totuși că în ziua aceea, pe Kara, se înfruntau dramatic niște forțe.

Privea marea sclipitoare și își simțea inima bătând ca un tam-tam care semnala un pericol.

Se sprijini mai tare de balustradă, cu speranța că atingerea acestei bare de metal încălzită de soare îi va înăbuși frământarea interioară, această ciudată nouă convingere că un străin ar putea-o detesta... sau iubi.

Era ca hipnotizată de mare. Dar o răbufnire bruscă de vânt îi aruncă părul în ochi și auzi deasupra capului

pânzele pocnind. Kara trecu peste coama unui val care-i inundă puntea cu spumă.

Vântul se răcorea. Hébé se întoarse fără voia ei spre Nikos. El își ridicase privirea spre timonerie și schimba o privire cu marinarul. Hébé se întreabă dacă va da ordin să schimbe direcția. În clipa aceea îi văzu profilul detașându-se pe albastrul cerului și înțelese că lua o decizie rapidă.

Își înclină capul brunet și marinarul ridică din umeri într-un gest clocvent. Când se întoarse, Hébé nu-și dezlipise privirea de la el și rămase uimită de strălucirea din ochii lui. El îi privi chipul, după care o măsură din cap până-n picioare cu o privire arzătoare.

– E timpul să prânzim, spuse aruncând o privire la ceas. Când vom fi terminat vom ajunge aproape la Andelos.

Ar fi vrut să-l întrebe în legătură cu vântul. Strălucirea din ochii lui deveni tot mai intensă. Îi citea gândurile, dar nu rosti nici un cuvânt liniștitor. Voia s-o oblige să facă apel la el, dar ea nu va consimți niciodată s-o facă. El îi cunoștea mândria și voia s-o facă să i se supună. Poate că era mai neînduplecat decât îndrăzneise ea să-și închipuie.

– Mi-e o foame de lup, zise Ariane ridicând ochii spre ei. Și lui Pufuleț la fel.

– Da, să mâncăm, o susținu Daphné. Aerul mării stârnește apetitul.

Emoțiile de asemenea, se gândi Hébé. Se încordă când Nikos îi ceru să ajute la servitul mesei.

– Da, bineînțeles, răspunse ea.

Se îndreptă spre el. Exista o anume semeție în atitudinea grecului, care stătea cu picioarele depărtate pentru a compensa mișcarea vasului. Agitația mării se accentua, dar Kara își oferea pânzele cu mândrie vânt.

tului. Bărbatul și vasul păreau uniți în vigoarea lor, în sfidarea lor, și Hébé considera că au o măreție de nețăgăduit.

– Sper că nu te superi că ți-am cerut ajutorul, zise el.

– De ce să mă supăr ? Sunt mulțumită să fiu de folos.

– Tinerețea nu cunoaște odihna, șopti el.

Îi zâmbi cu căldură.

– Și acum arată-te demnă de numele tău, și servește-mă.

Pentru o clipă, nu găsi un răspuns destul de usturător. Apoi spuse ce-i venea în minte de fiecare dată când îl privea.

– Nu ești un zeu... mai degrabă contrariul.

– Bun, acum te simți mai bine ?

– Mă simt bine.

În realitate, nu știa cu exactitate ce era Nikos. El luă coșul și deschise capacul pe care erau fixate farfuriile și tacâmurile. Îi întinse vasele care conțineau felurile de mâncare pe care ea le duse la cort. Apoi se întoarse după farfurii și fața de masă. Simțea privirea lui Daphné pătrunzând prin țesătura fină a corsajului, urmând linia picioarelor sub fusta scurtă ; femeia o privea ca pe o rivală.

– Mă duc să aduc fructele, zise Nikos.

– Matelotul trebuie să-și aibă și el porția lui.

– Vrei să i-o duci ? o întrebă el.

Credea, probabil, că admira vigoarea celui alt grec.

– Sunt sigur că va fi încântat de englezoaica cea blondă, cu ochii de un verde strălucitor și corpul atât de zvelt și mlădios.

Timp de câteva secunde, șocul o împiedică pe Hébé să vorbească și ochii ei se întristară pe chipul alb ca varul.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta ?

- Nu ești flatată ? Sau te prefaci că nu știi că frumusețea ta este un miraj, izvorul proaspăt care se schimbă în piatră la primul contact ?

- Nu !

Se dădu înapoi din fața lui, se repezi spre cort și se așeză lângă copil și cățeluș. Avea impresia că fusese lovită...

- Ce ți-a spus ? o întrebă Daphné. Haide, ai fugit de el ca o pisică opărită.

- Pot să te asigur că nu era un compliment.

Hébé se aplecă deasupra farfuriei, forțându-se să înghită o îmbucătură de jambon.

- Nu, făcu Daphné cu o voce dulce. Mă întreb cum îți suportă prezența, când semenii cu... Trebuie să fie din cauza aerului sărat, am nevoie de un alt pahar cu vin.

Daphné schimbase cu iscusință subiectul. Nikos venea să se așeze lângă ea.

Soarele era orbitor, dar lui Hébé îi era frig. Mânca mașinal. Daphné nu avusese nevoie să-și termine acuzația : cum putea el să suporte prezența unei tinere care-i schimbase dragostea constant, într-un gest nemilos ?

De ce o suporta ? Hébé nu ceruse să rămână sub ochii lui, în casa lui, pe vasul lui ; nu ceruse să aibă copilul lui atât de aproape de ea pentru a-și sprijini cu afecțiune capul pe brațul ei gol.

- Sunt foarte fericită, murmură Ariane. Și tu, nunu ?

Tânăra ezită o clipă înainte de a clătina din cap. Ziua fetei nu va fi stricată, chiar dacă a ei era deja.

- Da, zise ea veselă, este nemaipomenit, Nina !

Spera să fie auzită de Daphné, care acapara toată

atenția lui Nikos. Alik se dusese să-i țină companie marelui în timonerie și o liniște momentană domnea pe vas.

– Ce vrei ca desert ? o întreabă Hébé pe fetiță. O portocală, o smochină, sau mai bine cireșele acestea mari ?

– Cireșe !

Tânăra curăță și o portocală pe care o împărțiră.

– Nu vrei o bucată din tarta asta cu brânză ? o întreabă Nikos pe Hébé.

– Nu, mulțumesc, m-am săturat.

Puse accentul pe ultimul cuvânt. În geanta de plajă avea portofelul în care ținea banii și pașaportul. Se îndreptau spre Andelos, își va petrece noaptea acolo, își va procura niște haine a doua zi dimineată și va lua vaporul spre continent, spre aeroport. Nu lăsa nimic de valoare la vilă. Singurul ei regret era că o părăsește pe Ariane. Era un copil fermecător și nu era vina ei dacă avea ca tată acest demon arogant.

– Privește-mă, tată !

Ariane dansa pe puntea însorită și o dată cu ea dansau și cireșele pe care le agățase după urechi. Câțelul țopăia în jurul ei. Hébé zâmbea când se produse accidentul... Câțelul ajunsese prea aproape de balustradă, alunecă pe sub bara inferioară și plonjă în apă.

Ariane scoase un țipăt și păli. Hébé sări în picioare cu o secundă înaintea lui Nikos și se repezi spre balustradă. Se debarasă într-o clipă de sandale, își scoase fusta și plonjă, exact în momentul când o voce îi strigă numele.

Apa o izbi violent și se simți dusă de mișcarea unui val strălucitor. Dar privirea ei se limpezi și se îndreptă cu o mișcare puternică spre minusculul ghem întunecat care se zbătea în toată această apă mișcătoare.

CAPITOLUL XI

Măinile lui Nikos o prinseră și o ridicară în barcă. Ținea în brațe cățelul ud și aproape mort de frică.

– Proastă mică ! strigă greul scuturând-o ca pe o păpușă de cârpă. Ai fi putut să te lovești cu capul de coca vasului și să te îneci.

– D... dar, nu s-a întâmplat, zise ea gâfâind.

O lăsă să se așeze. Ea îl strângea pe Pufuleț la piept și simți cum este învelită cu o pătură. Degete fierbinti îi atinseră umerii goi pentru a-i scoate părul ud afară.

– Atenție la Pufuleț, o să-l sufoci ! protestă ea.

– Pe tine aș putea să te sufoc !

Vorbea pe un ton sălbatic, cu o voce gătuită, exact deasupra capului ei și ea își ridică ochii. Avea o privire atât de furioasă, încât Hébé întoarse capul.

– Chiar vrei... să te îneci ? Ești ca ea în toate...

Se întrerupse, dar cuvintele rămaseră suspendate între ei, în timp ce barca sălta pe apă și soarele se ascunde deodată în nori.

Figura lui Nikos avea o expresie neîndurătoare, dar pe neașteptate mângâie obrazul tinerei fete și urechile căzute ale cățelului. Apoi întinse mâna și lansă barca spre vas.

Hébé se uscă și trase pe ea o cămașă a lui Nikos și niște blugi ai lui Alik ; cămașa îi atârna pe umeri, iar

mânecele treceau dincolo de degete. Le suflecă, își perie părul și-l strânse la ceafă. Se privi în oglindă ; ochii erau ciudați, prea strălucitori, puțin rătăciți.

Nikos o forțase să bea coniac, care o făcuse să tușească și o arsese... Dar arsura nu venea oare de la atingerea mâinilor lui care-i țineau bărbia în timp ce-l cerea să se supună?... Sub privirea lui Daphné, se simțise mai aproape de bietul cățeluș decât de o eroină.

Urcă pe punte. Nikos ștergea conștiincios cățelușul, căruia Ariane îi adresa cuvinte tandre.

- S-a terminat, Pufuleț drag, acum ești în siguranță cu Nina și cu tata !

Fetița o văzu venind pe Hébé și alergă spre ea cu brațele deschise.

- Oh, nunu scumpă ! Ești persoana cea mai curajoasă, cea mai formidabilă din lume, și... te iubesc !

- Și eu te iubesc, Nina.

Hébé luă copila în brațe și se simți fericită că putuse un timp să-i acorde grija și afecțiunea ei. Dar nu putea să-și schimbe planurile pe care și le făcuse înainte de pățania cu Pufuleț. Trebuia să părăsească insulele grecești, să se întoarcă la Londra și să se consacre unei profesii, ceea ce o va ajuta să uite acest episod tulburător... acest bărbat ciudat.

Zări atunci primul delfin, al cărui corp gri-bleu lucitor, se arcuia deasupra apei, cu botul înălțat spre vasul care trecea pe lângă el.

- Nina, privește !

- Delfinii !

Ariane se repezi spre balustradă, trecându-și capul printre două bare.

- Ce mare e și cât de strălucitor... Face salturi periculoase !

- Nu te apleca așa, micuțo, îi strigă Nikos. Nu țin s-o văd pe domnișoara Launay efectuând o nouă salvare. Uite încă unul; ne apropiem de Andelos!

Veni lângă Hébé și-i dădu să țină câțelul, înainte de a merge s-o pună pe fiica lui pe balustradă, unde o ținu strâns. Daphné li se alătură, plasându-se foarte aproape de Nikos.

- Sunt amuzanți, remarcă ea încet. Ai putea pune un mic delfin în bazinul roman, ar distra copilul.

- Nici o ființă, Daphné, nu este fericită departe de cei pe care-i iubește și de mediul ei natural.

Hébé își ținea privirea ațintită asupra delfinilor. În depărtare se vedea insula Andelos, în formă de liră. În fiecare cuvânt al lui Nikos, tânăra credea că percepe acum o aluzie la soția lui. Știa că este obsedat de regretul că o obligase pe Cécile să părăsească America pentru a trăi aici, ca o adevărată soție de grec. Vasul ancora nu departe de insula pe care se născuse Nikos și unde, copil fiind, alergase nestingherit. Ajunseră pe uscat cu barca și Hébé traversă plaja spre o stâncă în spatele căreia putea să-și pună costumul de baie. Trecându-și bretelele peste umerii goi, i se păru că simte din nou atingerea degetelor bărbatului pe pielea ei și închise ochii; în străfundul ființei, încerca un zbucium subtil, necunoscut până acum.

Era atmosfera insulelor grecești, își zise ea în sinea ei. Soarele și vântul, căldura și frumusețea sălbatică. Ele îi trezeau simțurile și corpul îi devenea conștient de el însuși. O săritură în valuri o va scăpa de această emoție puternică nedorită... Ca fugărită de ceva, se avântă spre îmbrățișarea mării.

În momentul acela, soarele dispăru și Hébé se simți scuturată de un fior. Începu să înoate spre țărm. Voia deodată să n-o mai vadă pe Kara. Vasul îi amintea prea

dureros momentul când va trebui să-i spună lui Nikos : „Nu mă întorc cu dumneata... și nu mă poți obliga. Trebuie să-mi regăsesc țara, profesia“. Va folosi arma pe care el însuși i-o pusese în mână : „Chiar tu ai spus-o, Nikos Stephanos ; nici o ființă nu este fericită departe de mediul ei“.

La umbra unui dafin, auzi râsul Arianei și închise ochii pentru a-și stăpâni lacrimile. Cât de singură se va simți în Anglia, fără Denis și fără Nina. Cât de insuportabil va fi să audă o voce gravă spunându-i pe un ton ironic : „Domnișoară Launay“ !

Încordată, nemișcată, se simțea cu răsuflarea tăiată în fața uluitorului adevăr. Încearca neîncrederca celui care se înecă, dorința nebună de a lupta pentru a nu fi înghițit de apă. În cele din urmă, capitulă și se lăsă să cadă pe nisip.

De ce nu-și dăduse niciodată seama ? De fiecare dată lupta contra lui, lupta împotriva ei însăși ; încerca să alunge chipul lui din minte și să pună în loc imaginea lui Denis, dar el, cu toată dragostea pe care i-o purtase, nu era decât un tinerel. Nikos era bărbat, și ca atare trecea în ea sentimente de femeie. Un bărbat care cunoscuse căsătoria cu altă femeie. Un bărbat acuzat... după cum se spunea, dar el singur cunoștea secretul vinovăției lui sau nevinovăției lui.

Și ea avea secretul ei : această confesiune intimă. Furtuna din sufletul ei, înfruntată de una singură sub acești dafini purpurii.

Se îndreptă și văzu un val imens repezindu-se spre locul de pe plajă unde se juca Ariane. Se ridică dintr-o săritură și alergă spre fetiță, luând-o în brațe. Valul puternic le acoperi pe amândouă. Apoi se retrase, dar știind că va reveni, alergară în partea de sus a plajei. Acolo, o stâncă mare forma o ieșitură ; se aruncară în spatele

ei, dar se opriă la vederea lui Nikos și a lui Daphné ; el o ținea de mână și ea se întindea spre el.

– N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine, spunea ea. În tot acel timp, de câte ori te întâlneam și apoi, după plecarea voastră. Nikos, dragul meu, sunt o ființă reală, nu o umbră.

El o privea insistent. Trebuie s-o fi strâns prea tare de mâini deoarece ea se strâmbă de durere. În ochii lui Daphné pasiunea ardea ca o flacără și s-ar fi putut întâmpla orice dacă nu s-ar fi ivit Ariane și Hébé. Copila își chema tatăl în grecește.

– Se pare că *meltemi* ne-a prins din urmă, zise Hébé. Ce facem ? Ne refugiem la adăpostul falezei, sau ne întoarcem la vas ?

Vorbca pe un ton vesel, pentru a domina vuietul brusc al vântului. Nimeni nu trebuia, și Nikos mai puțin ca oricine, să citească în ochii ei dragostea care se ascunsese acolo, încă o dată amețită că-l văzuse cu Daphné.

Vântul răvășea părul negru al lui Nikos. El privea cum valurile furioase lovesc în Kara. Alik și matelotul coborau pânzele ; ei vor arunca și cealaltă ancoră pentru a imobiliza vasul.

– Ce facem, Nikos ?

Daphné se agăță de brațul lui gol.

– Barca va sări ca un dop pe valurile acestea... Oh, Nikos, mi-e frică !

– Trebuie să ne imbarcăm, și asta imediat, zise el. Rămâneți aici, mă duc să vă caut lucrurile.

Se aruncă împotriva vântului și a valurilor, și se întoarse repede aducând cămașa și blugii lui Hébé, propriile lui veșminte, și rochia de plajă a lui Daphné.

– Geanta mea ! strigă Hébé. Ai adus-o ?

– Ah, probabil că n-am văzut-o.

- Am nevoie de ea !

Alergă, încovoiată, spre stâncă unde se dezbrăcase și își lăsase geanta de plajă unde se găseau banii și pașaportul ei, indispensabili dacă voia să scape de Nikos. Valurile deveniră furioase. Hébé constată că era la întrecere cu ele. Probabil că geanta și prețiosul ei conținut îi vor fi smulse. În clipa când se avânta în calea unui val puternic, două brațe o înhățară brutal și se simți ridicată cu o forță la fel de puternică ca aceea a valului care ar fi părut să-i zdrobească trupul de stâncă.

- Geanta mea !

Îi izbea pieptul cu pumnii, în furtună, în spuma care se revărsa pe pielea lor goală, în lumina fulgerelor care luminau trăsăturile lui Nikos și părul ei în dezordine. Ea lupta contra lui în inima vântului dezlănțuit și bretelele costumului ei de baie îi alunecau pe brațe, iar gura îi era plină și strălucitoare pe chipul palid.

El își înclină brusc capul și-i strivi buzele sub ale sale cu o stăruință cumplită.

- Pistică sălbatică ! Am să te fac să torci, măcar o dată !

Fiecare cuvânt era însoțit de o apăsare a gurii lui pe fața, gâtul, lobii urechilor lui Hébé. Era incredibil... dar adevărat... Cerul era sfâșiat de degetele de oțel ale fulgerului, dar pe pământ, strâns îmbrățișați, un bărbat și o femeie se sărutau îndelung...

Hébé înțelese în mod nelămurit că valurile trebuie să-i fi dus cu ele geanta, tot așa cum Nikos o ducea pe ea, dar de acum înainte nu mai avea nici o importanță. Când o ridică în picioare, se agăță de umărul lui.

- Nikos, murmură ea.

- N-avem timp de vorbit.

Daphné trebuie să-i fi văzut, strânși unul în altul sub asaltul furtunii, în clipa când inimile lor băteau la unison. Se apropie de ea.

Degătele lui Nikos prinseră umărul femeii.

- Nu spune nimic jignitor, s-ar rosti prea multe asemenea cuvinte. Furtuna va dura aproximativ o oră. După aceea ne vom întoarce acasă.

- Acasă ? repetă Daphné. Locuința aceea singuratică, cocoțată în vârful acelei coline stâncoase ? Nu mă mai miră că Cécile și-a pierdut capul când ai adus-o acolo...

- Destul ! îi ordonă el. Nu-i mai rosti numele.

Ea ridică din umeri și începu să râdă.

- Cred că ai gustul martiriului, Nik, ca să te lași păcălit încă o dată de farmecul unei păpuși blonde. Privește-o ! S-ar putea spune că-i un pisoiaș scos din cisternă !

Hébé se înfioră și o trase pe Ariane lângă ea.

- O privesc, răspunse Nikos.

Ea văzu în ochii lui amintirea momentelor împărtășite. El se aplecă și o luă pe Ariane în brațe. O ținu strâns, împreună cu cățelușul, și-i mângâie părul.

- Furtuna se va termina curând, draga mea. După aceea totul va fi calm și liniștit și vântul va limpezi atât de bine stelele, încât vor străluci ca diamantele.

Ariane își petrecu brațul liber în jurul gâtului tatălui său și-i șopti ceva la ureche. Privirea întunecată a lui Nikos se încrucișă cu a lui Hébé.

- Micuța nu vrea să pleci.

Ea își mușcă buzele și întoarse capul.

- Eu... voi fi obligată să rămân. Bani și pașaportul meu erau în geanta de plajă.

- De aceea voiai s-o recuperezi ?

- Da.

- Ca să poți pleca ?

- Da.

El nu mai rosti nici un cuvânt până când furtuna se potoli, în sfârșit. Ajunseră atunci la barcă și, printr-un noroc extraordinar, găsiră geanta de plajă a lui Hébé înțepenită printre stâncile de care fusese legată barca. Înăuntrul ei, totul era ud și acoperit cu nisip, dar portofelul, bine închis, protejase conținutul. Tânăra îl strânse bucuroasă în mână înainte de a se urca în barcă și a arunca o privire de adio insulei Andelos.

Ariane dormea în cabina Karei, iar Hébé contempla cu Nikos stelele strălucitoare. Daphné fuma și Alik cânta la buzuki. O briză mângâietoare adia peste ape și totul pe vas era cuprins de o tihnă care nu putea fi tulburată de cuvinte.

Nava se strecura în noapte ca un vas pirat și aruncă ancora în port în timp ce toată lumea părea cufundată în somn. Când ajunseră la vilă, Zea îi aștepta îngrijorată. Cafetiera era pe mașina ei de gătit, gata să le potolească setea. Hébé o duse pe Ariane în patul ei. Fără să îndrăznească să se gândească la ziua de mâine, adormi chibzuind la cea care trecuse.

A doua zi dimineața, Daphné părăsi Vila Soarelui. Hébé rămase singură cu ea timp de câteva minute, înainte de plecarea taxiului.

În taiorul ei de pânză de in de culoare crem și o pălărie de pai cafenie lăsată pe ochi, femeia contrasta violent cu peisajul grecesc.

– Sper, îi spuse ea lui Hébé, că vei ști să conduci tigrul, acum că te-ai urcat în spinarea lui. Cécile a căzut de acolo până în fundul râpei dominate de stânca

de sacrificiu. Se spune că el a împins-o... dar ea își pierduse deja mințile.

- Te rog, o imploră tânăra, nu rosti cuvinte atât de cumplite.

- Sunt într-o dispoziție cumplită, scumpo.

Ochii machiați îi scoteau în evidență chipul dus pe gânduri.

- Aș fi putut să-l am pe bărbatul acesta, dacă n-ai fi venit aici, cu părul tău blond-roșcat, cu purtarea ta prevenitoare față de copil.

- Adio, spuse Hébé întinzându-i mâna.

Dar Daphné păru că n-o vede și urcă în taxi, expunându-și cu generozitate picioarele acoperite cu ciorapi de mătase. Portiera se închise cu zgomot și mașina demară. Hébé se îndreptă, ocolind casa, spre poteca ce urca în vârful colinei. Lui Ariane nu i se putea întâmpla nimic, pentru că era cu Zea. Tânăra știa că puterea dragostei era aceea care-o atrăgea spre locul unde se găsea Nikos.

Îl găsi, singur, în picioare lângă Stânca Soarelui. Capul lui cu păr negru se profila pe albastrul cerului. Se apropie fără zgomot. Când ajunsese lângă el, Nikos se întoarse spre ea și o privi, tânăra și strălucitoare în rochia ei albă simplă.

- Ai venit să întrebi, nu-i așa? Dragostea ta pentru adevăr este mai puternică decât dragostea pentru mine.

Ea clătină din cap.

- Cred că știu ce s-a întâmplat. Singurul tău regret, Nikos, este că ai obligat-o să vină în Grecia. Te învinuiești pentru ceea ce s-a întâmplat și îi lași pe oameni să te condamne pentru că ai constrâns-o să-și ducă viața cu tine pe insula aceasta, care trebuie să i se

fi părut atât de sălbatică după viața veselă de la Boston.

- Era soția mea, mama copilului meu. Speram s-o văd devenind mai tandră sub soarele nostru...

Hébé ridică mâna și o puse cu blândețe pe buzele lui Nikos.

- Nu mai vorbi despre asta. Nu redeschide rana, las-o să se vindece până va rămâne doar o mică cicatrice.

- Din nenorocire, oftă el, sunt un Stephanos și se pare că iubim cu o dragoste prea puternică. Se pare că suntem stăpâniți de o pasiune aproape violentă. Cécile și cu mine... n-ar fi trebuit niciodată să ne întâlnim, cu atât mai puțin să ne căsătorim. Unul dintre noi ar fi putut găsi puțină fericire.

- Crezi că n-ai putea fi fericit într-o zi? întrebă ea cu melancolie.

Privirea lui Nikos rămase îndelung ațintită pe chipul ei. Apoi, nefiind în stare să mai reziste, o prinse în brațele lui... și a fost ca în timpul furtunii... chiar cu mai multă pasiune.

- Te iubesc... Oh, cât de mult de iubesc! Vreau să fii a mea și nu îndrăznesc... Există tânărul acela, Denis. Și apoi, tinerețea ta neatinsă... căsătoria mea irosită. Ai toată lumea de străbătut, dincolo de Petra. Și pasiunea grecească trebuie să te sperie...

- Arăt eu că mi-e teamă? murmură ea. Mă simți tremurând, Nikos?

- Și acel Denis la care visai pe vasul meu?

- A murit înainte de plecarea mea spre Petra. Era vărul meu și îl iubeam din toată inima, ca o fetiță. Te iubesc, Nikos, ca o femeie...

Se cuibări la pieptul lui.

- Vreau să fiu a ta sau să plec foarte repede, înainte de a te iubi prea mult...

El o îndepărtă cu hotărâre și-i privi cu ardoare fața, ochii, buzele imploratoare.

- Viața unui grec este ca un barduf debondant de vin : pasiune și uneori suferință ; ceartă și iertare. Vei suporta toate acestea ? Ești atât de blândă, atât de fragilă...

- Nikos, mă numesc Hébé ! Paharnica zeilor !

- Sau a demonului.

El o strânse din nou la piept. O mângâia cu focul tandru al ouzelor și al degetelor lui.

- Vei fi a mea, Hébé ? Vei fi bucuria mea ?

Ea își ridică privirea spre el. Îi vedea frumusețea dar știa că ce avea ea să-i dea era mai profund, mai afectuos, mai generos decât amintirea Cécilei. Îl iubea, și el avea nevoie de dragostea ei.

Lângă obrazul ei, respirația lui Nikos marcă un suspin.

- Să îndrăznesc oare să te iau în căsătorie, în spe-
ranța că vei iubi Grecia cum o iubesc eu ? Să îndrăznesc să-mi asum riscul să te fac nefericită, să te trimt la moarte, ca pe Cécile ? Mâna mea n-a împins-o, dar nostalgia mea după aerul, pământul și soarele Greciei a omorât-o. Hébé, aș prefera să te las să pleci, decât să te oblig să rămâi cu mine.

- Să mă obligi ?

Îi trase spre ea, cu mâini iubitoare, chipul ars de soare și-i sărută cu ardoare ridurile de la colțul ochilor.

- Dragostea mea, ai spus ieri : nici o ființă nu este fericită departe de mediul ei. Este adevărat, dar dacă această ființă este smulsă dintr-o ambianță de tandrețe. Dar a mea a fost distrusă la moartea lui Denis. Tata și mama sunt departe, în Africa. Ei sunt reținuți de

importantele lor lucrări și eu vreau să-mi fac o viață a mea. Doresc din toată inima s-o fac cu tine, Nikos. Iubesc Grecia din clipa în care am pus piciorul pe pământul ei, din clipa când am respirat aerul ei amețitor ca vinul. Te iubesc extrem de mult și iubesc copilul tău. Dragul meu, spune-mi ceva...

- Orice, draga mea. N-am secrete față de tine.

- Nu te-am mai văzut fumând pipă. De ce ?

- Fumez pe șantier sau pe vas. Mirosul îți displacea...

- Sst ! Mie îmi place mirosul pipei... Când ne-am văzut prima dată, îți aprindeai pipa. Fără ca, n-aș fi avut curajul să-ți vorbesc. Erai atât de înalt, de impresionant, gata să mă înghiți. De ce, Nikos ?

El își trecu mâna prin părul ei blond-roșcat, luând o șuviță și ducând-o la gură.

- Din cauza părului, a ochilor tăi frumoși. Voiam să refuz să te iau cu mine, dar ai fi găsit pe altcineva. Și nu toți bărbații sunt politicoși față de o tânără care călătorește singură. Cu mine, știam că vei fi în siguranță.

- Eram doar o parte a încărcăturii vasului.

- Cea mai prețioasă dintre toate.

Ce plăcut era să-l asculte... Își vor face curând făgăduieli de căsătorie, pe capetele lor vor fi așezate cele două coroane din flori de lămâi și dragostea pe care i-o purta Hébé va reduce la tăcere pentru totdeauna îndoielile și șoaptele.

Ariane se va juca bucuroasă cu ceilalți copii și Vila Soarelui nu va mai fi o locuință singuratică.

SFÂRȘIT

HL

THE

BEST

Denis a murit! El, camaradul, idolul, — După părerea mea, oamenii le place să
aproape zeul lui Hebe Launay, a dispărut, lăsându-și verișoara disperată fie scandalizați...
și singură. Singură? Nu tocmai. I-a rămas o amintire: icoana grecească Liniștește-te, mănâncă
pe care dispărutul nu avusese timp și nu te mai întreba ce
s-o restituie proprietarului ei. motive m-au determinat
Luând asupra ei această să te invit la cină. Fiind
misiune, își va uita oare Hebe femeie, ești nerăbdătoare să
teribila amărăciune? Sau își cunoști răspunsul, știu... Dar,
pregătea alte necazuri? fiind bărbat, te voi chinui până
la sfârșitul cinei.

ISBN 973-580-142-6

Lei 3430 + 70 T.L. = 3500

